

አግኝተን ሌላ ሰው በመስተዋት ማንነቱን ሲመለከት አሸልቀን ብንመለከት ያህሉ ጥረቱና ልፋቱ ሊያስገርመን፤ ከዚያም ሲያልፍ እጅግ ሊያስቀን ይችላል። ልክ እንደዚህ ሰው ውስጣዊ ማንነቱን ቁልጭ አድርጎ የሚያሳየውን የመንፈሱና የቃሉን መስተዋት ዘወትር ሊሻው ወይም አጥብቆ ሊፈልገው ይገባል። የመስታወት ጥፋት ምንም ሳይዋሽና ሳያጋንን ነገሮችን በእውነት ማሳየቱ እንደሆነ ሁሉ የእግዚአብሔር ቃልና መንፈስም የሰውን ሁለንተናን መርምሮ እውነቱን ያሳያል። እንግዲህ ከእኛ የሚጠበቅብንንና ከሰማይ አባታችን ጋር በንጽጽር የተረበውን ፍጹምናን በመፈጸም በእርሱ ፊት ፍጹም ሆነን ለመገኘት እንችላለን። ዘወትር በእግዚአብሔር መለኮታዊ መስተዋት ራሳችንን እንመልከት። የተራራው ትምህርት ከእነዚህ መስተዋቶች መካከል አንዱ ስለሆነ የሕይወት ደረጃችን ምን ያህል እንደ ሆነ እናይበት ዘንድ እንዲረዳን በዚህ መልክ ቀርቧል።

የጥሞና ጊዜ ጥያቄዎች

1. ሕግ ለአስራሌላውያን በተለይ የተሰጠበት ምክንያት ምንድነው?
2. ከጻፎችና ከፈራሳውያን የላቀው ጽድቅ ምን ዓይነት ነው?
3. ጌታ እንደገና የከለላቸው ወይም ማብራሪያ የሰጠባቸው ስድስቱ የብሉይ ኪዳን ሕጎች ከአዲስ ኪዳን ትምህርት አንፃር እንዴት ተረዳሃቸው?
4. እንደ ጌታ ትምህርት ክርስቲያኖች ከመንግሥት ሕግ አንፃር እንዴት መመላለስ ይገባቸዋል ትላለህ?
5. ከዚህ ትምህርት በተለይ ለልብህ የተረላህን ነገር ለጓደኞችህ አካፍላቸው።

የማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ ፮

ክፍል ፭፤ የደቀ መዝሙር ሃይማኖታዊ ሥርዓትና

የአምስት ስፈዳዎች፤ ከ6:1-6:18

መግቢያ ሥራ በሰው ፊት፤

ስምዥ አንዲያዋላችሁ፤ መግቢያ ሥራችሁን በፈታቸው ከማድረግ ተጠንቀቁ፤ እንዲህ ካደረጋችሁ ከሰማየ አባታችሁ ዋጋ አታገኙም/ማተ6:1 ለ.መ.ት/

በዚህ ምዕራፍ ፮ ቀጥር ፩ ላይ የተጠቀሰው አሳብ በምዕራፍ ፮ እና በምዕራፍ ፯ ለተዘረዘሩት ትምህርቶች እንደ መንደርደሪያ በመሆን ያገለግላል። ከዚህ በፊት እንዳየነው ጌታ ኢየሱስ፤ በምዕራፍ ፭ ላይ ጽድቅን ከሰው ቁህርይ ጋር ቀጥተኛ ግንኙነት ካላቸው ነገሮች አንፃር አስተምሯል። በምዕራፍ ፮ እና ፮ ላይ ደግሞ፤ የደቀ መዝሙርት ጽድቅ፤ ከአምልኮና ከአገልግሎት/6:1-18/፤ ከዚህ ዓለም ሀብትና ቀሳዊ ነገሮች ጋር ባለ ግንኙነት/6:18-34/፤ እንዲሁም ከሌሎች ሰዎች ጋር ከሚኖር ተግባራት አንፃር/7:1-20/ ምን መሆን እንደሚገባው ያሳያል።

በጌታ ሲያስተኩ መንግሥት፤ እውነተኛ የደቀ መዝሙርት በደቀ መዝሙርት ሕይወት ውስጥ በግዕዝ መንግሥት ውስጥ ስለሚገኝ። ስለዚህም የቀጥሮ አንድ አሳብ በአጭር ቃል በግብዝነት ወይም በሰው ለመታየት ብላችሁ ምንም ዓይነት ሃይማኖታዊ ተግባር አትፈጽሙ፤ የሚል መልዕክት የያዘ ነው። ይህን የምናደርግ ከሆነ ደግሞ ምናልባት በምድር ዋጋችንን ልናገኝና ሊያስደስተን ይችላል ይሆናል እንጂ በሰማይ ግን ምንም ዋጋ አያገኝም። ምክንያቱም ሰው ዋጋውን መውሰድ የሚችለው ከአንዱ ብቻ ስለሆነ ነው። በምድር ሥርዓት እንኳ አንድ ሰው ደመወዙን በደመወዝ መከፈያ ሰነድ ላይ ፈርሞ መውሰድ የሚችለው አንድ ጊዜ ብቻ ነው።

በእርግጥ በምዕራፍ ፭ ግጥም ላይ «ፍጹም ሁን» የሚል ጥብቅ ማሳሰቢያ አለ፤ ነገር ግን በምዕራፍ ፮ የመጀመሪያ ቀጥር ላይ ፍጹምናችን በሰው ፊት እንዳይሆን ያስጠነቅቃል። በምዕራፍ ፭፤፻፩ ላይ «መግቢያ ሥራችሁን አይተው የሰማየ

አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ሁሉ ፊት ይበራ» የሚል ቃል አንብበናል። በእርግጥም ሁልጊዜም ቢሆን መልካም ሥራችን መጋለጥ የሚኖርበት በሰዎች ሁሉ ፊት ነው። ምንም እንኳን በአንዳንዶች ዘንድ «እኔ ለሴና ወሰጠ እኮ ንጹሐ ነው» የማለት ልማድ ቢኖርም፤ ይህን እውነት ከጌታ በቀር ውስጥ ገብቶ ማየት የሚችል ማንም የለም። ሰው ሊያየው የሚችለው በውጫዊ ድርጊታችን የምንገልጠውን ተግባር ነው። እውነት ነው፤ ሰው በመንፈሱ ከመንፈሳዊው ዓለም ጋር እንደሚገናኝ ይታወቃል፤ የዚያኑ ያህል በሥጋው ወይም በሰውነቱ ደግሞ ከዚህ ከግዙፉ ዓለም ጋር ይገናኛል። ችግሩ እግዚአብሔር ልቤን ቢያውቅም ከልቤ ያለውን በሰውነቱ በሥራ እስካልገለጥኩት ድረስ ጥሩነቱ ወይም መጥፎነቱ በምንም መንገድ ለመታወቅ አለመቻሉ ነው። እንግዲህ ጌታ «ብርሃናችሁ በሰው ሁሉ ፊት ይበራ» ቢል የመልካም ሥራችንን መገለጥ አጥብቆ እንደሚሻው ያሳየናል። መልካም ሥራ ደግሞ በምንም ዓይነት መንገድ ሊደበት አይችልም።

«ወንድሞች ሆይ አምነት አሰኝ የሚል ሥራ ግን የሰለው ሰው ቢኖር ምን ይጠቅመዋል?» አምነትህ ሊያድነው ይችላል? ወንድም ወይም አጎት ራቀታቸውን ቢሆኑ የዕለት ምግብ ቢያጡ፤ ከአናጎት አንዱ፤ በደገና ሂደት አሳት መቀ፣ ግጥም ቢሳቸው፤ ሰሰውነት የሚያስፈልገውን ባትሰጡአቸው ምን ይጠቅማቸዋል? እንደዚሁ ሥራ የሰለው እምነት ቢኖር በራሱ የሞተ ነው። /ያዕ2114-17/

በያዕቆብ መጽሐፍ ላይ የተጻፈው ቃል፤ ብዙ እምነት አለኝ የሚሉ ነገር ግን መልካም ሥራ የሌላቸውን ሰዎች ሁሉ የሚያሳፍር ነው። ያዕቆብ ስለ እምነት ባቀረበው ትምህርት አጋንንት እንኳ እንደሚያምኑ እንደውም እንደሚንቀጠቀጡ ጠቅሷል። ነገር ግን አጋንንት ችግራቸው ምንድን ነው? በፍቅር የሆነ መልካም ሥራን ማድረግ ፈጽሞ አይችሉም። /ያዕ2119/

መቸም ቢሆን ሰው፤ አንድን ነገር የሚያደርግበት የራሱ የሆነ ምክንያት ይኖረዋል። ምክንያቶቹ ደግሞ ከእነዚህ ከሦስቱ በአንዱ ወይም በሌላው ሊሆን ይችላል። አንደኛ፤ ምናልባት ድርጊቱን የሚፈጽመው በሰው ስጦታዎች፤ ስጦታዊ ወይም ዝናን ሰማገኘት ይሆናል። ይህ ደግሞ በአካባቢያችን ያሉ ብዙ ሰዎች ዕለት ዕለት የሚያደርጉት ቀላል ነገር ሆኖ እናገኘዋለን። ሁለተኛው ምክንያት «ስኔ ስንዲህ ዓይነት ሰው ነኝ! ምክንያቱም ዳህን ስደርገላለሁ!» ብሎ በውስጡ ራሱን ለማከራራት ሊሆን ይችላል። ይህም ምንም እንኳን አፋ ባይኖረውና የሌላው ጆር ባይሰማውም እንኳ ውስጡ የተፈጠረው «እኔ» የሚለውን ግንብ ለማፍረስ፤ ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ ለመገመት ከባድ አይደለም። ሦስተኛው የሰው የመልካም ድርጊቱ ምክንያት ደግሞ፤ ለስግዚአብሔር ክብርና ስርዓት ያለ ሰማኝነት በሚል መንፈስ ወይም ዕብ ነው። ጌታም ከእርሱ ተከታዮች የሚሻው እንዲህ ዓይነቱን ልብ ነው።

ክርስቲያኖች መዘንጋት የሰለብን ነገር መሰከር ሥራን በመሥራት የቻላቸው ወይም የምንችለው ስለዳንን እንጂ፤ በመዳን እንዳሰሩ ነው። እንዳንድ ሰዎች ዛሬም ድረስ ለመዳን የማይሰጡት ተራራ የማይወርዱት ሸለቆ የለም። ብዙ ይጸልያሉ፤ ይጽግሉ፤ ይሰግዳሉ፤ እጃቸውን ለተቸገረ ይዘረጋሉ። ይሁን እንጂ እነዚህ ሰዎች፤ ይህንን የሚያደርጉት የእግዚአብሔር ጥልቅ ፍቅር ስለገባቸው ወይም ስለተረዱት

ሳይሆን ደገንነታቸውን በራሳቸው ጉልበትና ትጋት ለመፈጸም ስለሚፈልጉ ነው። ይህ ሁሉ ልፋታቸው ግን፤ አንድም እግዚአብሔር በልጁ በኩል የገለጠውን ጽድቅ ዋጋ ማሳጣት ነው። ወይም ለራሳቸው ችሎታና ዓቅም ያላቸውን አመለካከት የሚገልጥ ነው። ነገር ግን የቱንም ያህል ቢደክሙም ስለመጻፍቸው እርግጠኛ አለመሆናቸውን ስንመለከት ደግሞ ሐዘናችንን ድርብ ያደርግብናል።

«... በፀጋ ደናችኋለሁ፤... ፀጋው በአምነት አይኖረኝ፤ ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው እንጂ ከአናጎት አይደለም፤ ማንም አንዳይመካ ከሥራ አይደለም እኛ ፍጥረት ነንና እንመሳሰለን፤ ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መሳካት ሥራ በማድረግ በክርስቶስ ሊቀሰስ ተፈጠርን» /ሉፈ211-10/

ይህንን አሳብ ከዚህ ምሳሌ አንፃር እንየው፤ ብርሃን በአንድ አካል ላይ ሲበራ፤ በብርሃኑ ምክንያት የሚፈጠር አንድ ነገር ማስተዋላችንን አልጠራጠርም፤ ያም ነገር ጥላ የምንለው ነው። ልክ እንደዚሁ የክርስቶስ ብርሃን በሰዎች ላይ ሲበራ መልካም ሥራ መፈጠሩ የማይቀር ነው። ስለዚህ ማንም ሰው መልካም ሥራ በመሥራቱ ምክንያት አስደናቂ ነገር እንደከወነ ሁሉ በራሱ መመዳደቅ ወይም መመካት የለበትም። እስቲ አስቡ፤ መንገድ ላይ አንዲት ላም ሳር ስትበላ ቢመለከት ማንው ገርሞት የሚመለከታት? ምናልባትም አእምሮውን ከሳት አብድ በቀር፤ ነገር ግን ያቺው ላም፤ አንድን በግ፤ አድብታ አድና ስትበላ ብትታይ ሰው ሁሉ መገረመና መደንገጡ አይቀርም፤ ምክንያቱም ከላሚቷ ተፈጥሮአዊ ባህርይ አንፃር ሳር እንጂ ሥጋና አደን ለእርሷ የተገዛ ነው ተብሎ ስለማይተሰብ ነው። ለምሳሌ በቅርቡ የኢትዮጵያ ራዲዮ አንድ ባለቤቱን ገድሎ ሥጋውን ስለበላ አህያ ታሪክ በአግራሞት ሲያወራ ሰምቻለሁ። ይህ ታሪክ ያን ያህል የተጋነነው ለምንድ ነው? ቢባል አህያው ከባህርይው ውጭ ሆኖ ስለተገኘ ነው። ዕክ እንደዚሁ በሰንደቅ የጌታ ደቀ መዝሙር የሚታየው መሰከር ሥራና መሰከር ስንገባሉት ያን ቃህዕ የሚያስደንቅ መሆኑ ስልንዘረዘረን። ነገር ግን መሰከር ሥራ በክርስቲያኖች መካከል ብርቅ ይኖራል። መዳከቅ በሰለብን ነገር ሰመዳከቅ ተገዳጭ።

እውነተኛ ጽድቅ መንሻው፤ በአዲሱ ሰው ውስጥ ከሚኖረው ከእግዚአብሔር መንፈስ ነውና ዘወትር ለእግዚአብሔር ክብር መስጠትን ያስተምረናል። ስለዚህም ክርስቲያን፤ ማንኛውንም ዓይነት አምልኮታዊ አገልግሎትንና መልካም ሥራን ሲያደርግ በልጅነት መንፈስ ሊሆን ይገባዋል፤ ስግዚአብሔርም በዚህ ዝቅ የሚሆኑ ምን እያደረጉ እንደሆነ ብቻ ሳይሆን በሞን እንደሚያደርግም ጥምር ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር መንፈስን ያመዝናዋል። ከዚህ የተነሣ ስትን እንዳንገኝና እግዚአብሔርንም እንዳንበድል መንፈስ ቅዱስ በልባችን ውስጥ የተሰወረውን አሳብ ሁሉ እንዲገልጽ ዘወትር በፊቱ ልባችንን ማፍሰስ አንተው።

መንፈሳዊ ሥርዓቶችን ማከበርም ሆነ መልካም ሥራ መሥራት እጅግ መልካምና ጌታ ፊትም የተወደደ ስለሆነ «መሰከር ሥራችሁን አይተው የሰማዊ አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ በሰው ሁሉ ፊት ይበራ» በማለት ጌታ አሳስበናል። ነገር ግን ድራጊው በግብዝነት ተነሣሥቶ የሚያደርገው ከሆነ ምንም ዓይነት ዋጋ እግዚአብሔር ዘንድ ማግኘት አይችልም። እንደውም ድርጊቱ በየትያትር ቤቱ

ከሕዝብ ለድናቆትንና ሙገን አጥብቀው ከሚሹት ትያትረኞች የተለየ ሊሆን አይችልም። በተጨማሪም፤ የዚህ ዓለም ሰዎች፤ አዘውትረው በሰው ፊት ሞገስን ለማግኘት እንደሚተጉት መሆኑ ነው። የዓለማዊነትም ስንደ መገሰጫ ሁሉን ነገር በገብዝነት ተነሣሥቶ ማድረግ ነው። ከርስቲያን ግን ከዚህ የተለየ የሕይወት ሥርዓት ነው የተደነገገበት። ያም ደግሞ የሚያደርገው ሁሉ በስግዚሳብሔር ክብርን በማብዛትና ስርዓቱን ደስ በማሰኘት ሲሰ የሚያደርገው መሆኑ ነው።

ጌታ ኢየሱስ፤ በምዕራፍ ፯ ላይ በተለይ በክርስቲና ውስጥ ስለሚፈጸመው ሦስቱ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶች ነው ያስተማረው። እነዚህን ደግሞ የአይሁድ የሃይማኖት መምህራንም በጊዜው በትጋት የሚፈጽሟቸው ይመስሉ ነበር። ይሁን እንጂ በልባቸው ውስጥ የነበረውን ሁሉ የሚረዳ ጌታ በእነርሱ ድርጊት ደስተኛ አልሆነም። በተጨማሪም አዲሱ የክርስቲና ትምህርትና ሕይወት ከዚያ ግብዝነት ከሞላበት የአይሁድ ሥርዓት ፍጹም የተለየ እንዲሆን ጌታ እንደወደደ ለማየት ይቻላል። በዝርዝር ስንመለከተው ደግሞ ነገሩን የበለጠ ግልጽ ያደርግልናል።

ምጽዋት 6:2-4

በሰዎች ዘንድ ለመከበር ብለው በየገዳናው በየምክራቡ ጥረንበ እንደሚያስነፋ ግብዝነት እናንተም ለደሆኑ ምጽዋት በምትሰጡበት ጊዜ ይታደሱ ጥላቱ አታድርጉ፤ እውነት አሳትገሱ እንዲህ የሚያደርግ ዋጋቸውን በመሰጥ ተቀብለዋል። እናንተ ግን ለደሆኑ ስትሰጡ ቀን እጃቸው የሚያደርገውን ግራ እጃቸው አይወቅጡ ምጽዋታችሁ በሰው ይሁን በሰው የተደረገውን የሚያደ አባታችሁም ዋጋችሁን ይከፍላችኋል።

ድሆችን ግብዝና መርዳት ቤተ ክርስቲያንም ሆነች እያንዳንዱ የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ተከታይ ቸል ሊለው የማይገባ ተግባር ነው። ለምሳሌ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ወንጌልን ከመሰበክና ከማስተማር ባሻገር በዚህ አገልግሎት ምን ያህል የተጋች እንደነበረች ከአዲስ ኪዳን መጻሕፍት መረዳት ይቻላል። ቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ጋይል በኢየሱስም እንደተመሠረተች ከአማኞች መኻከል ድህ እስኪጠፋ ድረስ በዚህ አገልግሎት ተግታ ነበር። (ሐዋ4:134) ሌላው ቀርቶ በጥንት ቤተ ክርስቲያን ተከስተው ለነበሩ አክራሪ የሆኑ ጉዳዮች አልባት ለመስጠት ተሰብስቦ የነበረው መግከርት ጉባኤ ስለ ድሆች ምን ያህል ገድ ይለው እንደነበር ከተነሱት አጀንዳዎች ጋር የድሆች ጉዳይ ሳይዘነጋ መታሰቡ ብቻ ታላቅ ምስክር ይሆንልናል። (142:110) በላውሎስ ሐዋርያዊ ጉዞዎችና መልዕክቶችም ላይ ድሆችን የመርዳት አገልግሎት ትልቅ ትኩረትን አግኝቶ ነበር። (ሐዋ11:29-24:17፤ ሮሜ15:25-28፤ 1ኛቆ16:1-15፤ 2ኛቆ8:1-4)

«እከማድ መስለው የሚታዩ ያዕቆብና ኪፋ ዮሐንስም እኛ ወደ ሕዝብ እነርሱም ወደ ተገረዙት ይሄዱ ዘንድ ለእነዚህ ሰበርናባስ ቀን እጃቸውን ሰጡን። ደሆችን እናስብ ዘንድ ብቻ ለመኮን በመሆኑም፤ ይህንንም ሳይረግ ደግሞ ተጋሁ። (ገላ 2:10)

ምጽዋት ለደሆች የሚሰጥ ስጦታ ነው። በአንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት የሰጡታ ሳጥኖች «ሙዳዩ ምጽዋት» በመባል ሲጠሩ እንሰማለን። ነገር ግን ገንዘቡ ለአገዚአብሔር ሥራና አገልግሎት የሚውል ከሆነ የሰጡታ ግጦራቀሚያ ሳጥንን በዚህ ስም መጥራት ከቃሉ ትርጉም አንፃር አግባብነት የለውም፤ ምክንያቱም አገዚአብሔር አይመጽወትምና ነው። ጻፉ ግን ከላይ ለማየት እንደሞከርነው ድሆችን ሁሉ ጊዜ መርዳትና ስለእነርሱም ማሰብ የሁላችንም ታላላቅ ሊሆን ይገባል። በብሉይ ኪዳንም ቢሆን ይህ ሥርዓት በእስራኤልውያን ዘንድ በስፋት ይሠራበት እንደነበር የሕጉ መጽሐፍ ላይ ተጽፎ እናነባለን።

«በምድረቷ ላይ ደኾች ምንጊዜም አይጠፋም፤ ስለዚህ በዚያ ሰሚናረ ወንድሞችህ ለደኾችና ለትግረኞች እድህን እንድትዘረጋ አዝዛለሁ።» (ዘላ.15:11)

ምጽዋት መስጠት ያስፈልገዘት ምክንያት ደሆች ሁሉ ጊዜ በሰው መኻከል ስለሚኖሩ ነው። ይህም በአገዚአብሔር ዘንድ ከሀብታሞች ወደ ድሆች የሚፈስ ፍትሐዊ የሀብት አከፋፈል ሥርዓትን ይደነግጋል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስም ለደቀ መዛሙርቱ ድሆች ሁልጊዜም ቢሆን በሰው መኻል እንደሚኖሩ ተናግሯል (ዮሐ12:14-8) ደሆች ስህላ ጊዜም ከሰው መኻል ስንደገኝ የሆነበት ስንደ ምክንያት ደግሞ ጥቂት ያሰን ሰዎች «ፊላ ወዳድነት» በሚባል ጠፍሮ ተጠፍረን ስሴሶች ለማካፈል ባለመፍቀዳችን ወደም ባለመስጠታችን ምክንያት ነው፤ እንደ እውነቱ ከሆነ አሁን በዓለም ላይ ያለው ሀብት ለዓለም ሕዝብ ሁሉ በቂ መሆኑ አያጠያይቅም፤ ነገር ግን ይሄ ሰፊ የምድር ሀብት በጥቂት ሰዎች እጅ መገኘቱና እነርሱም ሊሰጡ እንዳይችሉ በንፍግናና በስብታምነት ስለተቀፈደዱ፤ ድህነቱን ለስከፊና ሰዎች እንኳ «እዚህ ድረስ» ብለው ከደነገጉለት ወለል በታች እየወረደ መሄዱን መታዘብ ይቻላል።

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንኳ ይህ ያለመስጠትና የሰብታምነት ቀንበር ከብዱ ይታያል። ሌላው ቀርቶ ጌታ በቤቱ ለሚያገለግሉ ሰዎች መብል እንዲሆን ብሎ የደነገገውን ዐሥራት እንኳ በታማኝነት ወደ ኅተራው የሚከቱ አማኞች ቁጥር እጅግ በጣም ወሰን መሆኑን ባሳለፍኳቸው ቤተ ክርስቲያንን የመምራትና የግስተዳደር ታላላቅ የታዘብኩት ነገር ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ እውነተኛ አምልኮአችንና ለአገዚአብሔር ያለንን ፍቅር ከምንገልጽበት አንዱ መንገድ ዐሥራት በኩራታችንን በጊዜው ወደ ኅተራ መከተታችንና ለትግረኞች የምንሰጠው ስጦታ ወይም ምጽዋት ነው። ጌታ «ተርቢ ሕብረታችሁና ወይም ተርቢ ሕብረታችሁንም» የሚለን አሁን በአካባቢያችን ላሉ ትግረኞች ከምናደርገው ድርጊት የተነሣ እንደሆነ መመልከት ያሻል። (1ኛቆ25:13-36) ያዕቆብ ደግሞ፤

«ንፍሕ የሆነ ነውርም የሰበበት አምላክ ከአገዚአብሔር አብ ዘንድ ይህ ነው፤ ወላጆች የሰላቸውን ልጆች ባዕተቶችንም በመከራቸው መጠየቅ፤ በዓለምም ከሚገኝ እድፈ ሰውነትን መጠበቅ ነው።» ያለውን ልብ ይሏል። (ያዕ1:27)

ባለንበት ዘመን ምናልባትም ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ብዙዎች ከእስኪ ድህነት ውስጥ ይገኛሉ። በተለይም በዚህ በምንኖርበት ምድር የዕለት እንጀራን አጥተው ገርፎአቸው እህል እንደናፈቀ የሚያድሩ ሰዎች ብዙ ናቸው። ዓለም አቀፍ

1 ይህ ቃል ከወውዱ አንፃር ሊኖረው የሚችለው የተለየ ትርጉም ታላቢ ሆኖ የተተረጎመ ነው።

ድርጅቶች በየጊዜው ከሚያወጣቸው ዘገባዎች ለመገንዘብ እንደሚቻለው ያለው አብዛኛው ሕዝብ ከድህነት ወለል በታች በሚኖርባት ሀገር ነው። እንደዚህ ዓለም አቀፍ ተቋማት እምነት ከሆነ አንድ ሰው ድሀ ለመባል ቢያንስ በዓመት ማግኘት የሚገባው 365 ዶላር ያህል ቢሆንም በእኛ አገር ግን ሊሆን የቻለው በዓመት 110 ዶላር ያህል ብቻ ነው። የሚያሳዝነው በሌሎች ጥናቶች ላይ እንደተመዘገበው ይሄ አገዝ ላለፉት ሃያ ዓመታት ምንም መሻሻል ያለማሳየቱ ነው። የዚያኑ ያህል በዚች ሀገር በድህና በሀብታም መካከል ያለውን ልዩነት ለማጥበብ ከውትያናስ ውኃ የመጨለፍ ያህል ካልሆነ በስተቀር በአስገራሚ ሆኔታ ምንም ያለመሠራቱን በሚገባ መመልከት ይቻላል። ሲሌ መንገድ ላይ መርቆዲስ ወይም ቢኢም ደብልዩ ቆሞ አህያና ነጅዋን ቢያሳልፍ በመካከላቸው ያለውን የኑሮ ልዩነት ማንም ቁም ነገር ሰጥቶ የሚያስተውለው የለም።

ይህን ሁሉ ያነግሡት ያለነው አብዛኛው ሰው ደሀ በሆነበት ዓለም ከዚያም ይልቅ ደግሞ ሀገር ውስጥ እንደመሆኑ «ለሰደሆች ምን ያህል ግድ ይለፋል? ካለን ምን ያህልን ሰደሆች እናካፍላለን?» የሚለውን ጥያቄ በአንባቢ ልብ ውስጥ ለመጫር ካለን ጉጉት የተነሳ ነው። በተጨማሪም እንደው ሀብታችን በበዛ ቀጥሮ አጥራችንን ማስረዘም ብቻ ሳይሆን አጠገባችን ላለውና ልንረዳው ለሚገባን ሰው እጃችንን እንዘርጋ የሚል መልዕክት እገራ መንገድን ለማስተላለፍም ጭምር ነው። አለያ እንደው መቅደሱን ሞልተን ብንጮኸ፤ ብንዘምር፤ ብንቀድስ ብናስቀድስ እንኳ እንድ ቀን ስለዚህ ቸልተኛነታችን ከተጠያቂነት የምናመልጥ አይደለንም።

አንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ላይ ይህንን ነገር አንስተን በተመስጦ ስንወያይ፤ ከመካከላችን አንዱ «ድሀ ማለት ግን ምን ዓይነት ሰው ነው?» በማለት ጠይቃለች። በእርግጥም ከዚያ በኋላ በግልጽ ለማየት እንደሞከርንው በየገጻናው እጁን ለልመና የሚዘረጋው ሁሉ ድሀ እንዳይደለ፤ እንደውም እንዳንጹ ከእኛ የተሻለ የዕለትና የወር ገቢ እንዳለው ለመረዳት ችለናል። ከጥናታችን በኋላ፤ አደባባይ ሳይወጡ ለብዙ ቀናት፤ መብልን ጨምሮ በመሠረታዊ ፍላጎቶቻቸው እጦት እጅግ የሚሰቃዩ ሰዎች እንዳሉ ለመገንዘብ በቅተናል። ስለዚህ ዓይኖቻችን የሚያዩት በውጭ የተገለጠውን ብቻ ሳይሆን የተሰወረውንና የእኛን ዕርዳታ የሚሻውን ሁሉ እንዲሆን እግዚአብሔር መለኮታዊ የሆነ መረዳቱን እንዲሰጠን ወደ እርሱ አጥብቀን በዚህ ጉዳይ እንድንቀርብ ተስማምተን ተለያይተናል።

ጌታ ኢየሱስ፤ ድሆች ሁልጊዜም ከእኛ ጋር እንደሚኖሩ ብቻ ሳይሆን ለድሆች ማድረግ ለሚገባን ነገር ጭምር በሚገባ አስተምሮናል። ስለዚህ ያለ ምንም ማመንታት ለድሆች ልንሰጥ ወይም ድሆችን ልንረዳ እንደሚጠበቅብን እንዳስገነዘበን ሁሉ በአስጣጣችን ላይ ትልቅ ትኩረት ሰጥቶታል።

ጌታ፤ ስትሰጡ እንደ ግብዞች አትሁኑ አለ፤ ከዚህ በፊት ደጋግመን እንዳየነው የግብዝነት ሕይወትንና ማንነትን እግዚአብሔር ሲበዛ ይጠየፈዋል። ከመስጠት አንፃር ግብዞችም ይሰጣሉ ነገር ግን ገብዞች የሚሰጡት የሕይወት የቸገረኛው ሠክትና ምጥ ተለምዷቸው ሳይሆን፤ በሰውና በእግዚአብሔር ፊት ሞገስንና ከበደታን በማግኘት ሲሰቡ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ግን ከመስጠት ጀርባ በሕይወት የቸገረኛውን ቸገር በውስጥ ማግኘታችን እንድንካፈል ይፈቅዳል። ለምሳሌ በፈረሳውያን የሃይማኖት ሥርዓት ውስጥ

ጸም፤ ጸሎትና ምጽዋት አዕማድ ከሚባሉት ውስጥ የሚፈረጁ ነበሩ። ጌታ ኢየሱስ ግን እነርሱ እነዚህን ሦስት ሃይማኖታዊ ሥርዓቶች እንዴት እንደሚፈጸሙ ሲመለከት ሰላተደስተባቸው በግልጽ አውግዟቸዋል።

ፈረሳውያን ምጽዋትን የሚሰጡት በሰው ፊት ሰጪ ለመባልና ለእግዚአብሔር ወለታ እንዳደረጉ አድርገው በመቀጠር ራሳቸውን ለማቅረብ ስለሚፈልጉ እንጂ፤ በፍጹም ከሰውየው የውስጥ ችግር ለመካፈል ልባቸውን አዘጋጅተው አልነበረም። ከዚያ ይልቅ ሲሰጡ የሰውን አትኩሮት ለመሳብ ይፈልጋሉ፤ ያንን የማያገኙ ከሆነ ግን ወይ አይሰጡም፤ አለያም አትኩሮት ለማግኘት ማናቸውንም ነገር ያደርጋሉ።

በዘመናችን ደግሞ ሌላውን ትተን እዚህ ኢትዮጵያ ውስጥ እየሆነ ያለውን እንኳ በአንክሮ ብንመለከት አያሌ ዕርዳታ ሰጪ ድርጅቶች በየሰፈራችን እንዳሉ እናስተውላለን። አንዳንዶቹ አገር በቀል ሲሆኑ ሌሎቹ ደግሞ ዓለም አቀፍ ድርጅቶች ናቸው። ታዲያ በአሁን ሰዓት አብዛኛውን ኢትዮጵያዊ እየሳሰበ ያለው «ተረጂው ማነው?» የሚለው ጥያቄ ነው። ለምሳሌ በዚህ የወቅቱ የመገናኛ ብዙሃን ሁሉ አጀንዳ በሆነው የኢት.አይ.ቪ ስም ብዙ ዕርዳታ ይሰበሰባል፤ ነገር ግን ተረጂው ጋር የሚደርሰው የጠብታ ያህል ነው። ያውም ያንንም የሚያገኘው ዕድለኛ የሆነ ሰው ነው። ችግሩና ዕርዳታ ፈላጊው የዚያኑ ያህል ቢበዛም ረጂዎቹ ከተረጂዎቹ ዘንድ ለማድረስ የቻሉት ግን እጅግ በጣም ጥቂት ብቻ ነው። ነገር ግን በእነዚህም በተረጂዎቹ ደግሞ በብዙ ቦታዎች በፎቶ ግራፋቸውና በቪዲዮ ፊልም ሲነገድባቸው ይታያል። አንዳንድ ጊዜ ተረጂዎቹ ለእንደዚህ ዓይነቱ ድርጊት እንቢተኛነት ካሣዩ ወይም ካንገራገሩ ደግሞ ያቸንም ጠብታ ዕርዳታ ድርጊት ይቸላሉና ከአሜን በቀር ሌላ አማራጭ የላቸውም። ይህን ለምሳሌ አነግሡ እንጂ በዕርዳታ ሰጪዎችና በተረጂዎች መካከል ያለውን ክፍተት ወደፊት ምናልባት ታሪክና መገናኛ ብዙሃን ብዙ ይዘግቡታል ብዬ አምናለሁ።

ለመሆኑ የትኛው ረጂ አካል ነው በእውነት የተረጂዎቹ ሥቃይ እንዲሁም ችግር ከልቡ ተሰምቶት ለእነርሱ ሊቸር የተነሣው? በሰማይ ያላቸውን ስፍራ በእርግጠኝነት መናገር ባንችልም በዘመናችን ከተነሱትና ሕይወታቸውን ለሌሎች በማካፈል ከተጉት ሰዎች መካከል እማሆይ ቴሬዝን እዚህ ጋር ብናስታውስ እንኳ ሰዎች በዚህ የተቀደሰ አሳብ ዙሪያ ከተጉና ቆርጠው ከተነሱ የሰዎችን ሕይወት ምን ያህል መለወጥ እንደሚችሉ ለመገንዘብ ይቻላል።

«ግላማዬ በምድራችን ላይ ያሉ ረሃብተኞችን፤ የታሪኩትን፤ ቤት የሌላቸው ሽባዎችን፤ ዕውሮችን፤ የሥጋ ደቂ ሕመምተኞችን፤ ይልቁንም በተባረተሰቡ ዘንድ እንደ ሽኩም የሚቆጠሩ ሰዎችን መርዳት፤ መንከባከብና ማፍቀር ነው።»²

እኚህ ሴት፤ በሕይወታቸው ላደረጓቸው መልካም ሥራዎች መነሻ የሆናቸውን አብዛኛውን አሳብ የወሰዱት ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደበር እንረዳለን። እኛስ ይህ መጽሐፍ በሕይወታችን ምን ያህል ተጽዕኖ ፈጥሮብናል?

² ግዙር ቴራሳ፤ በአንድ ወቅት የናቧል የሰላም ሽልግትን ሲቀበሉ አድረገውት ከሰበረው ገንገር የተወሰደ

እማሆይ ቴሪካ ከመልካም ሥራቸው ባሻገር ለመልካም ሥራቸው መሠረት የሆኑት ጥበባዊ ንግግሮችና አስተምሮዎች ነበሯቸው ከነዚህ መካከል ጥቂቶቹን ከተነሳነበት አሳብ አንፃር እንመልከት።

እግዚአብሔርን በሰው ሁሉ አየዋለሁ። የአንድ የሥጋ ደፄ ሕመምተኛ ቁስል ሳጥብ የእግዚአብሔር ቁስል የማጥብ ያህል ደስታ ይበማኛል። ታዲያ ይኼ ጥሩ ልምድ አይደለምን?... ድሆች እኛ ከምንሰጣቸው በላይ እነርሱ ለእኛ የሚሰጡን የበለጠ ነው። በጣም ጠንካራ ሰዎች ናቸው፤ ብዙ ቀን ያለ ምግብ መኖር ይችላሉ፤ ነገር ግን አይራገሙም፤ አያገረመርሙም፤ አፋችንንም በመምጣት ማዘናችንን እንድንገልጽላቸው አይፈልጉም፤ እኛ ከእነርሱ ብዙ ልንማር እንችላለን።...

አስደንጋጭ የሆነ የፍቅር ረሀብ አለ። እኛም ብዙ ጊዜ ተለግምደንዋል። ሕመምና ብቸኝነት፤ ይህንን ለማስተዋል ጥንካሬ ሊኖረን ይገባል። ድሆች በመካከላችን ሊኖሩ ይችላሉ፤ እናግኛቸው፤ እንወደዳቸው፤ ፍቅራችንንም በተገለጠ ሥራችን እናሳያቸው። ምክንያቱም እነርሱን መውደዳችን፤ እግዚአብሔርን መውደዳችን ነው።... ዋናው ቁምነገር ለድሆች ብዙ ነገር ማድረጋችን ወይም መስጠታችን ሳይሆን የምንሰጠውንም ሆነ የምናደርገውን በምን ያህል ፍቅር እያደረግነው መሆኑ ነው። በእግዚአብሔር ዘንድ ምንም ትንሽ ስጦታ የለም፤ ያለንን በንስጠው እልፍ አለላፍ ይሆናል።...

ባለሀብት ቦታ ቅዱስ መሆን አለብህ። አኔም እግዚአብሔር ባስቀመጠኝ ሥፍራ ቅድስት መሆን አለብኝ። እናም ቅድስት መሆን ያን ያህል የሚያስደንቅ ነገር አይደለም፤ ቅድስና ለጥቂት ሰዎች የተሰጠ ድንቅ ወይም ውድ ስጦታ አይደለም። ቅድስና ለእኔና ለእናንተ ለሁላችንም የተሰጠ ኃላፊነት ነው። ለዚህ ተፈጥረናል።

እ.አ.አ በ1994 እማሆይ ቴሪካ በዋሽንግተን ዲሲ ውስጥ በብሔራዊ የጸሎትና የቅርስ ሥርዓት ላይ ተገኝተው አጭር ንግግር አድርገው ነበር። ከዚያ ንግግራቸው ውስጥም ስለእግዚአብሔር ፍቅርና እኛም ለድሆች ማድረግ ስለሚገባን ትንሽ ነገር ከእግዚአብሔር ቃል አንፃር ተናግረዋል። የተወሰነውን እነሆ፤

እግዚአብሔርን «እውደዋለሁ» ማለቱ ብቻ በቂ አይደለም። በተጨማሪም ጉረቤቶቼንና ጓደኞቼን መውደድ መቻል አለብኝ። ቅዱስ ዮሐንስ «ያየነውን ወንድማችንን ሳንወድ እግዚአብሔርን እወድሃለሁ ብንለው እኛ ሐሰተኞች ነን» ይላል። ያየኸውን ወንድምህን ሳትወድ ለጉረቤቶችህም ፍቅር ሳይኖርህ አንዴት ያሳየኸውን እግዚአብሔርን «እወድሃለሁ» ትለዋለህ? እናም ይህንን ፍቅር መረዳት ለእኛ በጣም አስፈላጊ ነገር ነው። እኔ በተቻለኝ መጠን እስኪያመኝ ድረስ ሌሎችን ለመውደድ ፈቃደኛ መሆን መቻል አለብኝ። እውነተኛ አፍቃሪነቴ የሚታወቀው የፍቅሩ ሕመም ሲሰማኝ ነው። ስለዚህም በተለይም ለደህኖ መዕከም ለማደራገጥ እኔን ስለከደሙኝና ስለከሰማኝ ደረሰ ያለኝን ሁሉ በመስጠት ፈቃደኛ መሆን መቻል ስለብኝ። ከርስተሰኝ እኛን በመውደድ ተጉድታል ሕመሙ ተዕቅፍ ጥቅ ነበር። እኛም በስርሱ ስምላል ሰተሻሽ ነገር

ተፈጥረኛ። በመወደድና በመውደድ። ክርስቶስ፤ እንደ ረሃብተኛ፤ እንደ ቤት የለኸኝ እስረኛ፤ እንደ ታረዝ እንዲሁም እንዳልተፈለገ ሰው ራሱን አቅርቦ በመጨረሻው ሰዓት በቀኙ ያሉትን ይላቸዋል። «ሰታናናሾቹ ስላደረጋቸውት ስለ፤ ደግሞ ስደረጋቸውት»። በግራ ያሉትንም ይላቸዋል። «ታናናሾቹን እንደገፋቸውት አ፤ እንም ገፋቸውን»።

ምንም እንኳን ሕይወታቸውን በምሳሌነት ከጠቀሰናቸው ማዘር ቴሪካ ብዙ ልንማር እንደምንችል ባምንም ወደ ሌሎች ብዙ አሳቦችን ወደያዘው የመጽሐፍ ክፍል በፍጥነት መሻገር አስፈላጊ ስለሆነ ወደ ቀጣይ ክፍል እንለፍ።

አይሁዳውያኑ ይልቁንም ፈሪሳውያኑ ምጽዋት የሚሰጡት ለሰዎች ለመታየት ሲሉ እንደነበርና ይህንንም አስጣጣቸውን ጌታ እንዳልወደደው ለደቀ መዛሙርቱ እንዳስተማረ ከላይ ተመልክተናል። ይህንንም ሲያስረዳ ደቀ መዛሙርቱ ሲሰጡ «ቀን አዳቅሁ የሚሰጠውን እንኳ ግሪ አዳቅሁ እንዳያውቅ» የሚል ጠንካራና አስረጃ አባባልን ተጠቅሟል። ይህ ማለት ግን «ሰትሰጡ ፍጹም ሌላ ሰው ማየት የለበትም፤ ካየ ግን የጋችሁ ከንቱ ይሆናል፤» ማለት እንዳልሆነ ልንገነዘበው ይገባል እንደውም ምሳሌውን ብንመለከት ቀኝ እጃችንና ግራ እጃችንን የሚያዛቸው አንዱ እእምሮአችን አይደለምን? ታዲያ ይህ ምን ማለት ነው?

ጌታ፤ በዚህ አስረጃ ምሳሌ ሲነግረን የፈለገውን በዚህ የምዕራፍ ፩ መግቢያ ለመግለጥ እንደ ሞከርኩት፤ በሰው ፊት ለመታየትና በውስጣችን ትምክሕትን በመፍጠር ለመከራራት፤ መስጠት እንደሌለብን ነው። እንዲያ ካሰብን ወይም ካደረግን ስጦታችን ሁሉ ከንቱ እንደሚሆንብን ልናውቅ ይገባል። ነገር ግን አንዳንድ ጊዜ ይህ ቃል በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በተሳሳተ መንገድ የተተረጎመበት ሁኔታ ይታያል። ሰዎች/ብር አውጥተው ወደ መባ ሳጥን ውስጥ ሲጨምሩ፤ ከዚህ ቃል በመነሳትና ሰው እንዳያይባቸው ብሩን ጭርምትምት አድርገው ነው። ነገር ግን በዚያ መጠን ብሩ እጅግ ስለሚጉዳ የመጠቀሚያ ጊዜውን ያሳጥፋታል። በዚህም መንግሥትን ለአሳስፈላጊ ወጭ በመዳረጉ በኩል ቤተ ክርስቲያን የራሷን አስተዋጽኦ እያደረገች ነው። ብዙ ጊዜ በየአብያተ ክርስቲያናቱ የሚሰበሰበውን የተጨማተረ ብር ስመለከት በአግባቡ ለማስቀመጥም ካውያ አስፈላጊ ሳይሆን አይቀርም ብዬ አስባለሁኝ። በዚህ ዐውድ መሠረት ግን በሰጪ ማለት በሰው ፊት ለመታየት ወይም በልብ ኩራት ለመፍጠር አለማድረግ፤ ነገር ግን በሰማይ ባለው ጌታ ፊት ማድረግ ማለት ነው። አንድ ሰው በዚህ ልብ ተነሳሳቶ ስጦታውን የሚሰጥ ከሆነ ከሰማይ አምላክ እግዚአብሔር እጅ ታላቅ የሆነ ዋጋውን ይቀበላል።

³ Selihiom Newspaper may 2003 edition
⁴ እማሆይ ቴሪካ ሕይወት ትልቅ ትምህርት ለማግኘት ይቻላል ብዬ አምናለሁ፤ እኛም ብንሆን ለድሆች ብዙ ማድረግ እንችላለን፤ ደግሞ ለድሆች የምናደርገው ነገር ለክርስቶስ ካለን ፍቅር የተነሳ ሊሆን ይገባል፤ በተጨማሪም ለድሆች የምናሳውቁ ደንብና ለጋራነት አንዳንድ ጊዜ ፈታኝ ቢሆንብንም እንኳ በደሊታ ማድረግን መለግመድ ይኖርብናል። እንግዲህ የማዘር ቴሪካ ሕይወት በምሳሌነት ማሳሳት ያስፈለገው እንደው «በጋው ድኛለሁ» በማለት ከእንደነዚህ ዓይነት ሠናይ ምግባራት ቸልተኛ መሰሉ ለሚታዩ የክርስቲያኑ ማግቢሰብ አንዳች መልዕክት ማስተላለፍ አስፈላጊ መሰሉ ስለታዩ ነው።

ዘላለማዊ ፩:5 -14

ለትዳራዊም አንድ ገብዝ አትሁኑ። ሰላው ይታዩ ዘንድ በምክራብና በመንገድ ማዕዘን ቆመው መጸበይ ይወዳሉና። እውነት አላችኋለሁ ዋጋቸውን ተቀብለዋል። አንተ ግን ስትጸድቁ ወደ አገራችሁ ግብ መዝግባትም ዘገተህ በሰውር ሳሰው አባተህ ጸዱ በሰውር የሚያደ አባተህም በግልጽ ይከፍላልና። አካላብ በመናገራቸው ብዛት የሚሰሙ ይመስላቸዋልና ስትጸዱ አንድነክርሱ በከንቱ አትደገው። ሰላዚህ አትምሰሱቸው። ሳትሰምኑት አባታችሁ የሚያስፈልጋችሁን ይወቃልና።

እግዚአብሔር ለሰው ልጆች ከሰጣቸው ዋና ዋና የአምላክ ሥርዓቶች መካከል ጸሎትን የሚመስል ነገር የለም፤ ቢባል ማጋነን አይሆንም፤ ለምን ቢባል፤ በዚህ አስደናቂ መንፈሳዊ ሥርዓት አማካኝነት የሰማይና የምድር ሁሉ ፈጣሪ፤ የሚታየውንና የማይታየው ፍጥረት ሁሉ አምላክ የሆነውን እግዚአብሔርን ማነጋገር ይቻላልና ነው። ምንም እንኳን ብዙዎቻችን ስለ ጸሎት የምንናገረውንና የምናውቅ የሚመስለንን ያህል ጸሎትን ባናውቀውም፤ አንዳንዶቻችን ይህን መንፈሳዊ ሥርዓት ለጥቂት ጊዜ በሕይወታችን በመለማመድ በኑሮአችን ላይ የመጣውን ለውጥ ዞር ብለን በመመልከት ብቻ ለዚህ ለምንለው ነገር ማስረጃ ለማግኘት እንችላለን የሚል ጽኑ እምነት አለን።

የተራራውን ትምህርት በምናጠናበት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ቡድን ውስጥ የተወሰኑ ሰዎች «እግዚአብሔር ሁሉን እያወቀና ሊያደርግ እያቻለ ለምን የእኛ ጸሎት አስፈላጊ ሆነ?» የሚል ጥያቄ አንስተው ነበር። እናም በዚያ ጥናት ላይ ሌሎች የተለያዩ ሰዎች የተለያዩ መልስ ሰጥተዋል። ከነዚህም መካከል ጥቂቶቻችን ከዚህ በታች እነሆ ብያለሁ።

ዘላለማዊ ትዕዛዝ ነው፤ ጸሎት የምንጸልየው እግዚአብሔር ሰላዘንን ነው። በዚህ በምናጠናው መጽሐፍም ላይ ሆነ በሌሎች በርካታ መጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች እግዚአብሔር በእርሱ የሚያምኑ ሰዎች ወደ እርሱ እንዲጸልዩ ትዕዛዝን ሰጥቷል። እርሱ ትእዛዝ ሲሰጥ ደግሞ «ለምን?» ተብሎ አይጠየቅም። ይህ የእግዚአብሔር ባህርይ ነው። ይህ ማለት ግን እግዚአብሔር በምድር እንደምናውቃቸው ሰዎች አንባገንን ስለሆነ አይደለም። ይሁን እንጂ በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ትልቅ የማንነት ልዩነት መኖሩን መዘንጋት የለብንም። እርሱ ፈጣሪ፤ እኛ ደግሞ ፍጡራን ነን። ስለዚህም በምንም ምክንያት ሰው በምድር እኩያውና ለፍጥረት አቻው የሚያቀርበውን ጥያቄ እርሱን ለመጠየቅ አንችልም። እግዚአብሔር ጸሎትን ብቻ ሳይሆን ሌሎች ከእኛ አዕምሮ በላይ የሆኑ ትዕዛዞች አሉት። ትዕዛዛቱ የሚመነጨት ደግሞ ከባህርይው ስለሆነ «አሜን» ብሎ መቀበል ይጣል።

ዘላለማዊ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብደት ማድረግ ነው፤ ጸሎትን የምንጸልይበት ሌላው ምክንያት፤ እግዚአብሔር፤ ከእኛ ጋር ኅብረትን በዚህ መንገድ ማድረግ ስለፈለገ ነው። ይህንን በተለይ አባታችን ሆይ በሚለው ከዚህ በታች ባለው ትምህርት ውስጥ በስፋት እንመለከተዋለን።

ዘላለማዊ በእግዚአብሔር ላይ ያሰኘን ስምንት የምንገባቸው ነው፤ የጸሎት አስፈላጊነት ፍላጎታችንን በእግዚአብሔር ፊት ለመግለጥና በእርሱ ላይ ያለንን ተደጋፊነት ለማስታወቅ ነው። ጌታ ኢየሱስ፤ በየሐንሰ ጅ ላይ ያለውን ሰው «ስትደን ትወዳለህ?» ብሎ ሲጠይቀው፤ የሰላላ ስምንት ዓመት የውስጥ መቅቱና ፍላጎቱ ምን እንደሆነ ሳያውቅ ቀርቶ ሳይሆን፤ ሰውየው ፍላጎቱ ምን እንደሆነ አራሱ እንዲናገር ስለወደደ ብቻ ነው። ሌሎች ዐይነ ስውርችም ወደ እርሱ በመጡ ጊዜ ጌታ «ምን ላደርግላችሁ ትወዳላችሁ?» ብሎ ጠይቋቸዋል።

ዘላለማዊ ወደ ፊትና ስንዳንገባ ይረዳናል፤ ጌታ በእርሱ የሚያምኑ ተከታዮቹ ሁሉ ወደ ፊትና እንዳይገቡ ተገተው እንዲጸልዩ አስተምሯል ስለዚህም በዚህ በከፋት በተሞላ ዓለም ውስጥ ሆነን ያለ ስጋት ለመመላለስ የምንችለው በጸሎት ስንተጋ ብቻ ነው። በእርግጥ በአንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ላይ ወደ ፊትና መግባትና ከፊትና መውጣት የሚለው አሳብ ተነስቶ፤ በዚህ ግራ የተጋባ አንድ ወንድምን ለማስረዳት መላው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት አባላቱ ምን ያህል ተቸግረን እንደ ነበር ትዝ ይለኛል። በመጨረሻ ግን ጌታ አልፎ በተሰጠባት ምሽት የነበረውን ታሪክ የሚያስረዳውን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ባጠናን ጊዜ የዚያ ወንድም ብቻ ሳይሆን የብዙዎች ጥያቄ ሊመለስ ችሏል።

ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር እንደመሆኑ መጠን ሊናፈቅና ሊወደድ የሚገባው ተግባር ነው። ሰይጣን ግን ይህንን መልካም ዕድል እንድንጠቀምበት አይፈልግም፤ ስለዚህም ጸሎትን እንደ አታካችና አስቸጋሪ ሽክም አድርጎ ሊያሳየንና ሊያዳክመን ይሞክራል፤ ጌታ ግን ዘወትር ይረዳናል። ስለዚህ ጌታ እንዴት መጸልይ እንደሚገባን ባስተማረን መሠረት ጸሎታችንን ማቅረብ ይገባናል።

የገብዝዎ ዘላለማዊ ፩:5 -6

ለትዳራዊም አንድ ገብዝ አትሁኑ። ሰላው ይታዩ ዘንድ በምክራብና በመንገድ ማዕዘን ቆመው መጸበይ ይወዳሉና። እውነት አላችኋለሁ ዋጋቸውን ተቀብለዋል። አንተ ግን ስትጸድቁ ወደ አገራችሁ ግብ መዝግባትም ዘገተህ በሰውር ሳሰው አባተህ ጸዱ በሰውር የሚያደ አባተህም በግልጽ ይከፍላልና።

ጌታ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱ ሁሉ በጸሎት መትጋት እንዳለባቸው ደጋግሞ አስተምሯል። እሱ ራሱ በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ አጥብቆ በጸሎት ይተጋ ነበር፤ /ግሪግ 14:23።ግር 1:35።ግር 6:146።ሉቃ 3:21።ሉቃ 5:16።ጳውሎ 12:1።/ በእነዚህ ክፍሎች ለማየት እንደሚቻለው ጌታ ኢየሱስ እገልግሎት ከመጀመሩ በፊት፤ በእገልግሎት መኻልና በእገልግሎት መጨረሻ ሁሉ ይጸልይ እንደነበር መረዳት ይቻላል። የጸሎት ሕይወቱ የሚረካቸውና እንዳች ምስጢር እንዳለው የጠፈጠፍ የሚመስሉት ደቀ መዛሙርት ጌታን ጸሎት አስተምረን በመላት ጠይቀውታል።

5 «ከከተ አድነን እንጂ ወደ ፊትና አታግባን» የሚለውን ርዕስ ይመልከቱ፤/ገጽ 192/

ነገር ስናደርግ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት ሊኖረን ይገባል። ዳዊትና በዋንት ዘመን የነበሩ ቅዱሳን ሁሉ የልባቸውን ለእግዚአብሔር በጸሎትና በመዝሙራቸው እንደገለጡት ሁሉ እኛም የልባችንን በእግዚአብሔር ፊት ማቅረብ እንጅ የእነርሱን ጸሎት መደገም ድጋማችንን «ጸሎት» ሊያሰገው የሚችል መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረት ያለው ሆኖ አላገኙሁትም። ዕብ በሱ ጸሎት ማለት ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር ማለት ነው። እግዚአብሔር ይሰማል፤ ደገሞም ይናገራል። ታዲያ የዕባችንን ስውጥተን ካሰነገርነው እንዴት ሲናገረንና ሲመሰሰን ይችላል?

ጌታ ኢየሱስ፤ ጸሎታችንን እንደ አሕዛብ፤ ከንቱ ቃላትን በመደጋገም እንዳናቀርብ አስተምርናል፤ ነገር ግን አንዳንድ ጊዜ አውቀናል የሚሉ ሰዎች እንኳ በዚህ ነገር ሲስቱ ይታያሉ። ለምሳሌ አንድ ወቅት አንድ ሰው መንፈስ ቅዱስን ለመሞላትና በልሳን ለመናገር ለፈለገ አንድ ሌላ ሰው፤ «ሃሌሉሃ ሃሌሉሃ» የሚለውን ቃል በመደጋገም ሳያቋርጥ ቢደጋግም የፈለገው እንደሚሆንለት እንደተናገረው ስለማ በጣም ነው ግራ የተጋባሁት። ለመሆኑ እንደነዚህ ዓይነት ልምምዶችን ከየት ይሆን የምናገኛቸው? አንድ ቀንስ ስለዚህ ነገር መጠየቃችን እንደሚቀር ስለምን አንዝነጋለን? በእርግጥ የጸሎታችንን ፍሰት ከመቁረፍ ቀዳስ ስንፃረ በመመርመር ስንደ ጌታ ቃል ያወጣውን ዕምህዳችንን ማስወገድ ስለብን።

በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ በነብዩ ኤልያስ ዘመን፤ የባሕል ካህናትን በአምላካቸው ፊት እንዲጸልዩና አምላክ ከሆነ እንዲገልጡ ባደረጋቸው ጊዜ አቅርበውት የነበረው ጸሎት የአሕዛብ ጸሎትን በሚገባ የሚያስረዳ ነው።

«ኢልያስም ለበክል ነብያት፤ እናንተ ብዙ ስለሆናችሁ በመጀመሪያ አንዱን ወይፈን መርግቼ አዘጋጃ፤ የአምላካችሁን ስም ጥረ፤ ግን እሳት አታንደዱበት አላቸው። ከዚያም ከጠዋት እስከ እኩለ ቀን የበክልን ስም ጠረ፤ በክል ሆይ ስማን እያሉ ጩኹ፤ ደምል ግን የሰም፤ የሚመሰሰም አልነበረም፤ በሠራት መሠዊያ ዙሪያ ጩፈረ። እኩለ ቀንም ላይ ኢልያስ ደምዳሳችሁን ከፍ አድርጋችሁ ጩኹ እንደ አምላክ አይደለም እንዴ? ምናልባት በአሳብ ተወጦ ወይም ሥራ በዝቅበት አሊያም በጉዞ ላይ ይሆናል፤ ተኝቶም ከሆነ ቀስቅሱት፤ አያስ ያፈገግቸው ነበር። እንደ ሰማዳቸውም ደማቸው እስኪፈስ ድረስ ሰውነታቸውን ሰላይፍና በጩቤ ያቀሱሉ ነበር። እኩለ ቀንም አስፈነ፤ እነርሱም የሰርዘ መስዋዕት እስኪቀርብ ድረስ እየተረወጡ ይዘሳብዱ ነበር፤ ሆኖም ደምል የሰም። የመስሰና ከቀም ነገር የቀጠረውም አልነበረም። /1ኛነገ፡25-29/አ.መ.ት/

በመቀጠልም ኤልያስ ፈርሶ የነበረውን የእግዚአብሔርን መስዊያ ከሠራ በኋላ፤ መስዋዕቱ ለእሳት እንደሚመች ሳይሆን ዙሪያውን በውኃ እንዲታጠር አደረገ። የሠርዘ መስዋዕት በሚቀርብበት ጊዜም ወደ መሠዊያው ቀረብ ብሎ አጭርና ግልጽ ጸሎት ጸለዩ እርሷም እንዲህ የምትል ነበረች።

፡ በላዩ ጋጠከተና ሹም፤ ለጭን በቀኝ ይቀም። በተምዋገትም ጊዜ ተረትት ይውጣ፤ ጸሎትም ጋጠከት ትሁንበት። ከመናገሩም ጥቂት ይሁኑ፤ ሹመትን ሲሰ ይውሰድ። ዕጾችም ይህ አደገ ይሁኑ፤ ሚስትም መበበት ትሁን። ዕጾችም ተናወጠው ይቅበዝበዙ ይሰምጡ። ከሰፍረቸውም ይባረራ። ባሕላዊም ያለውን ሁሉ ይበርብረው፤ እንገዳቸው ደካሙን ሁሉ ይበዝዝቡት። የሚያገዝውም አያገን፤ ለዚህ አደገ ዕጾች የሚረራ አይኑር። ዕጾች ይገፋ፤ በአንድ ትውልድ ስሙ ይደምሰሱ። ... መዝ (፪፱)፡፳-፲፫
፡ በዳዊት መጽሐፍ ላይ፤ ዳዊት ብቻ መዝሙሮችን ስላልጻፈነው።

«የአብርሃም፤ ይደሰሃቅ፤ የአስራኢል አምላክ እግዚአብሔር ሆይ፤ አንተ የአስራኢል አምላክ መሆንህን፤ እነሆ የአንተ አገልጋይ መሆኔን ይህን ሁሉ በትዕዛዝ እንዳደረግህ ዛሬ ይታወቅ፤ ይህ ሕዝብ አንተ እውነተኛ አምላክ እግዚአብሔር መሆንህንና ልባቸውን የመሰሰኸው አንተ መሆንህን ያውቁ ዘንድ እባክህ ስማን፤ እግዚአብሔር ሆይ እባክህ መሰሰሰን። ከዚያም የእግዚአብሔር እሳት ወርዶ መስዋዕተን፤ አንጩተን፤ ድንጋዩን አፈረን ፈጽማ በላች፤ በጉድጉዱ ውስጥ ያሰውንም ወጋ ሳሰች።» /1ኛነገ፡30-38/አ.መ.ት/

በኤልያስና በእነዚያ አሕዛብ መካከል የነበረውን የጊዜውን እርዝማኔና ውጤቱን መመልከት ጌታ ኢየሱስ ስለ አሕዛብ ጸሎት የተናገረውንና ያስተማረውን ለመረዳት ቀላል ምሳሌ ሆኖ ያገለግላል።

ነገር ግን ጌታ ኢየሱስ ካስተማረው ጸሎት ተነስተን በአንድ ርዕስ ላይ ደጋግመን መጸለያችን በራሱ ስህተት ነው ለማለት አንችልም። በወውዱ መሠረት ጌታ ይህንን አላለም። እንደውም በሌሎች ትምህርቶች ደቀ መዛሙርቱ በፍጥነት ባልተመለሱ የጸሎት ርዕሶቻቸው ምክንያት ቶሎ ተስፋ እንዳይቆረሙና እንዳይታከቱ፤ እግዚአብሔርን በማይፈራና ሰውንም በማያፍር ዳኛ በደል ደርሶባት ብዙ ዘመን ስለሆናት፤ በኋላ ግን ሳትታከት ዳኛውን ፍረድልን ብላ በመወትወጥ ምክንያት የንጉሠዋን መልስ ወይም ፍርድ ስላገኘች አንዲት ሴት ታሪክ በምሳሌነት አቅርቦላቸዋል፤

«በመፀናው ዳኛ ያለውን ስሙ እንኪያስ እግዚአብሔር ቀንና ሴት ወደ እርሱ ሰሚጮሁ ምርጦቼ አይፈርድላቸውም? ከመጠን በላይስ ቶላ ይሳቸዋል?» ነገር ግን በምድር ላይ ሲመጣ እንደዚህ በአምነት የሚተጋ ሰው ይገኝ ይሆን?» /ሉዎ፡18፡1-8/

ጌታም በአንድ ርዕስ ላይ ደጋግሞ ጸሎትን አድርጓል።/ማቴ26፡36-46/ ከዚህ አንፃር ስትጸልዩ እንደ አሕዛብ አትደጋግሙ ማለት፤ በአንድ ርዕስ ላይ ደጋግማችሁ በጸሎት በእግዚአብሔር ፊት አትቅረቡ ማለት ሳይሆን በቃላት ድግምግምሽ እግዚአብሔር የሚሰማ አድርጋችሁ በማሰብ ከንቱ የሆኑ ቃላትን አትደጋግሙ ማለት ነው። ከዚህም ሌላ፤ ነገርን በማስረዘም ብቻ ጌታ ጸሎትን እንደሚሰማ አድርጎ ማሰብም አይገባም። በተጨማሪ በጸሎቶቻችን ሁሉ ሌሎች ከንቱ የሆኑ የአሕዛብ ልምምዶችን ማስወገድ ያስፈልጋል። በእርግጥ አምላካችን ገና ሳንለምነው የሚያስፈልገንን ሁሉ ያውቃልና ስንጸልይ የእርሱን ሥርዓት ገብቶን መጸለይ መልመድ አለብን።

ከዚህ ገለጣው ቀጥሎ ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ ያስተማረው ጸሎት፤ ጸሎት ሊያካትታቸው የሚገቡ መሠረታዊ አሳቦችን ያካተተ ከመሆኑም ሌላ የሁላችንን ጸሎት ምን መሆን እንደሚገባው የሚጠቀም ነው። ይህ ጌታ ያስተማረው ጸሎት ከጸሎትነቱ ባለፈ የጸሎት ርዕስ ነው ለማለት ይቻላል።

ጌታ ያስተማረው ዘሎት 6:9-13

እንግዲህ እናንተስ እንዲህ ይህን፡፡ በሰማያት የምትኖር አባታችን ሆይ፤ ስምህ ይቀደስ፤ መንገዱህ ትምህርት ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች እንዲሁም በምድር ትሁን፤ የዕለት እንደራችንን ዛሬ ስሙን፤ አኖም ደግሞ የበደሉንን ይቅር እንደምንገድ በደባችንን ይቅር በሰን፤ ከከፋም አድነን እንዲ ወደ ፈተና አታገባን፤ መንገዱት ያንተ ኖትና ጋደልም ከበርም በዘላለሙ አማኝ፡፡»

በሉቃስ ወንጌል ላይ፤ ደቀ መዛሙርቱ በአንድ ስፍራ ሲጻልይ ተመልክተውት «የሐንሰ፤ ደቀ መዛሙርቱን ያሉት እንዳስተማራቸው አንተም ያሉት አስተምረን» ባሉት ጊዜ ጌታ ይህን ያሉት እንዳስተማራቸው ተጽፎ እናነባለን፡፡/ሉቃ:11:1-4/ በተጨማሪም ይህንን ያሉት በተመለከተ መሠረታዊ የሆኑ ባይሆንም እንኳ በሉቃስና በማቴዎስ ወንጌል መካከል ትንሽ ልዩነት መኖሩ አልቀረም፡፡

በተስማሙ አባታችን ሆይ፤ የሚባለው ይህ «ጌታ ያስተማረው ዘሎት» ዘሎት ሲያካተታቸው የሚገቡ መሠረታዊ የዘሎት ርዕሶችን ያካተተና የጌታ ደቀ መዛሙርቱም ሰዘሎትቻቸው ሁሉ መነሻ ሆኖ ሲያገለግል የሚችል ነው፡፡ በእርግጥ ጌታ ካስተማራቸው በኋላ እነርሱ ይህንን ያሉት ደግመው እንደጸለዩ በየትኛውም የአዲስ ኪዳን መጻሕፍት ማግኘት ባይቻልም፤ ከጥንት ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ግን እንደሚጸለይ ብዙዎች ይስማሙበታል፡፡ በሉቃስና በማቴዎስ ወንጌል ላይ ያለው የያሉት ትምህርት ጥቃቅን ልዩነት የተገኘበት ምክንያት ሌላ ባይሆን ምናልባት ጌታ፤ ይህንን ያሉት በተለያየ ጊዜ ያስተማረው ከመሆኑ የተነሳ ሊሆን ይችላል በማለት አንዳንዶች ያስረዳሉ፡፡ ወይም ደግሞ ጌታ ያስተማረው አንድ ጊዜ ብቻ ከሆነ ማቴዎስ ትምህርቱን ሰፊ አድርጎ ሳይጽፈው እንዳልቀረ ልናስብ እንችላለን፡፡ ይሁን እንጂ በየትኛውም መልኩ ቢሆን ጌታ ለተከታዮቹ ያስተማረው ያሉት እጅግ ጥልቅ የሆኑ የያሉት ምሥጢሮችንና የያሉት አቅጣጫዎችን የያዘ ትምህርት መሆኑን በአብዛኛው የነገረ መለኮት ትማሪዎችን የሚያስማማ ይመስለኛል፡፡

ሁልጊዜም ቢሆን ያሉታችን የእግዚአብሔርን ፍላጎት ማዕከል ባደረገ ሁኔታ መቅረብ ይገባዋል፡፡ አለበለዚያ ያሉታችን ከንቱ ድካም ሆኖ መቅረቱ የማይቀር ነው፡፡ አንዳንድ ሰዎች የመጽሐፍ ቅዱስን ዕውቀት በጥቂቱ ካወቁ በኋላ ወደ እኔ በመምጣት ያሉት አስተምረኝ ወይም ያሉትን ጽፈኛ ስሙን በማለት ይጠይቁኛል፡፡ ይህም ጥያቄ ለእኔ እነዚያ ሰዎች በወቅቱ ያልተረዱት አንድ ነገር እንዳለ ያስገነዝባኛል፡፡ በመሠረቱ ይህንን ለማድረግ /ያሉትን ጽፎ ለመስጠት/ ማናችንም ቢሆን ብቃቱም ሆነ ሥልጣኑ የለንም፡፡ ዘሎት ማለት ሕዝብ የዕብራይስጥ ስላብ ስላብ ስንደምናወሬው ሁሉ በቀላላና ገጽታ በሆነ ቋንቋ በእግዚአብሔር መገሰጥ ማለት ነው፡፡ ታዲያ ማናችን ነን የሰውን የልብ ፍላጎትና አሳብ ሁሉ ተረድተን «መጸለይ ያለብህ ይህንን ነው» በማለት፤ ለሌላው ሰው ለሕይወቱ ዘመን የሚሆነውን ያሉት ልንሰጠው የምንችል?

ሌሎች ሰዎች ደግሞ፤ እግዚአብሔር ሊሰማቸው የሚችለው በጥናት በጥሩ ቃላት በተከሸኑና ከንግግር ይልቅ ለሰን ጽሑፍ አገልግሎት ሊውሉ በሚችሉ

ዓረፍተ ነገሮች ተቀነባብሮ ሲቀርብለት ብቻ ይመስላቸዋል፡፡ ይህም የተሳሳተ አመለካከት ነው፡፡ እግዚአብሔር የሐፋችንን ሳይሆን በወቅቱን ውስጥ ያለውን የሚረዳ ስምዓክ ነው፡፡ ምን ስያሜን ስንደሆን ብቻ ሳይሆን ምን ዕገዕ ስንደፈልገንም ያውቀዋል፡፡ ከጊዜ ብዛትና በልምምድ ለያሉት የምንጠቀምባቸው ቃላት ልቅም ያሉና የተከሸኑ ወደ መሆን ሊደርሱ ይችሉ ይሆናል፡፡ ያም ሆኖ ግን አሁንም እግዚአብሔር ጉዳዩ በጥሩ ሁኔታ ከተዋቀሩት ንግግሮቻችን ሳይሆን ከልባችን ጋር ነው፡፡ ጌታ ባስተማረው ያሉት፤ በየያሉቶቻችን ውስጥ ምን ምን ልናካትት እንደምንችል አስፈላጊ የሆኑ ፍንጮችን ማግኘት እንችላለን፡፡ ከዚህ ቀጥለን እያንዳንዱ የያሉቱ ክፍል በያሉት ውስጥ ያለውን ትርጉምና አሳብ በአጭሩ ለማየት እንሞክራለን፡፡

፩፤ የዘሎት ስድራ

ስላሳችን ሆይ፤ በሰማያት የምትኖር

ጌታ፤ በእርሱ ለሚያምኑ ሁሉ የልጅነት ሥልጣንን ሰጥቶአቸዋል፡፡ ይህም ደግሞ እግዚአብሔር መወለድ ነው እንጂ ከሥጋና ከደም ፈቃድ መወለድ ወይም ከወንድ ፈቃድ መወለድ አይደለም፡፡/ዮሐ:1:13/

የጌታ ያሉት ሲጀምር የያሉትን አድራሻ ወይም ያሉት ወደት እንደሚጸለይ በማመልከት ይጀምራል፡፡ ያሉትን የሚቀበለው ደግሞ አባታችን እንደሆነና በእኛና በእርሱ መካከል ያለውም ግንኙነት በአባትና በልጅ እንዳለው በፍቅር የተሞላ እንደሆነም ያስረዳል፡፡ ማንኛውም ትንሽ ዕጅ፤ የስርዓት ስባት ከሰውነት ስባት ሁሉ የበሰጠና የተሻሻለ የማይፈገግ ስቅምና ጋደዕ ስንዳሰው ስድራ፤ ነው የሚያስበው፡፡ እግዚአብሔር ደግሞ ይህንን የልጅነት አስተሳሰብ በእኛ ውስጥ እንዲሆን ፈልጓል፡፡

በእርግጥ በዚህ ያሉት ላይ "አባታችን ሆይ" የሚለው ቃል ነጠላ ተውላጠ ስም እንዳልቀረበ ግልጽ ነው፡፡ ይህም እግዚአብሔር የብዙ ልጆች አባትና እኛም የዚያ ቤተሰብ አባል መሆናችንን ያመለክታል፡፡ እንግዲህ ያሉታችንንም በጋራም ሆነ በግል ስናደርግ ወደእዚህ አባት ብቻ ማቅረብ እንደሚገባን በዚህ ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ ካስተማረው ያሉት መረዳት ይቻላል፡፡

አባት፤ የሚለው ቃል በዚህ በተራራው ስብከት ላይ በተደጋጋሚ የተጠቀሰ ሲሆን፤ የጌታ ኢየሱስ አባት የሆነው እግዚአብሔር ለእኛም አባት እንደተባለ ሌሎች የወንጌል ክፍሎችን መመልከትና መረዳት እንችላለን፡፡ ነገር ግን ጌታ ኢየሱስ ፍጹም የባህርይ ልጅ ሲሆን እኛ ደግሞ ልጅነቱን ያገኘው በፀጋ ነው፡፡ በዚህም መሠረት የእግዚአብሔር ስባትነት፤ ፍቅራዊና በዕጃቹ ምን ያህል ቀደሰ ስንደሆን ስንደሆን ከሰዎች ጋር በመግባባት የሚችል መሆንና ማንነቱን የሚገልጽ ነው፡፡ ጽሁፍ ግን እግዚአብሔር በመወለድ ካልሆነ በስተቀር ይህን አባትነት ማንም ሊያገኘው

8 ማቴ:5+48::6+14፤26:32::15+13::18+35::23+9::ማር14+36

አይቻልም። ስለዚህ ጉዳይ በኢትዮጵያዊያን ዘንድ አንድ የጥንት ምሳሌአዊ አነጋገር አለ "ያልወለድኩት ልጅ ቢለኝ አባባ አፈን አለው ዳባ ዳባ" የሚል። ይህም ማንም ሰው ለልጁ፣ ለእኛም ለአባቱ ሊኖረው የሚገባውን ጥልቅ ፍቅርና ቀረቤታን የሚያሳይ ነው። ከእግዚአብሔር የተወለዱ ብቻ፤ እግዚአብሔርን አባ፤ አባት ብለው ለመጥራት መብት አላቸው። በሌሎች መጻሕፍት ተደጋግሞ የተገለጠውም ይህንን እውነት በሚገባ ለማስረዳት እንደሆነ እውን ነው።

"አባ፤ አባት ብለን የምንጠቅምበት የወጪነት መንፈስ ተቀባዮችህ አንድ አንደገና ለፍርሃት የባርነት መንፈስ አስተቀባዮችህም" /ሚ፩:8+15/

"ወደቅም ስለሆናችሁ አግዚአብሔር አባ አባት ብሎ የሚጠራ የወጪነት መንፈስ በሰባችሁ ውስጥ ሳኩ። አንገዳህ ከአንገዳህ ወዲህ ሰጅ ነህ አንድ ባሪያ አይደለህም፤ ሰጅም ከሆነህ ደግሞ በክርስቶስ የአግዚአብሔር ወራሽ ነህ።" /ዮሐ:4+6-7/

በማናቸውም የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል እግዚአብሔር ወደ እርሱ ካልሆነ በቀር ጸሎታችንን ወደ ማንም እንድናቀርብ አሳስተማረንም። አንዳንድ ሰዎች ከዚህ ሥርዓት ውጭ ጸሎታቸውን በተለያዩ ቅዱሳን ሰዎችና በመላእክቱ በኩል ለማድረግ እንደሚተኩ ይታወቃል። እኔ በበኩል ለዚህ ማስረጃ ተብለው የሚጠቀሱት የብሉይም ሆነ የአዲስ ኪዳን መጻሕፍት ላይ ያሉ አንዳንድ ጥቅሶችን ብመረምርም ከተጻፉበት ዓላማ አንፃር ፈጽሞ ስለዚህ ጉዳይ እንደማያውቁ ነው ለመገንዘብ የቻልኩት። ሌሎች ደግሞ ይህንን ዓይነት የጸሎት መንገድን የመረጡት ለትህትና እንደሆነ ነው የሚናገሩት። ይህም «እኔ በራሴ በእግዚአብሔር ፊት መቅረብ ስለማልቻል በእዚህ ቅዱሳንና መላዕክቶች በኩል ጸሎቴን ባደርስ እግዚአብሔር ጸሎቴን በተሻለ ሁኔታ ይሰማኝ ይሆናል» ብለው በማመናቸው ነው። ነገር ግን እነዚህ ሰዎች ያልተረዱት አንድ ነገር ጌታ ኢየሱስን ያን ሁሉ ስቃይና መከራ የተቀበለው እኛን በእግዚአብሔር ፊት ብቁ ለማድረግ መሆኑን ነው።

እዚህ ጋር ማንም ልብ እንዲል የምፈልገው፤ ማንም ሰው ቢሆን ለቅዱሳን ሰዎችና ለመላዕክት አክብሮት ከሌለው ያ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ፈጽሞ እንደማይታወቅ ነው። ነገር ግን ቅዱሳንም ሆኑ መላእክትን እግዚአብሔር ያልሰማቸውን ተግባር አንስተን እኛ ልንጭንባቸው አንችልም። ያም ቢሆን እንኳ እነርሱ ሙሉ ሰላልሆኑ በጠራናቸው ጊዜ በየሰፍራው ሊገኙና ሊሰሙን አይችሉም። ፍጡር እንደመሆናቸው በአንድ ጊዜ ሊገኙ የሚችሉት አንድ ቦታ ብቻ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስም መላእክት ከእግዚአብሔር የሆነውን ለሰው ይዘው ሲመጡ እንጅ ከሰው የሆነውን ወደ እግዚአብሔር ይዘው ሲሄዱ አናይም። ራሱ «መላእክት» የሚለውን ቃል «መላእክተኛ» ማለት እንደሆነ ያስተውላል።

ብዙዎች እንዲህ ያለ ነገር ሲነገርና ሲሰሙ «ነገሩ እውነት ይሆንን?» ብሎ እንደ ቢሪያ ሰዎች በእርጋታና በፍቅር መጻሕፍትን ከመመርመር ይልቅ፤ ለእግዚአብሔር «ከራሱ ይልቅ ቀንተውለት» ለሰድብ፤ ለዱላና ለገድያ መጋበዛቸው በራሱ፤ የመጽሐፉን እውነት በሙላት እንዳልተረዱት የሚያሳይ ነው። /ሐዋ:17:11/

፩ ብዙዎች ለዚህ ማስረጃ ነው በማለት የሚጠቅሱት የከርሰያስ የምዕራፍ ፩ አሳብም ቢሆንም እሁን ካንገው የጸሎት አሳብ ውስጥ ሊገባ እንደግደቻል መጽሐፉን ጠለቅ ብሎ በመመርመር መረዳት ይቻላል።

እግዚአብሔር የሰዎችን ጸሎት የሚሰማው በአንድያ ልጁ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ብቻ ሲቀርብለት እንደሆነ ለማስረዳት ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎችን ማየት ይቻላል። /ዮሐ14:6+13:16+23/ ከርስቶስ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል በከሰንሰም መካከለኛ የሆነ ስማሳይ ነው። ይህም ደግሞ በሥጋው ወራት ብቻ ሳይሆን ከዚያም ሲያወጅ ስልክ ለሆነ ድረስ ነው። /ሐገ:7:17+28:34:40+17:25:17ዮሐ2:1/ ስን ራሴ ይህንን ስውነት በመረዳትና በመቀበል ምን ያህል ጊዜ ስንደ ፈጽባኝና ስለማውም ስንደት ያልቆሳኝ ስንደ ነበር የቀርብ ጊዜ ትዝታ ነው።

«ክርሱም በሥጋው ወራት ከሞት ሲያድነው ወደሚችሉ ከብርቱ ጨክትና ከአንባ ጋር ጸሎትንና **ጭዳጃ** አቀረበ፤ እግዚአብሔርን ሰሰመፍራቱ ተሰማሰት።»

"...የሞተው፤ ይልቅንም ከሙታን የተነሳው በእግዚአብሔር ቀኝ ያለው፤ ደግሞ ስለ እኛ **የሚማዕደደደ** ከርስቶስ ኢየሱስ ነው።" /ሚ፩:34/

"እውነት እውነት አባትህ ስህ አባ **በእርሷ** የምትሰምኑትን ሁሉ ይሰማታል። እስከ አሁን በእርሷ ምንም አስመናችሁም፤ ይስታችሁ ፍጹም እንዲሆን ለምት ትቀበሉማሳችሁ።" /ዮሐ16+23-24/።

እነርሱ እንዳይደራ ሞት ስለከሰከባቸው ካህናት የሆኑ ብዙ ናቸው፤ እርሱ ግን ስዘላለም የሚኖር ስለሆነ የማይሰወጥ ክህነት አለው፤ ስለእነርሱም **ሲያማዕደደደ** ዘወትር በሕይወት ይኖራልና፤ ስለዚህ ደግሞ **በእርሱ** ወደ እግዚአብሔር የሚመጡትን ፈጽሞ ሲያድናቸው ይችላል።" /ዮሐ17+23-25:1/

ነገር ግን ይህን ያህል ብዙ ማስረጃዎችን መጥቀስ ቢቻልም እንደ 2ኛቀር:፱+፲፩-፲፭ ያለውን ክፍል መጥቀስና የቃና ዘገለገላውን ተዐምር ደጋግሞ ማንሳት/ዮሐ2:1-11/ ከቃሉ መንፈስ አንፃር ምንም ግንኙነት የሌለው ብቻ ሳይሆን አንድ ቀን ሲያስጠይቅ የሚችል ሆኖ ነው የሚታየው። እርግጥ ነው፤ ለመላእክትም ሆነ ለቅዱሳን ሰዎች፤ አክብሮትን መስጠት የሚገባ ነው፤ ይሁን እንጂ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሥርዓትን እርሱም ቃሉን ማዕከል ያደረገ ሊሆን ይገባል። በስንዳንድ ቦታዎች በመጻሕፍትና በቅዱሳን ሰዎች ካለው የተጓዘን ፍቅር የተነሳ ከጠቅሳቸው የመቆራረጥ ስላብ ጋር የሚገጥሙ ስለብሮትን ሲሰጡና በእነርሱም ፍጹም ተስፋ ሲያደርጉ ይታያል። ይህ ግን በእግዚአብሔር ቃል ሲመዘን ትዕቂ ስህተት ነው። ለምሳሌ በ2ኛቀር:፱+፲፩-፲፭ ያለው አሳብ ጨርሶ ስለ ሞቱ ቅዱሳን የሚናገር ሳይሆን በዚያው ዘመን በጳውሎስ አገልግሎት ይልቅንም ዕርዳታ በማሰባሰብ ተግባር ይተኩ ስለነበሩ ሰዎች የተነገረ ነው። "ቅዱሳን" የሚለው የአዲስ ኪዳን መጻሕፍት ትርጉም «እንደው በራሳቸው የበቀና ከሌሎች ፍጹም የተለዩ» ማለት ሳይሆን በክርስቶስ አምነው የዳኑትን ሰዎችን ሁሉ እንደሚወክል መላውን የአዲስ ኪዳን መጽሐፍትን በማጥናት መረዳት ይቻላል። ሌላው ቀርቶ በመጀመሪያው የቆርንቶስ መልዕክቱ እነዚያን በሕይወታቸው እጅግ የዘቀጠ ማንነት የነበራቸውን፤ ነገር ግን በክርስቶስ ያመኑትን የቆርንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምዕመናንን ጳውሎስ "ቅዱሳን" ብሎ መጥራቱን ስንመለከት የቃሉ አጠቃቀምና ትርጉም ዛሬ ብዙዎች ለዚህ ቃል ካላቸው ትርጉምና መረዳት ምን ያህል የራቀ እንደሆነ በቅን ልብ ከመረመርናው ለመረዳት

የምንቸገር አይመስለንም። «የእርሱና የእኛ ጌታ የሆነውን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ስም በየባራው ከሚጠራት ሁሉ ጋር ቅዱሳንን ለመሆን ለተጠራት»/1፻፳፫፡2/

የክርስቶስ የአሁን ድረስ አማላጅነትን በተመለከተ አንዳንድ ሰዎችን ለምን ሊያስቀጣ እንደቻለ ወይም እንደሚችል ለመገንዘብ የኖርንበት እምነት ያለውን ተጽዕኖ አስቀድሞ ማወቅ ያስፈልጋል። ያኔ ቅዱሳን ወይም መላእክት ያማልዳሉ ሰንጠረዥ እየወደቀ እየተነሱ «እባክህን ማራቸው» የሚሉልን ነበር የሚመስለን።¹⁰ ስለዚህም ብዙዎች ከዚህ ብቻ በመነሳት «ጌታ ኢየሱስ አማላጃችን ነው» ሰንጠረዥ እነርሱ መላእክት፣ ጳጳራችን፣ ቅዱሳን ሰዎችና ሰማዕታት ይማልዳሉ ብለው እንደሚያስቡት ክርስቶስም አንዲያ እየማለደ ነው የምንል ይመስላቸዋል። ነገር ግን ይህ ትክክል አይደለም። ስለዚህ ጉዳይ የምንለው፣ «ክርስቶስ ስለ ሰው ዕዳች ዘደዳና ኃጢአት ስቃደንና መከራን ከተቀበለ በኋላ፣ ያደናቸው ዘንድ ለሚጠበቁት ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት ጠበቃ መደም ተከራካሪ ሆኖ ይታደላቸዋል» ነው።

«አንድ እግዚአብሔር አለና በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ያለው መካከለኛው ደገሞ አንድ አለ።/1፻፳፫፡2/... ክርስቶስ ደገሞ፣ የብዙዎችን ኃጢአት ሲሸከም አንድ ጊዜ ከተሰዋ በኋላ ያደናቸው ዘንድ ለሚመጡት ሁለተኛ ያለ ኃጢአት ይታደላቸዋል።/40፡10፡28/

ጌታ ኢየሱስ፣ ፍጹም የሆነውን መስዋዕቱን በእግዚአብሔር ፊት በማቅረቡ ምክንያት እግዚአብሔር በእርሱ በኩል የሚመጡትን ሁሉ የሚመለከተው አንድ ጊዜ በመስቀል ስቃይ በተቆረሰው ሥጋውና በፈሰሰውም ደሙ በኩል ነው። ታዲያ ይህ አንዳንዶች «ሃሬም ድረስ እየወደቀና እየተነሳ “እባክህን ማራቸው” ይላል በማለት ያስተምራሉ» እንደሚሉት አንዳልሆነ ግልጽ ይመስልኛል። ጠያቂ ደገሞ ተማሳጅ የሆነውን ጌታ፣ ከክብሩ ስላንሰን ስምሳክነቱንና ፈጣሪነቱን ከደን ከፍጡሪን ተርታ የምንፈርድበት ስምነትም ስደደበም። ስርሱ ተማሳጅ ስንደሆን ስናውቃለንና። ነገር ግን በበለጠው ሥጋ ምክንያት በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ተማሳጅ ስሙን ትሏል። ይህም ደገሞ ትህትናውን፣ ፍትህና ምህረቱን የሚያሳይ የእግዚአብሔር ጥልቅ መለኮታዊ አሠራር ነው እንጂ ከክብሩና ከሥልጣኑ አንዳች የሚያገለበት ሆኖ አይታይም። ምሥጢሩ የእግዚአብሔር ሲሆን በዚህ ሁኔታ የተገለጠው ደገሞ ለእኛ ነው።

ከዚህም በተጨማሪ በሰማያት የምትኖር ማለታችን መጽሐፍ እግዚአብሔር በሰማይ እንደሚኖር ስለገለጠልን ሲሆን በማይ፣ ልዕልናውን፣ ኃያልነቱን፣ ሙሉ-ዕነቱን፣ ሰፋቱንና ትልቅነቱን የሚያሳይ ቃል ነው። ይሁን እንጂ ከቋንቋው ውስንነት የተነሳ ሰማይ ሲባል በብዙዎች አዕምሮ ውስጥ ደርሶ ጉብ የሚለው ይህ ከእናታችን በላይ ገዢ ያለው ገዙፍ አካል ከመሆኑ የተነሳ እግዚአብሔርም በዚያ ብቻ ተወስኖ የሚኖር ሊመስለን ይችላል።¹¹

“እግዚአብሔር አንዱን ይሳል፣ ሰማይ ዙፋኑ ነው፣ ምድርም የእግረ መረገጫ ናት፣ የምትሠራበት ቤት ምን ዓይነት ነው? /ኢ/466፡1/

¹⁰ «ግለሩ» የሚለው ቃል ራሱ በግለሳ ተነስቶ ለአንድ ከእርሱ በላይ ለሆነ አካል ልማት ግትረብን ይመለከታል።
¹¹ በተግባሩ የእሱ ክፍሉን ላይ ለሰማይ የተወሰነውን ክፍሉን ይመለከታል።

በአጭሩ አባታችን ሆይ በሰማይ የምትኖር የሚለው መግቢያ፣ የእሱትን አድራሻና በምን ዓይነት መንገድ ወደ ግን መጸለይ እንዳለብን የሚያስረዳ ነው። ለማንኛውም መንፈሳዊ ድርጊታችን መነሻ አሳብ ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሊኖረን ይገባል። በሰማይ የሚኖርና የሁሉ ነገር መገኛ የሆነው እግዚአብሔርም ወደ እርሱ ስንጸልይ እርሱ በደንገገው ሥርዓት በኩል እንዲሆን ይፈልጋል። ግናችንም ብንሆን በተወደደ ልጁ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እስካመንን ድረስ፣ ለእግዚአብሔር የእንጂራ ልጅ ወይም ባሪያ አይደለንም። እግዚአብሔር ደገሞ በልጅነት መንፈስ በፊቱ እንድንቀርብ ይፈልጋል። እንደው የትኛው «ጥሩ አባት» ነው ልጁ በሳረቤቱ በኩል ፍላጎቱንና ልመናውን ሲገልጽለት ደስ የሚሰኘው ወይም የልጁን አቀራረብ ትህትና አድርጎ የሚቆጥረው? እናም እግዚአብሔር፣ በሚገባንና በምንረዳው ሰውኛ ቋንቋ በእኛና በእርሱ መካከል ያለውን ኅብረትና ፍትር አስታውቆናል። ነገር ግን ይህ፣ እግዚአብሔርን አለልክ እንድንጸረው የሚያደርግ ትምህርት አይደለም። ይልቁኑ ይህ ኅብረት ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ሰላምና እርት እንዲፈጠር የከፈለውን የመጨረሻው ዋጋ እንድናስብ የሚያደርገንና ከዚህም ተነስተን እድናከብርው፣ እንድንታዘዝው እንዲሁም እንድንገዛለት የሚጋብዘን ጽኑ እውነት ነው።

**፩፣ ዘሱት ከእግዚአብሔር ስንገዛ
ስንደት መቀረብ ስንደሚገባ**

ስምህ ዳቀደስ

በአይሁድ የእሱት ሥርዓት ልማድ አክብሮት ለመግለጽ ይህ ዓይነት የእሱት አቀራረብ የተለመደ ነበር። መቀደስ የእግዚአብሔርን ልዩነት ያመለክታል። ስም ደገሞ ማንነትን፣ ሥልጣንን፣ ባህርይንና መጠሪያን ስለሚወክል አሳቡ ለስሙ ክብርን ስጡ፣ ቀድሱት፣ ለዩት ማለት ነው። ይህም ስምህ ይከበር ይወደስ የሚለውን ትርጉም ይሰጠናል።

እግዚአብሔር በምድር ላይ የሚኖሩ ሰዎች ሁሉ የተቀደሰ ሕይወት እንዲኖሩ ይፈልጋል። ስለዚህም ጌታ ኢየሱስን ወደ ምድር በመላክ ለሰው ልጆች ኃጢአት እንዲሞት አደረገው። በኢየሱስ ሞት ምክንያት የጌታ ስም ሰዎች በእግዚአብሔር ፊት የተቀደሱ እንዲሆኑ አስቻለ። “ነገር ግን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም በክምባካችንም መንፈስ ታጥቅጋለህ፣ ተቀደሳችኋለህ፣ ዳድቃችኋለህ /1፻፳፫፡11/

ከዚህ የተነሳ ማንኛውም የጌታ ደቀ መዛሙር ወይም ክርስቲያን የሆነ ሰው፣ ለእግዚአብሔር ስም ክብርን መስጠት ይጠበቅበታል። ለምሳሌ አይሁዶች፣ “የእግዚአብሔር የአምሳክህን ስም በክንተ አትጥራ” የሚለውን ትዕዛዝ በተለየ ሁኔታ ይተረጉሙት ነበር። በእነርሱ አተረጓጎም መሠረት ስሙን ወይም ቃሉን /ያህዌን/ ላለመጥራት ነው የሚጠነቀቁት። ይህም በእነርሱ አተረጓጎምና በእግዚአብሔር

ቃል ትዕዛዝ መካከል ሰፊ ልዩነት መኖሩን ያረጋግጣል። በዚህ ጌታ ባስተማረው ጸሎት ውስጥ ግን ስምህ ይቀደስ የሚለው የጸሎት ክፍል እንዲህ የሚል ትርጉም አለው። «ጌታ ሆይ በእኔ ስምህ ይለይ፤ በእኔ ስምህ ይከበር፤ በእኔ መቀደስ ያንተ ስም ስፍ ስፍ ይበል ወ.ዘ.ተ.።» ከዚህ የተነሳ አማኝ ሕይወቴንና ስሙን በጥንቃቄ ሊጠብቅ ይገባል። የሰማኝ ስም ስጌታው ክብር ብቻ የሚሆን ነው።

አንዳንድ ጊዜ ሰዎች በተለያዩ ሁለት ምክንያቶች ስማችንን ሊያነሱት ወይም እኛ አዘውትረን እንደምንለው ስማችንን ሊያጠፉት ይችላሉ። አንደኛ ሰዎች እውነት በሆነና ባደረግነው ነገር ተነስተው ሊያሙን ይችላሉ። ይህም ከእኛ ስህተት ወይም ጥንቃቄ የጉደለው አኗኗር የተነሳ የመጣ ነገር በመሆኑ እንደው ተነስተን “ስሜን አጠፋት” ብለን ከመናደድና ከመበሳጨት ይልቅ ስማችን እንዲ ጠፋ ያደርግነው ራሳችን መሆናችንን ተገንዝበን በጌታ ፊት በብዙ ንስሃና ጸሎት መቅረብ ይኖርብናል። ሁሳጊዜም መርሳት የሲብላን ሰዎች ስበስባ ሲያሰቡ ወይም ስኞን ሲያነሱ ስም ነታችንና የሆኖመዕከውን ስምባክ ስም ስብረው ማገታቸው ስንደማቀር ነው። ለምሳሌ በአንድ መንግሥታዊ ያልሆነ የዕርዳታ ሰጪ ድርጅት ውስጥ ስሜንወሩና ሕይወታቸው ግን አሳፋሪ ስለሆነ ሰዎች አንድ የማያምን ሰው ሲናገር “ቀኑን ሙሉ ሊያሰሱ፤ ሊያሰሱ ይላሉ፤ ቀኑን ሙሉ ደግሞ ይሰርቃሉ። ታዲያ ለነርሱ የሚያምኑት እምነት ትክክል ነው ብዬ እንዴት ልቀበል እችላለሁ?” ማለት ለመመለስ አስቸጋሪ የሆነ ጥያቄ ጠይቋል። በእርግጥ መጽሐፍ እንደሚናገር ኃጢአቱ የተከደነችለት ሰው እርሱ ምስጉን ነው።/መዝ32+1/

ሁሉም ቢሆን «በእርግጥ “በእኔ” የእግዚአብሔር፤ እንዲሁም የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተከብሯል?» ብለን ራሳችንን ደግመን ደጋግመን ልንጠይቅ ይገባል። ለመንገድ የሚገባ ሕይወት ስንኖር ያንጊዜ የጌታ ስም በስኞ የተከበረ ወይም የተቀደሰ ይሆናል/ሌል1+27/ እንግዲህ ስምህ ይቀደስ የሚለውን ጸሎት እንደ አሕዛብ ጸሎት ሞገሰቱ ወይም በቀን ሰባቴ እየተነሳን ብናነበንበው ወይም ብንደገም፤ ሕይወታችን ግን ለዚህ ስም የተገለጠ ክብርን መስጠት ካልቻልን በእውነት የእግዚአብሔር ፊት ጸሎታችን እንዴት ተቀባይነት ሊኖረው ይችላል?

ሙሉተኛ ደረጃ ሰዎች ስማችንን በክፉ የሚያነሱት እውነት ባልሆነና ስለእኛ የተሳሳተ ዕውቀት የተነሳ ነው። አንዳንድ ጊዜ እንደውም መራር የሰዎች የተቀደሱ ዘመቻ ስለሚካሄድብን መቆሚያ መቀመጫ ሁሉ ልናጣ እንችል ይሆናል፤ ይህም ልባችንን ማሳካት ወይም ማስቆጣቱ አይቀርም። ነገር ግን ሰዎች ስማችንን በውሽት ሲያጠፉት በዚህ ልንከፋ ወይም ልናዝን አይገባንም። ለምን ቢሉ ጌታ ኢየሱስ አስቀድሞ ይህ ሊሆን እንደሚችል ነግሮናልና ነው። ይልቁንም ስማችን የተነሳው ወይም የጠፋው በጌታ በማመናችን ምክንያት ከሆነ “እኔም ወግ አየሁ” ብለን መዘመር ያለብን ያኔ ነው። በብዕዕና ትምህርታችን “በእኔም ምክንያት ስማችሁን በሐሰት ሲያጠፉት ያን ጊዜ ብፁዓን ናችሁ” የሚለውን ቃል ልብ ይሏል።

ጌታ ኢየሱስ ራሱ በዚህ ምድር ላይ በነበረ ጊዜ ሰዎች ልዩ ልዩ ስም ሰጥተውታል። «የአጋንንት አለቃ ነህ፤ ብጌልዜቡል አለብህ» ለማለት አላፈሩም፤ የአወላለጁን ምሥጢርነትና መለኮታዊነት ሳይረዱ “እኛ ከዘመት አልተወለድንም”

በማለት ተሳታፊውበታል። እርሱ ግን አንድም ቀን ስለዚህ ነገር ሲከራከር ወይም ስሙን ለማጥራት ሲጥር አልታየም። ለደቀ መዛሙርቱም ባለቤቱን ይህን ያህል ካሉት እናንተንም እንዴት የበለጠ አይሏቸውም በማለት ስለ እርሱ ስም የሚመጣቸውን ስድብ ሁሉ በደስታ እንዲቀበሉት መክሯል። ይህም ብቻ ሳይሆን በስሙ መከራን እንዲቀበሉ አደፋፍሯቸዋል። በእርግጥም ለጌታ ስም ካላቸው ክብር የተነሳ ብዙወቹ ታስረዋል፤ ተደብድበዋል፤ ተሰቃይተዋል፤ በመጨረሻም ስለዚህ ስም ጥተዋል። አንድ ዘግሪ፤ «አይበሉኝ ሰረቀ ወይም ሰው ገደለ፤

በተንኮል በሀሜት እምነት አጉደለ፤

እንዲህ እንዲያ እያለ የሚያወራ ማነው?

ምክንያት ቢፈልጉ ጌታን ማምለክ ነው። በማለት ስሙ

ጌታን ከማምለኩ በቀር እንዳይነሳ እንደሚጠነቀቅ በድንቅ ዜማ ከሸኖ ዘምርታል።

ዛሬ ሳይጣን የጌታ የኢየሱስን ስም በምድር ላይ እንዳይቀደስ የተለያዩ ሥራን ሲሠራ ይታያል። ከሁሉም ከሁሉም የምንገረመው ከዚያም ሲያልፍ የምናገኘው፤ «የአባታችን ሆይ» ጸሎት በቀን ከሰባቴ በላይ የሚያነበንቡ ብዙ ሰዎች ይህንን ኢየሱስ የሚለውን ስም ሲሰሙ እንዴት እንዴት እንደሚያደርጋቸው ልብ ብለን ያገን እንደሆነ ነው። እንደ! ስምህ ይቀደስ እያልን እየጸለይን እንዴት ይህንን ስም መልሰን ልንጠላው እንችላለን? ነው ወይንስ ከዚህ ሌላ የከበረ ስም በመጽሐፉ አለ?

ሐዋርያተም ቢሆኑ ያስተማሩን ይህንን ስም ምን ያህል ማክበር እንዳለብን ነው፤ ለምሳሌ በአንድ ወቅት በሽማግሌዎች፤ በጻፎችና፤ በሊቀ ካህናቱ ተይዘው ለምርመራ በቀረቡበት ጊዜ የተናገሩትን ለአብነት ያህል ብንጠቅስ፤ የጌታ የኢየሱስ ስም በእነርሱ መካከል የቀን ያህል ክብር ተሰጥቶት እንደነበር ያሳያል።

“እነርሱም በመካከል አቀመው፤ በምን ኃይል ወይስ በማን **፪** ይህንን አደረጋችሁ? ብሰው ጠየቋቸው። በዚያን ጊዜ ጴጥርስ መንፈስ ቅዱስን ተሞልቶ እንዲህ አላቸው፤ እናንተ የሕዝብ አስቆችና ሽማግሌዎች እኛ ዛሬ ሰላምዎ ስለተደረገው መልካም ሥራ ይህ በምን አንድ ጸነ ብንመረምር፤ እናንተ በሰቀላችሁት እግዚአብሔር ከሙታን ባስነሳው በናዝሬት በኢየሱስ ክርስቶስ **፪** ይህ ደህና ሆኖ በፊታችሁ እንደቆመ፤ ለእናንተ ለሁላችሁ ለአስረድሰም ሕዝብ ሁሉ የታወቀ ይሁን። እናንተ ግንበኛች ይናቃችሁት፤ የማዕዘን ራስ የሆነው ይህ ደንጋይ ነው። መጻን በማንም በሌላ የሰም እንደገበት ዘንድ የሚገባን ሰላም የተሰጠ **፪** ከሰማይ በታች ሌላ የሰምና። /ሐዋ4+7-2/

ነገር ግን ለዚህ ስም በሰጡት ክብር የተነሳ ሐዋርያቱን ገርፈውና ሁለተኛም በዚህ ስም አንዳች እንዳይናገሩ አስጠንቅቀው ለቀቋቸው። እነርሱ ግን «ሰውን ወይንስ እግዚአብሔርን ደስ ዕናሱን እንወዳለን?» በማለት ስለዚህ ስም ወደ ፊትም የተናቀ እንደሚሆኑ ወሰነው ወደ ሰማይ እምላክ ፊት በመቅረብ፤

“እኔንም፤ ጌታ ሆይ፤ ወደ ዛቻቸው ተመልከት ለመፈወስ እድህን ስትዘረጋ በቅዱስ ብሳትናህም በኢየሱስ **፪** ምዕከት ሲደረግ፤ ቃዕህን በፍጹም ግዕጥነት እንዳናገራ ሰማቸው፤ በማለት ጸላላዊ በዚህን ጊዜ መንፈስ ቅዱስ፤ በኃይል መጣ፤ የነበረበትም በት ተናወጠ፤ በሁሉም ላይ ሞላባቸው፤ የእግዚአብሔርንም ቃል በግዕጥ ተናገረ።/ሐዋ4+13-31/

መንፈስ ቅዱስም ቢሆን ወደ አማኝ ሕይወት የሚመጣበትና በአማኝት መካከልም የሚኖረው አንደኛውና ዋናው ምክንያት ይህንን የጌታን የኢየሱስ ክርስቶስ ስም ለማክበርና ለመቀደስ ነው።

“እርሱ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ ወደ እውነት ሁሉ ይመራችኋል፤ የሚሰማውን ሁሉ ይናገራል እንጂ ከራሱ አይናገርምና የሚመጣውንም ይነገራችኋል። እርሱ ያከበረኛል ከእኔ ካለኝ ወስዶ ይነገራችኋልና።” /ዮሐ16+12-13/

ከዚህ ተጨማሪ ለጌታ ክብርን ስለ መስጠት የሚናገሩ አያሌ ጥቅሶችን መደርደር ይቻላል። ነገር ግን ቁም ነገሩ የዕውቀት ብዛት ሳይሆን ያወቅነውን ለመኖር የሚያስችለን ቃሉ በልቦናችን ማደሩ ነው፤ “ስምህ ይቀደስ” ማለት ስምህ በእኔ ይከበር፤ በእኔ ይገነኛ፤ በእኔ ደምቆ ይታይ ማለት እንደሆነ ልብ ይሏል።

በሀንገሥተህ ትምጣ

ጌታ ኢየሱስ፤ ወደ ምድር በመጣበት ዘመን አይሁዳውያን ሁሉ የመሲሁን መንግሥት በናፍቆት ይጠብቁ ነበር። ምክንያቱም በዚያ ወራት አስጨንቋቸው ከነበረው ከርም ቅኝ ግዛት ነፃ እንዲያወጣቸውና በምድር ላይ የነዳዊትና የነሰለሞን ዓይነት መንግሥት እንዲመሠርት ተስፋ ያደርጉ ስለነበር ነው። ዳሩ ግን የጌታን መምጣትና አመጣጡን ተመልክተው፤ «እርሱ መሲሁ ነው» ብለው ለመቀበል ተቸግረው ታይተዋል። ሌላው ቀርቶ በደቀ መዛሙርቱ ዘንድ እንኳ እስከ ጌታ እርገት ድረስ ያልተመለሰ ጥያቄ እንደነበረ የምናስተውለው ከትንሳኤው በኋላ ይህንኑ ጥያቄ መጠየቃቸውንና ነገሩ ምን ያህል እንዳሳሰባቸው ስንመለከት ነው።

«እነርሱም በተሰበሰቡበት ጊዜ፤ “ጌታ ሆይ፤ በዚህ ወራት ስእስራኤል መንግሥትን ትመልሳለህን?” ብለው ጠየቁት። “እርሱም፤ አብ በገዛ ሥልጣኑ ያደረገውን ወራትና ዘመናትን ታውቁ ዘንድ ስእናንት አስተሠጣችሁም!” /ሐዋ1፡6-7/

መጥምቁ ዮሐንስ፤ አገልግሎቱን ሲጀምር «መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና ጸሐየ ግብ፤» የሚል ስብከትን እየሰበከ ነበር፤ ያም ስብከት በእርግጥ የእግዚአብሔር መንግሥት በደጅ እንደነበረችና እንደቀረበች የሚጠቁም ቢሆንም ብዙ አይሁድ ግን ያንን ያስተዋሉ ወይም ልብ ብለው የመረመሩት አይመስሉም። ምክንያታቸው ደግሞ እነርሱ፤ የሮማውያንን የእገዛ ቀንበር በድንቅ የጦር ኃይል ከላያቸው አሸቀንጥሮ የሚጥል የጦር አበጋህ በመጠበቃቸው ምክንያት ነው። እርሱ ግን /ጌታ ኢየሱስ/ ባልጠበቁት ሁኔታ በበረት ተወለደ፤ በድህነት ኖረ በሰው እጅ ተይዞ ታሠረ፤ ተሠቃየ፤ በመጨረሻም ተገደለ፤ ይህ ደግሞ እስራኤላውያን የሚጠብቁትን የመሲሁቸውን ክብርና ማንነት የሚመጥን ሆኖ አላገኙትምና የእግዚአብሔር መንግሥት መጥታለች ለማለት አልደፈሩም።

ይሁን እንጂ ጌታ፤ ለደቀ መዛሙርቱም ባስተማረው ጸሎት መንግሥተህ ትምጣ ብላችሁ ጸልዩ ማለቱ የእግዚአብሔር መንግሥት የመጣች ብቻ ሳትሆን ገና የምትመጣ እንደሆነች ያመለክታል። ይህ ምን ማለት ነው? የእግዚአብሔር መንግሥት የመጣቸው መቼ ነው? የምትመጣውስ?

የእግዚአብሔር መንግሥት ስንል አገዛዙን፤ ሉዓላዊነቱን፤ በሁሉ ላይ የበላይነቱን ግለታችን ነው። ይህም በኢየሱስ ወደዚህች ምድር መምጣት ተፈጽሟል። አማኝኋል ማለት እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ማለት ነው። ጌታ ኢየሱስ ደግሞ የእግዚአብሔር የክብሩ ነጻብራትና የባህርይው ትክክለኛ ምሳሌ ነው። /ዮሐ1፡15። ሐዘ1፡3/ ነገር ግን በሰው ምሳሌ ሆኖ የባህርያን መልክ ለብሎ መጣ፤ /ሐገ2፡7/ ይህም ለሰው ልጆች ካለው የደንኝነት ዕትድ የተነሳ ሰውን በዚህ መንገድ ለማዳን ስለወደደ ነበር። ምንም እንኳ ፍጹም ሰው የሆነ ቢሆንም፤ ፍጹም ስምዳክም ነበር። በሥድር ላይ ብዙ ስቃይንና ጠከራን ቢቀበልም በላይ በሰማይም በክብር ነበር። ይህም ስለደኖቹ የጠሰከት ምዕንት ስጦታ ነው። ሰው በሥጋዊ አዕምሮው ፈጽሞ ሊረዳው የማይችለውና መለኮታዊ መግለጥ የሚያስፈልገውም ለዚህ ነው።

ዮሐንስ የእግዚአብሔር መንግሥት እንደቀረበች ለሕዝብ ሁሉ ያውጅ ነበር /ግቴ3፡1/ ኢየሱስም ያንኑ የዮሐንስን ስብከት ዳግም በማስተጋባት አገልግሎቱን ጀመረ። /ግቴ4፡17/ «መንግሥተ ሰማያት በመካከላችሁ ናት፤ ደግሞም የእግዚአብሔር መንግሥት ገና የምትመጣ ናት።» በማለት አስተምሯል። ይህ ነገር ምን ያህል ገራ ሊያጋባ እንደሚችልና ምናልባትም አንዱ ከአንዱ የሚጋጭ ትምህርት ሊመስል እንደሚችል አስባለሁ። ነገር ግን የእግዚአብሔርን መንግሥት ምሥጢር ለተረዳ ሰው የጌታን ትምህርት ምንነት ለመረዳት አይቸገርም። /ግቴ13፡10-13/ ለባቸው ላልቀና፤ ጌታን ላልተከተሉና በትምህርቱ ላላመኑ ሰዎች የመንግሥተ ሰማያትን ምሥጢር መረዳት የማይቻል ነው። ሰው ግን የእግዚአብሔር መንግሥት ምሥጢር ሲገባው ያለውን ሁሉ ሽሞ የራሱ ሊያደርጋት እንደሚፈልግ ጌታ ኢየሱስ አስረጂ ምሳሌዎችን በማትረብ አስተምሯል።

“ደግሞም መንግሥተ ሰማያት በእርሻ ውስጥ የተሰወረን መዝገብ ትመለሳለች፤ ሰውም አግኝት ሰወረው፤ ከደስታውም ብዛት የተነሳ ሃዶ ያሰውን ሁሉ ሸጠ ያን እርሻ ገዛ።” /ግቴ13፡44-46/

አሁን የእግዚአብሔር መንግሥት በምድር ላይ አለች። ይኸውም በቤተ ክርስቲያን በኩል ነው። ጌታን በሚያምኑና እውነተኛ ትምህርቱን በሚከተሉ ሰዎች መካከል የእግዚአብሔር መንግሥት በምድር ላይ በመኖር ተገልጧል። እርሷም ከዚህ ዓለም ገዢ ከተባለው ከሰይጣን ጋር ሁል ጊዜ በጦርነት ውስጥ ነች። የዚህ ዓለም ገዢ /ሰይጣን/፤ የእርሷን በምድር መኖር አጥብቆ ይጠላዋል። ነገር ግን የእግዚአብሔር መለኮታዊ ጥበቃ በላይዋ ላይ ስለሆነ ሊያጠፋት ወይም ከሥራዋ ሊያስቆግት አልቻለም፤ አይችልምም። ይልቁኑ እርሷ በእግዚአብሔር ክብር በተገለጠችበት ስፍራ የእርሱን የመሥራት ኃይል ለመግታት ትችላለች። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን በዚህ በሰይጣን መንግሥት ውስጥ እንደ ዐመፀኛ መንግሥት

“ ሰይጣን የዚህ ምድር ገዢነት በሌላዊነት ላይ የተመሠረተና ሁሉን በግድረን ችሎታ ላይ የቀመ ሳይሆን በእግዚአብሔር ሌላዊ ፈቃድ ብቻ የሆነ ነው። ሰይጣን ደግሞ ለዚህ እንደበቃ ፈቃዱን የሰጠው ራሱ የሰው ልጅ ነው፤ ይህም ሰው፤ ከእግዚአብሔር ይልቅ እርሱን ሲሰማና ሲያደምጥ ያን ጊዜ ተከናውነ ለፍ3፡1-8/ ጌታ ኢየሱስም በዚህ ምድር በነበረ ጊዜ በሰይጣን እንደተፈተነ ይታወቃል፤ ከፈተናዎቹም መካከል አንዱ ሰይጣን የጸለፉት መንግሥት ሁሉ ከብራቸውም አላይተት ሲያበቃ፤ «ይህ ሁሉ ለእኔ ተሰጥቶታልና እኔም ለምደደ አስጠየቃለሁ፤ ወደተህ ብትገድድህን ለአንተም ለትገባለሁ» ያለው ይጠቀሳል፤ ጌታ ግን ወደተህ በገድላኝ ግለቱን እንጂ ለላውን አልተቃወመውም፤ /ግቴ4፡8/ ሁሉም ሰይጣን የዚህ ዓለም አምላክ እንደሆነ ተናግሯል፤ /2ኛኛ4፡4/

ትታያለች፡ የመፀችው ግን በሰይጣንና በመንግሥቱ ላይ ነው፡፡ እርሱ፣ ክርስቶስ ኢየሱስን በላያቸው ባላነገሱ ሃይማኖቶች፣ መንግሥታትና ሕዝቦች እንዲሁም በእያንዳንዱ ሰው ላይ ሥልጣን አለው፡፡ በምድር ላይ ካለ ኢየሱስ ስም በቀር ግንንም አይፈራም፤ ሥርዓት የሌለው ሥለሆነ የግንንም ፈቃድ ጠይቆ ወደ ግንንም አይገባም፡፡ በማያምኑት ሰዎች ሁሉ ላይ በሰውርና በግልጽ ይሠራል ይጠቀማል፡፡

ይሁን እንጂ የክርስቶስ ኢየሱስን ስም በምታከብርና ከዚህ ዓለም ገዢ መንግሥት የመለጠች ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር መንግሥት በምድር ላይ ለመኖሩ ምልክት ናት፡፡ ይህች ቤተ ክርስቲያን ደግሞ የገነነም ደጆች እንኳ አይቋቋሟትም/ገቴ16+18/ ለዚህም ነው፤ በምድር ላይ ጸንታ ለመኖር የቻለችው፡፡ ታዲያ ይህች ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር መንግሥት በሙላት እንዲገለጥ መግለጽና መጸለይ እንደሚገባት ጌታ አስተምሯል፡፡ ለምን ቢሉ አሁን የእግዚአብሔር መንግሥት እየተገለጠች ያለችው በቤተ ክርስቲያን በኩል በመሆኑ ነው፤ ወደፊት ግን በሚያምኑም ሆነ በማያምኑ ዘንድ የተገለጠችና በግልጽ የምትታወቅ መንግሥት መሆኗ አይቀርም፡፡ እንዲያም ሆኖ አሁን በአሕዛብ ነገሥታት የተለያዩ ቁቆናና ሰደት እየደረሰባትና እርሷም ሰዎችን ከሰይጣን መንግሥት እየበዘበዘች ነው፡፡ አንድ ቀን ግን ጌታ በዘለዓለማዊው መንግሥቱ ሲገለጥ አሸናፊው በግልጽ ይለያል፤ ውጊያም ፈጽሞ አይኖርም፡፡ ይኼ ዓለሙን ሁሉ ያሸፈተውና በዐመጽ እንዲሞታ ያደረገው ሰይጣን እንኳ ታስሮ ወደ ጥልቅ ይጣላል፡፡/16020+3/ ሰላምና ደስታ የሰፈነባት፤ ሐዘን ቁንገፋ የሌለባት፤ መርገምና ስድብ ለዘለዓለም የተወገደባት ዘላለማዊቷ የእግዚአብሔር መንግሥት ትመጣለች፡፡ /16021+3/ አሁን ከጨለማ ኃይላት ጋር እየታገለች የሰዎችን ሁለንተና በቁንቅ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የምታፈልሰው ይህች ቤተ ክርስቲያን፤ የዚያን ጊዜ፤ ጨለማው ለዘለዓለም ተወግዶ ከልዑሉ ጋር ከብራ፤ ተወብና ደምቃ ትታያለች፡፡

ጌታ ኢየሱስ፤ መንግሥትህ ትምጣ ብላችሁ ጸልዩ ግለቱ፤ ሕይወታችንን ዘወትር በእርሱ መንፈስና ቃል እየቃኘን እንድንኖርና ለዚያ የተዘጋጀ ሕይወት እንዳለን ዕለት ዕለት እንድንፈትሽ ለማሳሳብም ቁምር ነው፡፡ ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ልክ ለባልዋ መምጣት ተዘግጃች እንደምትጠብቅ ሙሽራ አምራና ተወብ ጌታ ኢየሱስንና መንግሥቱን ልትጠባበቅ ይገባታል፡፡ ሙሽራው ወደ ሙሽሪት ሲመጣ፤ ሙሽሪት ውበትዋን ሁሉ ስውጥታ ተቀባብታና ተሸማኝነቱና ተጠብቀዋለች እንጂ፤ በዘወትር ዕብሷ ቆሽሻና ተርጠጥምጣ ሲሆን ስጃችሁም፡፡

በእርግጥ በጌታ መንግሥት መጽናናት፤ ሰላምና ደስታ ብቻ ሳይሆን ፍርድም መኖሩን ለአፍታ እንኳ ልንዘነጋው አይገባንም፡፡ ምንም እንኳ በፀጋው የጻገን ቢሆንም ጌታ ሲመጣ ግን ከፀጋው ድነት በኋላ በሠራው ሥራ ልክ እንደሚከፈለን ደጋግሞ ነገርናል፡፡/17403+12-15/ ይህም እምነትን ከሥራ ለይተን እንደልባችን ስንሆንና የሥጋ ምኞታችንን ሁሉ ስንፈጽም እንዳንኖር የሚያስጠነቅቅ እውነት ነው፡፡/16022+12/ ለመሆኑ ጌታ ይመጣልሃል? ወደክስ ይመጣልሃል? ሕዘውተህን ዘጸው ታጥባህ፤ መንፈሳዊ ማንነትህንም በቃሉ ስንጽተህ፤ እርሱን ዕለት ዕለት በንቃት የምትጠበቁና በመሳሪያም ሥራ ዙሪ የምትዘዝ ህሆንህ በእርግጥ ጌታ ይመጣልሃል፡፡ ጸሐፊ ግን በጌታ ኢየሱስ ስምና በመስቀል ላይ በሠራው ሥራ አማካኝነት ሕይወትህን ሳትቀድስና ሳትነፃ ቸልተኛ

ሆንን ብትገኝ፤ ወይም በዚህ ክቡር የመስቀል ሥራ ከማመንና ራስህን ለእርሱ ከመስጠት ይልቅ ዐመፀኛ ሆነህ የዚህን ዓለም ገዢና በፍጥነትም በጌታ ሊሻር ያለው የዲያቦሉ ሥራ መቃናት በሰውርም ሆነ በግልጽ አገልጋይ ሆነህ ብትገኝ፤ አንድ ቀን ጌታ በመንግሥቱ በመጣ ጊዜ ዕድል ፈንታህ ከእርሱ ጋር በሌሊህ በእርግጥ ጌታ ይመጣብሃል እንጂ ይመጣልኛል ብለህ ለመናገር አትችልም፡፡

በሌላ በኩል ደግሞ ሕይወታችንን ለዚህ ክቡር ጌታ ሰጥተን በመንግሥቱ ውስጥ ሁነኛ ሥፍራን ከያዝን በኋላ፤ ይህንን የደሃነንት መንገድ እንደ ቀላል ነገር ቆጥረን፤ የኪዳኑን ደም አቅለንና ንቀን ውሻ ወደ ትፋቱ እንደሚመለስ ተመልሰን ቢሆንና ዛሬም ወደ ጌታ ኢየሱስ ለመመለስ ልባችንን እልክኛ ብናደርግ፤ አንድ ቀን ጌታ ሲመጣ በመንግሥቱ ስፍራ ሊኖረን አይችልም፡፡ /16010+26-39/

“መንፈስና ሙሽራው ና ይሳሉ፡፡ የሚሰማም “ና” ይበል፡፡ የተጠማም ይምጣ የወደደም የሕይወትን ውጋ ስንዲያው ይወሰድ... ይህን የሚመሰክር፤ አዎን በትሱ አመጣሁ ይሳል፡፡ አማን፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ ና”/16022+18+17-21/

በሌላም በኩል የመሲሁና የእስራኤል ፍጹም መንግሥት ምስረታ የዚያ ትውልድ የይሁዲ እምነት አቀንቃኞች ብቻ ሳይሆን በአሁን ዘመን እስራኤላውያን ሁሉ ዘንድ ልዩ ትኩረት የተሰጠውና እስከ አሁንም ድረስ የሚያወዛግብ ጥያቄ እንደሆነ አለ፡፡ ምንም እንኳ እስራኤላውያን፤ ከብዙ ግፍና መከራ ተርፈው የራሳቸውን መንግሥት በ1948 ቢመሠረቱም፤ በ1956, 1967, በ1973/እ.ኤ.አ/ የነበሩትን ጦርነቶች በቁጥር ከሚበልጧቸው ጠላቶቻቸው ጋር ተዋግተው ቢያሸንፉም፤ እስከ ዛሬም ድረስ ከብዙ ሺ ጠላቶቻቸው መካከል ጉልበታምና ብርቱ ሆነው ቢገኙም ለእነርሱ ጥያቄው ጥያቄ እንደሆነ ነው፡፡

ጸሐፊ ግን እኛ ጌታ ኢየሱስ ከዛሬ ጀሺ ዓመት በፊት መጥቶ በቤተ ክርስቲያን በኩል መንግሥቱን እንደመሠረተ እናምናለን፤ ደግሞም አንድ ቀን ተመልሶ እንደሚመጣ ተስፋ ሰጥቷል ብለን እንመስክራለን፡፡ ስለዚህም፤ መንግሥትህ ትምጣ ብለን ስንዘወዝ የመጣችሁ ስንደታሰብ፤ የምትመጣሉ ስንደታሰብ፤ መሆኑን ከገምት ውስጥ በማስገባት ሲሆን ይገባል፡፡

ፈቃድህ በሰማያት ስንደሆነኝ ስንዲሁ በምድር ትሁን

ይህኛው የጸሎት ክፍል ከላይ ካለው ጸሎት ጋር የተያያዘ አሳብ ያለው መስሎ ይታያል፡፡ ጌታ፤ “መንግሥትህ ትምጣ” ብላችሁ ጸልዩ ካለ በኋላ የመንግሥቱን መምጣት እስፋላጊነት ሲገልጽ “በሰማይ ያለችው ያንተ ፈቃድ በምድር ስንደታሰብ” የሚል አንድምታ ያለው መልዕክትን ስለሚያስተላልፍ ነው፡፡ በመሠረቱ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ከእርሱ ፈቃድ በስተቀር አንዳች ነገር ሊሆን ወይም ሊደረግ የተገባ አይደለም፤ አይቻልምም፡፡ ከዚህ የተነሳ አማኞች ሁሉ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ የእግዚአብሔር የሆነው አሳብና ፈቃድ ብቻ

እንዲፈጽሙ የእግዚአብሔር ዘላለማዊ አሳብ ብቻ ሳይሆን የሰዎች ሁሉ የጸሎት ርዕስ ይሆን ዘንድ ጌታ ወዷል።

አንድ ጊዜ ሰዎች ወደ ኢየሱስ መጥተው «አናትህና ወንድሞችህ ሲያገኙ በውጪ ቅመዋል» አሉት፤ ኢየሱስ ግን መልሶ «አናት ማን ናት? ወንድሞቼስ እነማን ናቸው?» አላቸውና ወደ ደቀ መዛሙርቱ እጁን ዘርግቶ «እነሆ አናትና ወንድሞቼ፤ በሰማያት ያሰወን የአባቱን ፈቃድ የሚያደርግ ሁሉ፤ እርሱ ወንድሜ እነተም አናትም ነው» አላቸው። /ማቴ12:46-50/

በሌላ ጊዜ ሳውዳ የተባለው ሰው፤ ለሃይማኖቱ በመቅናት የራሱን ፈቃድና አሳብ ለመከወን በምድር ላይ በሚጣደፍበት አንድ ወቅት ጌታ በድንገት በሕይወቱ ጣልቃ ገብቶ፤ በብርሃኑ ከመታውና በድምፅ ካናገረው በኋላ፤ ሳውዳን ሐናንያ ወደ ተባለ ሰው ላከው፤ ምንምእንኳ ሐናንያ ሳውዳን ለመቀበልና እግዚአብሔር ያለውን ለማለት ልቡ ትንሽ ቢያመነታም፤ በኋላ ግን እግዚአብሔር ለዚያ ለአሳዳጁና ለገዳዩ ሳውዳ /በኋላም ዳውሎስ የተባለው/ አስደናቂ የሆነ ዘላለማዊ እቅዱን ነግሮታል። እናም በእገልግሎቱ ዘመን ሁሉ እነዚያ የሰማቸው ቃላት በሕይወቱ ያመጡለትን ድንገተኛ ለውጥ ሲመሰክር ኖሯል።

«ጌታ ሆይ ምን ሳድርግ? አዕኩት እርሱም ታደርገው ዘንድ ስባታዘዘው ሁሉን ይነገርሃልና ተነስተህ ወደ ደማስቅ ሂድ አሰን። በዚያ የኖረት አይሁድ ሁሉ የመሠከረበት እንደ ሕጌም በጸሎት የተጋ ሐናንያ የሚሉት አንድ ሰው ነበር። እርሱም ወደ እነ መጥቶ በአጠገቧም ቅሞ፤ ወንድሜ ሳውዳ ሆይ፤ ዕድ አሰን፤ እነም ያን ገዢው ወደ እርሱ አየሁ። እርሱም አሰን፤ የአባታችንን አምላክ ፈቃዱን ታውቅ ዘንድና ድድቁን ታደ ዘንድ ከአፈም ደመፅን ትሰማ ዘንድ አስቀደሞ መርጣሃል፤ ባየኸውና በሰማኸው ነገር ሁሉ በሰው ፊት ምስክር ትሆንሳታሰህ።» አሰን።/ሐዋ22:12-16/

ለዳውሎስ በሐናንያ በኩል ከመጣለት መልዕክት መሻክል የመጀመሪያው «ፈቃዱን ታውቅ ዘንድ» የሚል ነው፤ ይህም፤ «ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች እንዲሁም በምድር ትሁን፤ ብላችሁ ጸልዩ» ብሎ ካስተማረው ትምህርት ጋር ጥብቅ የሆነ ቁርኝት አለው። ምክንያቱም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ የሰማይ የሆነውን የእግዚአብሔርን አሳብ በምድር ላይ ለመፈጸም የሚረዳ ቁልፍ ነገር ነው። ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ በማወቅ በስላሴ ወደም በወብ መታደስ ያስፈልጋል። ባዕታደስ ስላሴ የእግዚአብሔርን ስላብ በማወቅ ስለሚታደስ። ያልታደሰ አዕምሮ የዚህን ዓለም አሳብ ብቻ ያስተናግዳል፤ በእርግጥ የእግዚአብሔር ፈቃድ ፍጹም በጌና ደስ የሚያሰኝ ነው። ነገር ግን ይህንን ለማወቅ የሚችሉት፤ በአዕምሮአቸው መታደስ የተለወጡና ይህንን ዓለም የማይመስሉ ሰዎች ብቻ ናቸው። /ሮሜ12:1-2/

ይህንን ዓለም በአስተሳሰባችንና በአመለካከታችን እንድንመስል የጌታ ፈቃድ አይደለም፤ ዓለምን ወይም በዓለም ያለውን የሚወድ ሰው የእግዚአብሔር ፈቃድ በውስጡ የለም። ምክንያቱም በዓለም ያለው የዓይን አምሮት፤ የሥጋ ምኞት ስለገንዘብም መመካት ነውና። ያም ቢሆን ይህ በዓለም ያለውም ሆነ ምኞቱ ግለፋቸው አይቀርም፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያደርግ ግን ለዘላለም ይኖራል።/1ኛኮሪ2:13-17/

ለአግኞች «በሰማይ ያለችው ያንተ ፈቃድ በምድር ትሁን» ብለው እንዲጸልዩ ያስፈለገበት ምክንያት እጅግ የሚመስጥና እግዚአብሔር ለሰው ያለውን የተለየ አሳብ የሚገልጥ ነው?/መዝ4/ እርሱ በዚህች ምድር ላይ ያለውን ማናቸውንም ነገር በሰው አማካኝነት ለመሥራት የፈለገው ሰው፤ ገና ወደዚህች ምድር ከመምጣቱ በፊት ጀምሮ እንደሆነ እናውቃለን፤ ነገር ግን ኃጢአት ወይም አለመታዘዝ በሚባለው የሰው ዐመፀኝነት የተነሳ ይህ የእግዚአብሔር የፍጥረት መጀመሪያ አሳብ በምድር ተግባራዊ ሊሆን አልቻለም። ይሁን እንጂ ጌታ በዚህ ምክንያት ነገርን ሁሉ መዘጋት ቢችል አላደረገውም፤ ከዚያ ይልቅ ልጁን ወደ ምድር በመላክ የተቋረጠው የእርሱና የሰው ኅብረት እንደገና እንዲታደስ አደረገ። ይህም ኪዳን ደግሞ ሰውን ሁሉ ሳይሆን በእርሱ የሚያምኑትንና ሕይወታቸውን የሰጡትን ብቻ የሚመለከት ሆኖ ይገኛል፤ እነርሱም የእርሱን ፈቃድ በሕይወታቸው በመግለጥ ሀልዎቱን የሚተርኩ ሕያዋን ምስክሮች ተደርገዋል። ይህም «ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች እንዲሁም በምድር ትሁን» የሚለው ጸሎት «እነሆን የአንተ ባሪያ የወደድኸውን በእኔ ሁሌም ልትሠራ ትችላለህ!» እንደ ማለት ነው።

ያመንን ሰዎች እንደገዛ ምኞታችን የምንገዛ ሳንሆን ከእርሱ ፍላጎትና መሻት አንገር ሕይወታችንን የምንመራና ዘወትር ስለማናቸውም ጥቃቅን ጉዳይ እንኳ ሳይቀር የእርሱን ፈቃድ ለማወቅ የምንሻ ስለሆንን ከዚህም ተነስተን በላይ ያለው የአንተ ፈቃድ በምድር በእኔ በኩል ትሁን ብለን እንጸልያለን። ለምሳሌ እግዚአብሔር ከዘመናት በፊት ለሙሴ ስለ ተሻረው ኪዳን በብዙ ቃል ካስረዳው በኋላ «በተራራ ላይ እንዳየኸው እንደዚያው እንደትሠራ ተጠንቀቅ»/ዕብ8:5/ ማለቱን ስንመለከት በእርግጥ የእግዚአብሔር የዘመናት የልብ መሻትና በሰው ልጆች መሻክል ማየት የሚፈለገው ምን እንደሆነ ለመረዳት ያስችለናል የሚል። ከዚህም ሌላ እግዚአብሔር፤ በልጁ ባሙሴ ሰዎች አማካኝነት በዓለም ያሉ ሰዎች ፈቃዱንና አሳቡን እንዲገነዘቡ ይፈልጋል፤ ስለዚህም ከርስቲያን የሚያደርገውን ማናቸውንም ነገር በሚያደርግበት ጊዜ ለሌሎች ሰዎች እንደ ብርሃንና ጩካ የሚጠበቅበትን ጣዕምና ጩላን የመግለጥ ተግባር እያከናወነ እንደሆነ ልብ ሊል ይገባል።

እንገዳህ ፈቃድ የሚባለው ነገር ምርጫን፤ ፍላጎትንና ውሳኔን የሚያስረዳ ቃል ነው። በሰማይ ያሰወን የእግዚአብሔርን ምርጫ፤ ፍላጎትና ውሳኔን ማወቅ ደግሞ በሰንደ የጌታ ተከታይ እጅግ ስለሚሻ ነገር ነው። ክርስቲያን «ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች» ሲባ፤ ይላ ያሰወን ያንተን ስላብ ምርጫና ውሳኔ ማሰቱ ነው።

እግዚአብሔር በእኛ አማካኝነት በሰማይ ያለውን የልብን አሳብ በምድር መፈጸም ይፈልጋል። እርሱ፤ ሁሉ ጊዜ እኛ ስንዘጋጅና ፈቃደኞች ስንሆንለት ብቻ ይህን በእኛ ለማድረግ ይችላል። ስለዚህም ይህ የጸሎት ክፍል እግዚአብሔር፤ በእኛና በሌሎች ሰዎች ሁሉ እንዲሠራ ያለንን የልብ ፈቃደኝነት የምንገልጽበት ነው። ሕይወቴ ወጥ ስምሳክ ነው፤ ምንም እንኳ ሁሉን ማድረግ የሚችል ኃይልና ንብረትም እጅግ የበፊት ቢሆንም ወደ ስያንዳንዳችን ሕይወትና ማኅበሩ ስመገባት ግን የስኖን ፈቃደኝነት ስጥብቅ ይሻዋል። እንገዳህ ይህን ዓይነት ጸሎት ያስፈለገው እግዚአብሔር በሰው አንገር ከሚከተለው አሠራር የተነሳ ነው ።

፫፻፳፬-ኛው ክፍል ፍቃድ ስንጥር፤

የሰበሰቡ ስንጥሮችን ዛሬ ስጠን

ይህንን ጌታ፤ ለደቀ መዛሙርቱ ያስተማረው ጸሎት ፍሰቱን የተመለከትን እንደሆነ በመጀመሪያ፤ ጸሎት ወደ ማን መጸለይ እንዳለብን አድራሻውን ይጠቁመናል፤ በመቀጠልም ጸሎት ከእግዚአብሔር አንፃር በምን ዓይነት ሁኔታ መቅረብ እንዳለበት ያመለክታል፤ ከዚያ ለጥቆ ደግሞ ጸሎት ከሰው አንፃር እንዴት መቅረብ እንደሚኖርበት ይናገራል። ከዚህ በኋላ የምናያቸው የጸሎት ክፍሎች ለዚህ መረዳት እንደሚጠናከሩ ሊያገለግሉን ይችላሉ።

በማናቸውም ቢሆን በየሰበሰቡ የምንጠባውንና የምንጠጣውን የሚሰጠን ስንጥረብሔር ነው። ምናልባት ለአንዳንዶቻችን ጥሩ ቤተሰብ ወይም ጥሩ ገንዘብ አለም ጥሩ ሥራ ካለን የዕለት እንጀራችንን ለማግኘት ጌታን መለመን አስፈላጊ መሰሉ አይታዩን ይሆናል። እንደውም አንድ ሰው ሲናገር “ገንዘብ ባለ ጊዜ በስምነት ወጥኖ ከባድ ነው፤” አለ፤ ይህም በእርግጥ በብዙ ሰዎች ላይ ተፈትኖ እውነትነቱ ተረጋግጧል ለማለት ይቻላል። ጌታ ኢየሱስ፤ ግን ማናቸውም ነገር ያለን ቢመስለንም እንኳ የዕለቱን እንዲሰጠን ወይም እንዲያዘጋጅልን እግዚአብሔርን መጠየቅ እንዳለብንና ካገኘነውም በኋላ ከእርሱ ብቻ እንደተቀበልን አድርገን ልንቆጥር እንደሚገባ አስተምሯል። ሌላው ቀርቶ የተዘጋጀ ምግብ እንኳ ወደ ሆድ ገብቶ ሰላም ሊሆን የሚችለው እርሱ ሲረዳን ብቻ ነው።

«የዕለት እንጀራችንን ስጠን» ብለን ስንጸልይ፤ በእግዚአብሔር ምን ያህል እንደ ምናምን የምንገልጽበት ወይም ዕለታዊ የእምነት አቋም መግለጫችን ነው ለማለት ይቻላል። ይህ ማለት ደግሞ ከምግብና ከመጠጥ ባለፈ መሠረታዊ የሆኑ ፍላጎቶቻችንን ሁሉ ሊያጠቃልል ይችላል። ሰው የሚያስፈልገው ሁሉ እያለው «የዕለት እንጀራዬን ዛሬም ደግሞ ስጠኝ» ብሎ፤ ከቀርስ በኋላ ስለ ምላሽ ራቱ ቢጸልይ ምናልባት በዚህ ዓለም ሰዎች ዘንድ እንደ ሞኝ ሊቆጠር ይችላል፤ ለእውነተኛ አማኝ ግን እያንዳንዱን ሰቅንድ በእግዚአብሔር ላይ ያለውን መታመን የሚገልጥበት ነው።

ብዙ ጊዜ የተለመደው፤ ሰው፤ ሲያጣና ሲቸግረው ብቻ ወደ እግዚአብሔር ለመጥፍ መቅረብ እንዳለበት ነው። የጌታ ትምህርት ግን ይህንን ጸሎት የሚያስፈልገንን ባጣን ጊዜ ብቻ ሳይሆን ያለን በሚመስለን ጊዜ እንኳ ሳይቀር እንድንጸልየው ነው የሚያስተምረው። ይህ ማለት ግን የግድ ቃሉን ደጋግመን ማነበብ አለብን ማለት ሳይሆን፤ «በዕባቸው ውስጥ ባለ ስላብና በንግግራችን ውስጥ በእግዚአብሔር ላይ ያሰኘን መታመንና መደገፍ መገደብ ስለብን» የሚል አንድምታ ሊኖረው እንደሚችል ልናስምርበት ይገባል። በተጨማሪም እግዚአብሔር ስለ እኛ በየዕለቱ እንደሚያስብልን ያስታውሰናል።

በብሉይ ኪዳንም ቢሆን ከዚህ ጉዳይ ጋር ተመሳሳይ የሆነ አስደናቂ ታሪክ ማስታወስ እንችላለን፤ እስራኤላውያን፤ ከግብጽ ምድር ከወጡ በኋላ እግዚአብሔር፤ ለሕዝቡ የሚሆን የዓመት ወይም የወር በጀት ሳይሆን፤ የዕለት ቀለብ ነበር ሊሰጣቸው የወደደው። አንዳንዶቹ ግን ይህን የእግዚአብሔርን አሳብ ካለመረዳትና ከመጠራጠር የተነሳ ከመናው ውስጽ ከተባሉት ልክ በላይ በመውሰድ እንዲሁም ቆጥበው ለነገ በማስቀመጥ እግዚአብሔርንና ሙሴን አስቆጥተው ነበር። በጣም አስገራሚው ነገር ተስጋኝነቱ ብዙ የለቀመውም አልተረፈውም፤ ጥቂት የለቀመም አልተደለበትም። እግዚአብሔርን ባለማመን ለነገ፤ ብለው ያሳደሩትም ቢሆኑ ጠዋት ሲነሱ ተልቶ እና ሸቶ አገኙት። ነገር ግን በስድስተኛው ቀን ሁለት እጥፍ አድርገው እያንዳንዳቸው እንዲለቅሙ እግዚአብሔር ባዘዘው መሠረት ለቀሙ፤ ይኸውም በሰባተኛው ቀን ሰንበት ስለነበረና በዚያን ቀን ደግሞ ሥራ መሥራት ስለማይችሉ ነው። ሕዝቡ ሁሉ እንደ ታዘዘው ባደረገ ጊዜ የሰበሰበው መና ቢያድርም እንደሌላው ቀን አልሸተተም፤ አልተላም። (ዘጠ16+13-36/)

ታዲያ ይህን አስገራሚ የብሉይ ኪዳን የአንድ ወቅት ታሪክን ስናስታውስ፤ ዛሬም ቢሆን በእያንዳንዳችን ሕይወት ውስጥ በእግዚአብሔር ላይ ያለን እምነትና ተደጋፊነት በአንክር እንድናስተውል የሚያስፈልገን መሰሉ ይታያል። በእርግጥ ጌታ፤ የዕለት እንጀራችንን ስጠን ብላችሁ ጸልዩ ማለቱ እያንዳንዱን ቀን በእርሱ ድጋፍ እንደምንኖር የሚያስረዳ ብቻ ሳይሆን አሁን ያለን ነገር እንኳ ያለእርሱ ዕርዳታ የእኛ ሊሆን እንደሚችል የሚያስገነዝብ መልዕክት አለው። ይህ ጸሎት ከራስ አልፎ ሌሎች ሰዎችንም የሚጨምር ጸሎት ሆኖ እንደመቅረቡ መጠን ለራሳችን ብቻ ሳይሆን ለሌሎች ብዙ ሰዎች ይህ የዕለት እንጀራ እንደሚያስፈልገን ገብተን እንድንግልድ የሚያበረታታ አገላለጥ ነው።

በኖሞ ደግሞ የበደሉንን ዳቅር

ስንደምንደ በዳባችንን ዳቅር በሰን።

«ሰበሰቦች ጋጢአታቸውን ዳቅር ባትሉ፤ የሰማዩ አባታችሁ እናንተን ደግሞ ዳቅር ይላችኋልና ሰበሰቦች ጋጢአታቸውን ዳቅር ባትሉ አባታችሁም ጋጢአታችሁን ዳቅር አይላችሁም» (6-15/)

አንዲት ትንሽ ልጅ፤ ዘወትር ጌታ ያስተማረውን ጸሎት በምትጸልይበት ጊዜ ሁሉ፤ እዚህ ክፍል ጋር ስትደርስ ይህንን የጸሎቱን ዋነኛ አሳብ በመዝለል ወደ ሌላው የጸሎት ክፍል ትሸጋገር ነበር። ይህንን ያስተምሉ ሰዎች ለምን ይህንን እንደምታደርግ በጠየቁት ጊዜ ምክንያቷ ሌላ ሳይሆን ለሰዎች በደላቸውን ዳቅር ለማለት በመቸገሯና ትዕዛዙን ባለመፈጸሟ መሆኑን በተሰበረ መንፈስ ተናዛለች።

14 ሌቃስ ወደፊት ወገን፤ ይህንን ጸሎት ከጥቅም አቀራረብ ትንሽ ለየት ባለ ሙሉ፤ ጋጢአታችን ዳቅር በሰን፤ እኖሞ የበደሉንን ሁሉ ዳቅር ብሰናዕና፤ ሌቃስ፤ ጠንካራ ጋላፊነትን የመወጣት መንፈስ ተገልጿል።

ጌታ፤ ደቀ መዛሙርቱ ቂመኛ፤ መራራና በቀለኛ እንዳይሆኑ ደጋግሞ አስተምሯል፤ በተጨማሪም ወደ ጸሎት በሚቀርቡበት ጊዜ ሁሉ በፍጹም የሌላውን ሰው በደልና ኃጢአትን እንዳይቆጥሩና ጨርሶ ይቅር እንዲሉ አሳስቧቸዋል፤ ሌላው ቀርቶ በዚህ የተራራው ትምህርቱ እንኳ ደጋግሞ ስለዚህ ጉዳይ ተናግሯል። ለደቀ መዛሙርቱ ካስተማረው ጸሎት ለጥቆም ይህ ጉዳይ ምን ያህል ጥብቅ የሆነ ጉዳይ እንደሆነ አጽንኦት በመስጠት አሳስቧቸዋል።

የቱንም ያኸል ከባድ በደል በሰዎች ቢሠራብን እንኳ እግዚአብሔር ሁሉንም ይቅር እንድንል ይፈልጋል። ይህም ጠቀሜታው ከማንም ይልቅ ለእኛው ለራሳችን ነው። ስኞ የሰዎችን በደባና ኃጢአት ይቅር ስንፈስ ስርዐት ደግሞ የስኞን በደባና ኃጢአት ሁሉ ይቅር ይሰናዳል። ዳሩ ግን ብዙ ጊዜ የሰዎችን በደል ይቅር ለማለት እንችገራለን። ራሱን ፍጹምና ጻድቅ ማድረግና ሌላውን አለመጥን መኮነንን በአብዛኛው ሰው ዘንድ የተለመደ ነገር ነው። ማናችንም ብንሆን ከራሳችን አንፃር ሁሉ ጊዜ ትክክለኛነት ስለሚሰግን ሌላውን ለማዳመጥ ሆነ ይቅር ለማለት ቀላል ነገር አይሆንልንም፤ በዚህ ምክንያት እንዳንደ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንኳ ሳይቀር ልባችን ተከፋፍሎና ተከፋፍቶ በእግዚአብሔር ፊት ለመቅረብ እንሞክራለን። ደግሞ የእግዚአብሔርን መንፈስ አሳዝንን ስናበቃ መልሰን ደግሞ የእርሱን በመከላከል መገኘት እንወዳለን።/ኤፌ4:31/

ሰው ከሰው ጋር እንዲከፋፋና ቂም እንዲቋጥር ከሚያደርጉት ምክንያቶች አንዱና ዋነኛው የአሳብ መለያየት ወይም የአሳብ አለመጣጣም ነው፤ በመሠረቱ የአሳብ መለያየት ጠላትነት ባይሆንም፤ ብዙ ጊዜ ግን እንደዚያ ለማሰብ ስንችገር ነው የምንታየው። ማህተመ ጋንዲ የተባሉ የህንድ የነፃነት መሪ፤ በአንድ ወቅት “የአሳብ መለያየት ጠላትነት ቢሆን ኖሮ፤ ዋነኛ ጠላቱ ሚስቴ በሆነች ነበር” ሲሉ ሰዎች በአሳብ መለያየታቸውን እንደ ጠላትነት እንዳይቆጥሩት አሳስበዋል። ያም ቢሆንም እስከ አሁን ድረስ ብዙ ሰዎች ይህንን እውነት ለመቀበል ምን ያህል እንደሚከብዳቸው የአደባባይ ምሥጢር ነው።

እግዚአብሔርን፤ እኛ ሰዎች ሁሉ በድለነው ነበር። እስከ ዛሬም ድረስ እንኳ በየዕለቱ ይብዛም ይነስም በደል መፈጸማችን አልቀረም። ማናችንም ብንሆን “እኔ በደል የለብኝም” ብንል እግዚአብሔርን ሐሰተኛ እናደርገዋለን። ነገር ግን እርሱ በደላችንን ይቅር ለማለት ልጁን እየሰሰ ክርስቶስን ከሰማይ ወደ ምድር ላከው፤ ደግሞም በየዕለቱ የምንሠራቸውን በደሎች በደሙ እያጠበና ይቅር እያለ እስከ አሁን ድረስ በሕይወት እንድንኖር ፈቀደልን፤ እንዲያ ባይሆን ኖሮ ዛሬን መኖር አንችልም ነበር።

ስኞ የምሬችንን ስናስብ፤ የትኛው ሰው ነው፤ ስኞ በእግዚአብሔር ባዳ ከሠራነው በደባ በባዳ ስኞን የበደለን? ስንዲህ ስንገድብ ያዳሪንን በፊላችን ካሰን የተገነነ ገምት የተነሳ ካሰሆነ በቀር ዳህ በፍጹም ሲሆን የማይቻል ነገር ነው። ስለዚህ ይቅርታ ማድረግ የጌታ ደቀ መዛሙርት አንዱ መገለጫ ሊሆን ይገባል። ሌላውን ሰው አኩሪፈን ወይም ዘግተን ወደ ሰማይ አምላክ ጸሎት ብናደርግ እግዚአብሔር የሚሠማን አይምሰለን፤ እንደውም በደላችን ሁሉ ይቅር አይባልም ከኃጢአታችንም አንነሳም። ይቅር

ባለማለታችን ምክንያት ደግሞ ራሳችንን ወደን በእስር እንጠፍረዋለን፤ ይህ እንዴት የሚያሳዝን ነገር ነው፤ ያዕቆብ እንደሚያስረዳው የላኛይቱ ጥበብ በእኛ እንደነገሰና እንደታወቀች አንዱ ምልክት ይቅር ባይነታችን ነው። ከዚህ ውጪ የሆነው ሁሉ ግን የምድር ነው፤ የሥጋም ነው፤ የአጋንትም ነው።/ያዕ3:3-18/

በሌላ መልኩ በደል ዕዳ ነው። አይሁዶች በደልን እንደ ዕዳ ይቆጥሩ ነበር። በዚህ ትምህርት መሠረት ከዕዳ ሁሉ የከፋው ዕዳ የሌላውን ሰው በደል ይቅር አለማለትና አለመማር ነው። የሌላውን ሰው በደባ ይቅር ሰማከት የሚገኝበት ስንዳና ዋናው ምክንያት በመንፈሳዊ ሕይወታችን ስላሳደገን ነው። ስንዘምር፤ ስንጸልይ ቃል ስንሰብክና ስናስተምር ብዙ ያወቅን ሊመስለን ይችላል። ነገር ግን እንደነዚህ ዓይነት አጋጣሚዎች አለመብሰላችንና አለማደጋችንን ይገልጻል። ስለዚህ የሰውን በደል ወይም ዕዳ ጨርሶ ይቅር ማለት፤ የመንፈሳዊ ዕድገታችን አንዱ መመዘኛ ነው ማለት ነው።

እርግጥ ነው፤ ይህንን ለማድረግ ለአርጌው ሰው ወይም በእኛ ይኖር ለነበረው አዳማዊው ሰው ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ እንረዳለን። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር በክርስቶስ በሰጠን ፀጋ ይቅርታ ለማድረግ የሚያስችለንን አቅምና ጉልበት አግኝተናል። ነገር ግን ችግሩ እኛ የአርጌው ሰው የሕይወት ሥርዓት ማለትም ይቅር አለማለትን የሙጥኝ ብለን ለመፈወስ ፈቃደኛነታችንን ያሳሳየን እንደሆነ ነው። እንደው ለመሆኑ የቱንም ያህል በደል ያደረሰብንን ሰው ይቅር ለማለት ፍላጎቱ አለን?

ጌታ ባስተማረው ጸሎት መሠረት፤ አንድ ሰው ወደ እግዚአብሔር ለጸሎት ከመቅረቡ በፊት የበደለውን ወይም በድሎኛል ብሎ የሚያስበውን ሰው ኃጢአት ሙሉ ለሙሉ ይቅር ማለቱን ማረጋገጥ አለበት። የእግዚአብሔር ፈቃድም በምድር ላይ ይልቁንም በአማኞች መካከል ፍጹም ሰላምና ይቅርታ እንዲሰፍን ነው። አሁን አሁን ግን በአንዳንድ ቤተ ክርስቲያን እየሆነ ያለው ነገር በጣም አስደንጋጭ ነው። በመካከላቸው ያሰውን ቀሪ፤ ስመፍታት ቁጭ ብሰው ከመመዝገብና ይቅር ከመባባስ ይቅር፤ ባሳጩ ሰዎች ፍርድ ቤት መዳኘት የቀበላቸው ይመስላሉ። ይህም ደግሞ የተለያየ መሠረተ እምነት አለን በሚሉ አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ ላይ የሚንጸባረቅና በወረርሽኝ መልክ እየተዛመተ ያለ አሳፋሪ/አስፈሪ/ በሽታ ሆኗል። ስንዳንድ በታዎች ከመካከላቸው በሚያምኑ ሰዎች ፍርድ ቤት ከመቆም ባለፈ ሰጡት ዳዳትና ሰጡት ዳዳት የተመሰከሩት በዚህ ሁኔታ ውስጥ ፊላችንን ከክርስቲያን ወደም የጌታ ለየሰሰ ዳቀ መዛሙርት ብሰን በመጥራት ስለሚፈራችን ስያስደንቀው ዳቀሳሳ፤ ከሁሉም የሚገርመው ጠቢቅ መከፋፋት ሁሉ በእግዚአብሔር ቤትና ስንባገሱት «ካሰን ቀናት» የተነሳ መሆኑን ስለቂኝም የሚያስበቀሰም ነው።/1ኛቀር6:1-6/

“ነገር ግን የእግዚአብሔርን ይቅርታና ምህረትን በተጥታ ከዚህ አሳብ ጋር ለማያያዝ መጥክር የለብንም፤ የእግዚአብሔር ምህረት ከእግዚአብሔር ፀጋ ብቻ የሚመነጭ ነው። ይሁን እንጂ አባታችን ሆይ፤ ብለን በእንደገና ማመርኮምን ጸሎት በአባታችን ፊት ስናቀርብ በፍጹም ቤተሰባዊ ይቅር መቅረብ ስላለብን ነው።

በዕለታዊ ጽሑፋቸውን “የበደሉንን ሁሉ ይቅር ብለናልና አንተም በደላችንን ይቅር በለን” እያልን በልባችን ቂም በቀልና መራራ የሆነ ቁጣ ቢገኝብን ይህ የሚያስረዳው በትክክል የጽሑፉን መንፈስ እንዳልተረዳንና ጽሑፋችንም ከአሕዛብ ድግምት የተለየ እንዳልሆነ ነው። ስለዚህ የበደሉንን ሁሉ ይቅር ማለት ዕለታዊ ተግባራችን መሆኑን መርሳት የለብንም።

እርግጥ ነው አንዳንድ ጊዜ በሰዎች ደረሰብን የምንለውን በደል ለመርሳት ብሎም ይቅር ለማለት እጅግ እንቅጥር ይሆናል። በዚህ ጊዜ ቀላሉ ወንጌል ጌታ በእኛ ውስጥ ሆኖ ይቆይታል። ስንዲሁም ሁሉን ክፍት ወሰኖች ነው። ማንም ሰው በራሱ ፍቅር የለውም፤ ከጌታ መለኮታዊ ባህርይ የሚከፈለው ፍቅር ግን ለማንም ቢሆን ከሚገባው በላይ የሚባል ይቅርታንና ምህረትን እንኳ ሊሰጥ ያስችለዋል።

**ከከፍም ስድነን ስንጂ፣
ወደ ፈተናም ስታገባን፤**

ከዚህ በፊት በነበረን ጥናታችን ሰይጣን ለዚህ ምድር ገዢ እንደ ሆነና ዘወትር የጌታን ደቀ መዛሙርት እንደሚፈታተን ተመልክተናል፤(ዮሐ14:30) በእርግጥም ዓይኖቻችን ተከፍቶ ለአንድ አፍታ ብንመለከት በዚህ ዓለም ክፉትና ፈተና ምን ያህል እንደታጠርን ለማስተዋል እንችላለን። ነገር ግን የእግዚአብሔር መለኮታዊ ጥበቃ ከጠላቶቻችን ኃይልና ብርታት በላይ ሆኖ ስለሚታደገን እስከ አሁን ድረስ በሕይወት ለመኖር ችለናል።

ለዚህ ዓለም ክፉት ዋነኛ መንስኤ ሰይጣን እንደመሆኑ መጠን በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ የእርሱ እጅ ሊኖርባቸው የሚችሉ አያሌ የተፈጥሮና ሰው ሰራሽ አደጋዎች በዚህ ምድር ላይ በየቀኑ መድረሳቸው አይቀርም። ታዲያ አንድ ሰው በግልም ሆነ በጋራ የጽሑት ጊዜው ይህንን ጽሑት መጸለዩ በዚህ ክፉ ምድር እየኖረ፤ ከአምላኩ ዘንድ አስደናቂ ጥበቃን ለማግኘት ያስችለዋል። ጌታ ዘወትር በጽሑታችን ራሳችንን ከእርሱ ጥበቃ በታች እንድናደርግ ይመክረናል።(1ኛዮሐ5:19)

እኛም ዘወትር ሁሉን ቻይ በሆነው አምላካችን ፊት ይህን የመሰለ መለኮታዊ ጥበቃ ስለማግኘት መጸለይ ይገባናል። ከክፉ ሁሉ አድነን እንጂ ወደ ፈተናም አታገባን የሚለውን ጽሑት ከልባችን ከጸለይን ከሚታዩና ከማይታዩ ክፉ ነገሮች ሁሉ ልንተርፍ እንችላለን። እንደ እግዚአብሔር ቃል አገላለጽ ይህ የሚታየው ዓለም በማይታየው ዓለም ተጽዕኖ ስር እንደሆነ እንገነዘባለን። ማንኛውም ሰው ደግሞ በራሱ ካለው ጥንቃቄና ማስተዋል የተነሳ ሊያስቀራቸው የማይችላቸው ክፉ ነገሮች ወደ ሕይወቱ የመምጣት ዕድላቸው እጅግ ሰፊ ነው፤ ስለዚህም ሰው ከዚህ ነገር ሊታደገው ወይም ሊያድነው ወደሚችለውና ከእርሱ አቅምና ጉልበት የላቀ አቅምና ጉልበት ወዳለው አምላኩ ለዕርዳታ መጣራት እንዳለበት እንረዳለን። ከክፉም አድነን የምንልበትም ምክንያትም ይህ ነው።

ከዚህ ጋር ተያይዞ መነሳት ያለበት ሌላው ነገር የዚህን ዓለም ክፉ ኃይላት ወይም አጋንንትን እንዴት ልንቃወማቸው እንችላለን? የሚለው ነው፤ ምንም እንኳ የጽሑት ሥርዓቱ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥም ሆነ በዚህ በጌታ ጽሑት ውስጥ በግልጽ ባናገኘውም በየቤተ ክርስቲያኑ አጋንንትን የመቃመም ጽሑት ሁልጊዜ ሲደረግ እናያለን፤ እኛም በዚያ እንሳተፋለን። እኔ እንደሚመስለኝ ለዚያ ዓይነት ጽሑት መነሻ የሚሆነንን አሳብ ያገኘው ከያዕቆብ መጽሐፍ ውስጥ ካለው “ዲያብሎስን ተቃወሙት” ከሚለው ክፍል ነው። ነገር ግን ብዙ ሰዎች ይህንን ቃል በሙሉ በሚገባ ተረድተውታል የሚል እምነት የለኝም። ለምሳሌ በዚያው ክፍል ውስጥ አስቀድሞ “ወደ እግዚአብሔር ቅረቡ፤ ለእግዚአብሔርም ተገዙ” ይላል። ይህም ለእግዚአብሔር የቀረበና በእግዚአብሔር የተገዛ ሕይወት በራሱ ለዲያብሎስ እንቅፋት እንደሆነ ያስገነዝባል። ነገር ግን አንዳንድ ሰዎች ይህ ቃል በመጽሐፉ እንደሚገኝ እንኳ አያውቁም። ሁሉን ወደሚችሉት ስምዒት ስንቀርብና ሕይወታችንን በእግዚአብሔር ፍጹም ለናስገዛ፤ ማዕተም በሰማይ ያሰው የእግዚአብሔር ፎቃድ በእኛ ሲፈጸም፤ የሰውን በደል ወርሶ ይቀር ስንሰፍን በእያንዳንዱ ስርዓታችን በእግዚአብሔር ብቻ ስንታወግና ይህን የመሳሰሉ ተግባራትን በዕበታዊ ኑሮነትን ስንሰማዊ፤ ወላት ወደ እኛ የሕይወት ቅጥር ስመገባት ይችላሉ፤ ወደም ስደታቸው። ይህ ማለት ግን ፈተና የለብንም ወይም እርሱ አይዋጋንም፤ ማለት አይደለም ምናልባትም አንዳንድ ጊዜ በውጫዊ ነገራችን ጉዳትና ኪሳራ የሚመስል ነገር ሁሉ ሊገጥመን ይችላል። ነገር ግን በእርሱ ተሸንፈን እጅ አንሰጥም፤ በመጣብን መከራና ፈተና ሁሉ እግዚአብሔር በእኛ ሕይወትና ኑሮ ይበልጥ ይከብራል።

ዲያብሎስን ወይም ክፉውን፤ ጩኸታችን አልያም ሃይማኖታዊ ሥርዓታችን አያስፈራውም፤ አያስደነግጠውም። እርሱ ሁልጊዜም ቢሆን መቋቋም የማይችለውና የሚያስደነግጠው የጌታ ኢየሱስ ስም እንዲሁም ለእግዚአብሔር የቀረበና የተገዛ የአግኝ ሕይወትን ነው። የጦር ስውርነቶች የቱንም ያህል ኃይል ቢሆን በመንደርደድ የሚሆን ስፍራ ካላገኘ በስተቀር ምንም ማድረግ ስንደማይችሉ ሁሉ፤ ሰማዊም የቱንም ያህል ኃይል ሆኖ በዚህ ምድር በንቀሳቀስም ወደ እግዚአብሔር የቀረበና በእግዚአብሔር የተገዛ ሕይወት ውስጥ ስንደባቸው ስንደባቸው።

ሌላው ማሰብ የሚገባን አብይ ቁም ነገር «ከክፉ አድነን እንጂ ወደ ፈተናም አታገባን» ብለን ስንጸልይ በራሳችን ምኞትና ፈቃድ ተሰበንና ተታለን ወደ ፈተና እንዳንገባ መጠንቀቅ እንዳለብንም ጭምር ነው፤ መቁሰና ቅዱስ ከስንዳንድ ፈተናዎች ጋር ፊት በፊት መገፈጥ ስንደሰብን ሲያስተምር፤ ከስንዳንድ ፈተናዎች ደግሞ ሽብትን ስንድናመሳጥ ያስጠነቀቅናል።(1ኛዮሐ6:11።2ኛ2:22)

ሰይጣን ሁልጊዜ ወደ ሰዎች ሕይወት ሲመጣ እርሱ መልካም አሳቢ መስሎ ነው፤ ይህም ከመጀመሪያው ጀምሮ ሌዋንን ባሳታት ጊዜ የታየ ሐቅ ነው። ስለዚህም መጽሐፍ ቅዱስ «የዲያብሎስን ሽንገላ ተቋቋሙ ዘንድ የእግዚአብሔርን የጦር ትጥቅ ዕበብ» በማለት ይመክራል። እነዚህን የጦር ትጥቆች መታጠቅ ያስፈልገው የክፉን ግታለል ለመረዳትና በእግዚአብሔር ፊት ጸንቶ መቆም ለመቻል ነው። ደግሞ እያንዳንዱ ቀን የራሱ የሆነ ክፉ ነገር አለው፤ ጻፋ ግን እግዚአብሔራዊ

የጦር ትጥቁን ያሳመረ ሰው፤ በእነዚያ ክፉ ቀኖችና ፈተናዎች ጸንቶ መቆም ይቻላል። እንደ ክርስቲያን ለክፉ ቀን ብለን የምንዘጋጀው በጸሎት፤ በምልክና በልመና ክፉው ከመምጣቱ አስቀድሞ በጌታ ፊት በመቅረብ ነው።/ኢፌ.ፌ.ዲ.ሪ.10-17/

ጌታ ኢየሱስ አልፎ በተሰጠባት በዚያች ምሽት ከደቀ መዛሙርቱ የተወሰኑትን በመያዝ ወደ ተራራ ወጥቶ መጸለይን ወደ ነበር። ነገር ግን እርሱ በጸሎት ቢተጋም ደቀ መዛሙርቱ ግን በሐዘን ምክንያት ልባቸው ከብደ ስለነበር ለመጸለይ እጅግ ተቸግረውና እንቅልፍ ከብደባቸው ነበር፤ ጌታ በጸሎቱ እኩሌታ ወደ እነርሱ መጥቶ «ወደ ፊትና አንዳትገቡ ትንና ጸሎ» አላቸው። እነርሱ ግን ለመጸለይ አልቻሉም። ከዚህ ከስተት በኋላ በይሁዳ መሪነት ጌታ፤ በወታደሮች ተይዞ ወደ አስቃቂ ስቃይ ውስጥ ገባ። ደቀ መዛሙርቱ ግን ሽሽተው አመለጡ። ከእነርሱ መካከል አላስቸል ያለው ጴጥሮስ ብቻ በስውር የጌታን መጨረሻ ለማየት ፈልጎ ነበር። እርሱም ቢሆን ግን እንደ ተነቃበት ሲያውቅ ዋሽቶ አመለጠ እንጂ፤ በጌታ ከደረሰው ያን የመሠለ ስቃይ ቅንጣት ታክል ተካፋይ አልሆነም። ታዲያ ከጌታና ከደቀ መዛሙርቱ ወደ ፊትና የገባ የሚመስለው በጸሎት የተጋው ጌታ ሆኖ ሳለ፤ ወደ ፊትና እንዳትገቡ ትንና ጸሎ ሲል ምን ማለቱ ነው?

ከክፍሉ ለመረዳት እንደሚቻለው ከጸሎቱ በኋላ ወደ ፊትና የገባው ጌታ ሳይሆን መጸለይ አቅጥቶ የነበሩት ደቀ መዛሙርቱ ሆነው ይታያሉ። በእርግጥም በጸሎት የቆየው ጌታ፤ አስቀድሞ በለእርሱ እንደተጻፈለት የአባቱን ፈቃድ ሙሉ ለሙሉ ሲፈጽመው፤ ባንጻሩ እስከ ሞት ድረስ ከእርሱ ጋር ለመሆን እንደወሰኑ ሲናገሩ የነበሩት ደቀ መዛሙርቱ ግን የገዛ ቃላቸውን እንኳ ለመጠበቅ አቅም አጥተው እንደነበር እናስታውሳለን። «ሐሰዚህ ወደ ፊትና መገባት» የሚሰው ሐሳብ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከመፈጸምና ከሰጠፈጸም ስንዳር ሲተረጎም ይገባዋል፤

በመሠረቱ ፊትና በራሱ መጥፎ አይደለም፤ እንደሚታወቀው ማኖችንም ብንሆን ስሁን የደረሰንበት ደረጃ ባዶ ለመድረስ የቻሰነው በየጊዜው የመጡባንን ፈተናዎች ለማሰፍ በመቻላችን ነው። በትምህርት ቤት ባለን ከእያንዳንዱ ክፍል ወደ ሌላ ክፍል ለመሸጋገር የሚቀርቡልንን ጥያቄዎች በሚገባ መመለስ ነበረብን። ነገር ግን ፈተናውን በአጥጋቢ ሁኔታ የሚመልሰው አስቀድሞ ያጠናና የተዘጋጀበት ሰው ብቻ ነው፤ አለያ ሊወድቅና ባለበት ክፍል ለሌላ ዓመት ሊደገም ይችላል።

በክርስትና ሕይወትም ቢሆን ለአሁንና ለሚመጣው መንግሥት የበቃን እንሆን ዘንድ ጌታ፤ ለደቀ መዛሙርቱ ከደረጃ ወደ ደረጃ መሸጋገሪያ አድርጎ የሰጠው ታላቅ ፀጋ ፊትና ነው፤ ስለዚህም ያዕቆብ፤ «በፊትና የሚፀና ሰው የተባረከ ነው... ፊትና ሲደርሰባቸውም እንደ ሙሉ ደስታ ቀጠረት» ሲል፤ ጴጥሮስ ደግሞ «ነገር ግን በእሳት ምንም ቢፈተን ከሚጠፋው ወርቅ ይልቅ አጠፈው የሚከበር የተፈተነ እምነታችሁ እየሰሰ ከርሱስ ሲገሰጥ፤ ለምስጋናና ለክብር፤ ለውዳሌም ደገን ዘንድ ሕሁን ሰጥቂት ጊዜ ቢያስፈልግ በላይ ወደ ፊትና አገናኝታለሁ»/ያዕ12-12።15።ኢጥ16-7/ በማለት የፈተናን ጊዜ አጭር መሆኑንና የሚያስገኘውን ክብር፤ በታላቅ መከራ ለነበሩት አማኞች ያስረዳል።

በዚህም መሠረት ሰው ወደ ፊትና መግባቱ ሳይሆን ፈተናውን ማለፍ ወይም መውደቁ የፈተናውን ቅርጽና ይዘት ሊለውጠው ይችላል ማለት ነው። ስንደ ሰው፤ በጌታ የተዘጋጀለትንና ወደ ሳቀ ክብር የሚያደርሰውን ፈተና ማሰፍ ካሟሽ ወደ ፊትና ስንደገባ ይቆጠራል። ክርስቲያንም ወደ ፊትና እንዳይገባ መጸለይ ያለበት ፈተናው ከብዶት ወይም ከአቅሙ በላይ ሆኖ እንዳይወድቅ ነው።

የጌታንና የደቀ መዛሙርቱ የዚያች ምሽት ታሪክ ከዚህ የተለየ አይደለም። በእርግጥ ከላይ ከላይ ያየነው እንደሆነ ጌታ በቀጥታ ወደመከራ ውስጥ እንደ ገባ፤ እነጹጥሮስ ግን እንዳመለው ሊመስለን ይችላል፤ ነገር ግን ወደ ፊትና የገቡት እነጹጥሮስ ናቸው። እነርሱ የቀረበላቸውን ፈተና ማለፍ ባለመቻላቸው ወድቀዋል፤

ጌታ ስለዚያች ቀን ደጋግሞ ተናግሯል፤ «የሰው ሰጅ አንደተዳፈሰት ይሄዳል፤» ሲልም ተንብዮላት ነበር። ያ ሁሉ መከራ የደረሰበት እግዚአብሔር በዚያ መንገድ እንዲያልፍ ስለ ፈቀደ ወይም እኛ በዚያ መንገድ መጻን ስለተዘጋጀልን እንጂ ከእግዚአብሔር አቅም በላይ ሆኖ ወይም የሰይጣንን ኃይል ማሸነፍ ተቸግሮ አይደለም። እርግጥ ነው፤ ሰይጣን፤ በአስቆሮቱ ይሁዳ ልብ ውስጥ ክፉ ምክር አነሮ፤ ጌታን በማስያዝ ያን ሁሉ መከራ እንዲቀበል አድርጎት ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ስለ ፈቀደለትና ይህም መሆን ስለነበረበት ነው። ዛሬም ስንጸልይ መከራ ጭራሽ ወደ እኛ እንደማይመጣ አድርገን ብቻ ማሰብ የለብንም። ፈተናው ይመጣል፤ ግን በጌታ ኃይልና ፀጋ እናልፈዋለን። ከዚህ ስንገባ ፈተና ውስጥ መገባት ማለት በምንፈተነው ፈተና ተስፋ የቆይነውን ስንደሆን ወይም ፈተናው ከብደብን፤ በዚያ ውስጥ ጌታን የካድን፤ ስለያም በስሮሱ ባዶ ያንደሚመጣን ስንደሆን ነው።

እስራኤላውያኑ በምድረበዳ ማለፋቸው የእግዚአብሔር በጌታ ፈቃድ ነበር፤ እነርሱ ግን ዓላማው ስላልገባቸው በልዑሉ ላይ አጎረመረሙ። ስለዚህም ከሁለት ሰዎች በቀር ሁሉም በድረበዳ ቀሩ። ዛሬም እንዳንድ ክርስቲያኖች ከጌታ ዘንድ ስለ እምነታቸው በተፈተኑ ጊዜ ተመሳሳይ ነገር ሲያደርጉ ይታያሉ። ይህም ከጌታ ዘንድ ሊያገኙ ይችሉ የነበሩትን በረከቶች ያዘገይባቸዋል። እናም ወደፊት ምን እንደሚመጣ አይታወቅምና በምቹ ጊዜ ጌታን «ወደፊትና አታገባን» ብሎ በፊቱ መጸለይ፤ ግርተኝነት ሳይሆን አስተዋይነት ነው።

ዐ፤ ውዳሴና ምሕጋና

ሀሳብ ምን ያህል ነው

ከብርሃን ለዘላለም ለሚገኝ፡፡

መንግሥትህ ትምህርት በሚለው ጥናት የእግዚአብሔር መንግሥት የመጣችና የምትመጣ መሆኗን ተመልክተናል፡፡ ስለዚህም «መንግሥት ያንተ ናትና» ብለን ስንጸልይ ምን ማለታችን እንደሆነ ግልጽ ነው፡፡ ይህ ዓረፍተ ነገር ጌታ ሳስተማረው ጸሎት መደምደሚያ መሆኑ በራሱ አስደናቂ ነው፡፡ ከዚህ በተጨማሪ በጸሎቱ መደምደሚያ ላይ ሌሎች የውዳሴና የአክብሮት በግለጫ ቃላት ይገኛሉ፡፡ ይህም ጸሎታችንን በፊቱ የምናቀርብለት አምላክ ብቻ የሚገባው ነው፡፡ ሁሉ ጊዜም ቢሆን በጸሎታችን እነዚህን የውዳሴ ቃላት ሳንረሳ በእግዚአብሔር ፊት ማቅረባችን የእርሱን ትልቅነትና ሁሉን ቻይነት እንዲሁም ቅድስና ለማየት ያስችለናል፡፡ በአሁን ዘመን የአማርኛ ቋንቋ አጠቃቀም፤ በውዳሴና በምስጋና መካከል መሠረታዊ ልዩነት ያለ ሲሆን፤ ይህም ውዳሴ፡፡እግዚአብሔርን ስለ እግዚአብሔርነት በማድነቅና በማግኘት የሚቀርብ የሰዎች ጸሎት ሲሆን፤ ምሕጋና ደግሞ፡፡በዓዛን ስለሚታዩ፤ ስለሚመጡና ስለሚሳሰሉ፤ ከእግዚአብሔር ብቻ ስላገኘናቸውና ስለሚገኝባቸው እንዲሁም በእርሱ ተደራገጠን ወይም ሆነን ስለሚገኝባቸው ነገሮች ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት የምንታይበት የጸሎት ዓይነት ነው፡፡

መንግሥት ያንተ ነው ብለን ስንል፤ በዚህ ዓለም ያለው ማኛውም መንግሥት አላፊ፤ ጠፊና ጊዜአዊ መሆኑን የምንመሰክርበት ነው፡፡ ከዚህ ቀደም እንዳየነው እኛ የምንጠባበቃት ዘላለማዊ የሆነች የእግዚአብሔር መንግሥት አለች፤ በዚህ ዓለም የመኖራችን ምክንያትም የእርሱን ዘላለማዊ መንግሥት መኖር ለቀረው ዓለም እንድንተርከና ይህንንም ከፍ አድርገን እንድናውጅ ነው፤ በተጨማሪም የሚታየውም ሆነ የማይታየው መንግሥት ሁሉ ምንጩ አንድ ብቻ እንደሆነ የምንገልጥበት የጸሎት ክፍል ነው፡፡ ለምሳሌ ሰይጣን የዚህ ዓለም ገዢ እንደሆነ እናውቃለን፤ ይሁን እንጂ በክርስቲያኖች ላይ ምንም ሥልጣን የለውም፤ ደግሞም ክርስቲያኖችም ፅዕን እይታ ሊሰጡትም፡፡ መቼም ቢሆን በክርስቲያኖች ዘንድ ፅዕን የለውና ጸንቶ የሚኖረው የእግዚአብሔር መንግሥት ብቻ ነው፡፡

¹⁵ እንደሚታወቀው አማርኛ መሠረቱ ከሆነው ከገደብ ብዙ ቃላትን ተውሏል፤ ነገር ግን ከጊዜ ብዛት አንዳንዶቹ ቃላት በግዕዝ ነጻቸው ትርጉም በተለየ በአማርኛው ጥቅም ላይ ሊውሉ ይቻላል፡፡

ማንም በእግዚአብሔር የሚደምን ሰው ሰለምሰው መሠረት ሲሆን የሚችሉትን መሠረታዊ ስውነቶች ማግኘት ያስበት ከራሱ ከእግዚአብሔር መኖር እንጂ እርሱ ከእግዚአብሔር ባገኘው ወይም ከእርሱ በተቀበለው ዕክ መሆን የሰበትም፡፡ ሰው ሁሉ ስለቀደሞ በአምላክ መኖርና በእርሱ የሁሉ ነገር ምንጭነት ማመን ስለበት፡፡ ስለዚህም ኃይላም ከብርሃን ለዘላለም ለሚገኝ ሰዎች ሲታይ አራት ክፍሎች ያሉት ሆኖ እናገኛለን፤ የመጀመሪያው የጸሎት ክፍል ውስጥ የጸሎት አድራሻ ወይም ጸሎትን ወደት መጸለይ እንዳለብን የሚጠቀም ሲሆን፤ በዚያም ውስጥ “አባታችን ሆይ በሰማያት የምትኖር” የሚሉትን አባቦችን ይዟል፡፡ በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ፤ ጸሎታችን ከእግዚአብሔር አንፃር ምን መሆን እንደሚገባው የሚያስረዱ “ሰምህ ይቀደስ፤ መንግሥትህ ትምህርት ፈቃድህ በሰማይ አንደሆነች አንዲሁም በምድር ትሁን” የሚሉ አባቦችን አካሏል፤ በሦስተኛ ደረጃ፤ ጸሎታችንን ከእኛ ፍላጎቶች አንፃር እንዴት ማቅረብ እንዳለብን የሚያስተምሩና በእግዚአብሔር ፊት ለምናቀርባቸው ልመናዎች ሁሉ መሠረት ሊሆኑ የሚችሉ እንደ “የዕለት አንደራችንን ዛሬ ስጠን፤ አኛም የበደሉንን ይቅር አንደምን፤ በደላችንን ይቅር በሰን፤ ከክፍም አድነን አንጂ ወደ ፊትናም አታገባን” በማለት የተጠቀሱትን ክፍሎች ለማየት እንችላለን፡፡ በአራተኛ ደረጃ፤ በጸሎታችን ሁሉ ለሕያው እግዚአብሔር ውዳሴና ምስጋና ሁልጊዜ ማቅረብ እንደሚገባን የሚያስረዱ የጸሎት ክፍሎችን አይተናል፡፡ እነርሱም “መንግሥት ያንተ ናትና ኃይላም ከብርሃን ለዘላለም ለሚገኝ፤ ለሚሆኑ ናቸው፡፡

ክርስቲያናዊ ዘመን፤ 6÷16-18

ስትጦምም እንደ ገብዙች አትጠውሱን፤ ሰለዎች እንደ ጠመኛ ሊታዩ ፊታቸውን ያጠፋሉና፡፡ እውነት አባቶቻችን ዋጋቸውን ተቀብለዋል፤ እንተ ግን ስትጦም በስጦር ሳለው አባቶች እንዲ እንደ ጠመኛ ሰለዎች አንዳትታይ ራስን ተቀብረ፤ ፊትህንም ታጠብ በስጦር የሚያይ አባቶች በግዕጥ ይከፍሳሉ፡፡

ጸም ማለት ከምግብና ከውኃ ሙሉ ለሙሉ ወይም በከፊል ተከልክሎ ለተወሰነ ጊዜ መቆየት ማለት ነው፡፡ ጸም ሥጋን ወይም ሰውነትን በማዋረድ በትህትና በፊቱ በመቅረብ እግዚአብሔርን የማምለኪያ መንገድ ነው፡፡የ53፡7/ ሰውነታችን /ሥጋችን/ ሲደክም ደግሞ በተወሰነ መልኩም ቢሆን አቅምና ጉልበቱ እንዲሁም ፍላጎቶቹ መቀነሳቸው አይቀርም፤ ይህም ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብና በፊቱም ለመሆን ምቹ ሁኔታን ይፈጥራል፡፡ ይሁን እንጂ ጸም ያለ ጸሎት ከረሀብ አድማ ተለይቶ አይታይም፤ በተጨማሪም ያለመልካም ሥራ ዋጋ ቢሰና በእግዚአብሔርም ፊት ተቀባይነት የሌለው ነገር ነው፡፡ ስለዚህ በጦም ጊዜ ምግብና መጠጥ ማቆም ብቻ ሳይሆን በጸሎት መትጋትና በመልካም ሥራ መብዛት እጅግ ይጠበቅብናል፡፡

በሙሴ ሥርዓት መሠረት አይሁድ፣ በዓመት አንድ ጊዜ ብቻ እንዲጠሙ ያስፈልጋቸው ነበር።/ዘሊ23+27/16 ነገር ግን በጌታ የምድር አገልግሎት ዘመን የነበሩ አይሁድ ከዚህ በተለየ ሁኔታ በሳምንት ሁለት ቀን /በኞና ሐሙስ/ ይጠሙ ነበር፤ /ሉቃ18+12/ በተጨማሪም መጽሐፍውን ሰው ሁሉ እንዲያይላቸው አጥብቀው ከመፈለጋቸው የተነሳ ሰውነታቸውን ያነሳቁላሉ፤ ፊታቸው ላይ አመድ ይነሳንላሉ። ይህንን የአይሁዳውያን አጻጻም የተመለከተና በዚህ የጌታ ትምህርት አንፃር ለመተርጎም የሞከረ አንድ በሁለተኛው መቶ ክፍለ ዘመን ተነስቶ የነበረ ጸሐፊ «ከግብፃች ጋር አትጽሙ፤ እነርሱ፣ ሰኞና ሐሙስ ይጸግሉ፤ እናንተ ደግሞ ፅርብና አርብ ጽሙ፤»¹⁷ በማለት እንደጻፈ የጥንት መጽሐፍቶች ላይ ተገኝቷል። ዳሩ ግን ይህም አተረጓጎምም ቢሆን በራሱ የተሳሳተ ነው።¹⁸

በመሠረቱ ጠም፣ መንፈሳዊ የሆነ ሥርዓትና በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ያለው ነገር ቢሆንም ለሰዎች ለመታየት የሚደረገው የግብፃች ዓይነት ጠም ግን በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት እንደማያገኝ ነው ጌታ ኢየሱስ ያስተማረው። ለደቀ መዛሙርቱም እንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ዋጋቸውን ቀድመው እንደሚቀበሉ አስተምሯል። ይህም ዋጋቸው ደግሞ ሌላ ሳይሆን «እንዴት ዓይነት ጠመኛ ሰው መሰላችሁ» የምትል የአድናቆት ንግግር ብቻ ናት። ከዚህም ሌላ አንዳንድ ሰዎች በጸማቸው፣ በጸሎታቸውና በምጽዋታቸው መንግሥተ ሰማያትን ለመውረስ ተስፋ ያደርጋሉ ይህ አስተሳሰብ ግን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ሊሆን አይችልም። እነዚህን ሥርዓቶችን የምንፈጽመው ስለዳንን እንጂ ለመዳን አይደለም። መዳን የሚገኘው በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ብቻ ነው።

ይሁን እንጂ የጸምን ሥርዓት በተመለከተ በየቤተ እምነቱ የተለያየ ሥርዓት እንዳለ መመልከት እንችላለን። ከዚህም የተነሳ አንዳንድ ሰዎች«ትክክለኛው የጸም ሥርዓት የትኛው ነው?» በማለት ይጠይቃሉ። ለዚህ ሁኔታ መልስ ለመስጠት አንዳንድ ጊዜ ፊታችን ቢሆንም ከአጠቃላይ ከጌታ ትምህርት ተነስተን መሠረታዊ ስለሆኑና በጌታ ፊት ተቀባይነት ሰላላቸው አጽዋማት ግን መናገር እንችላለን።

ከሁሉ አስቀድሞ ማንኛውም ጸም በእርሱ ፊት ተቀባይነት ያለው ሆኖ የሚገኘው በሰው ለመታየት የማይደረግ ወይም ግብዝነት የሌለበት የሆነ እንደሆነ ነው፤ ከዚህ ውጭ ጌታ ስለ ሥርዓቱ ያን ያህል ዝርዝር ትንታኔ አልሰጠም፤ በተጨማሪም እርሱ ትልቅ ትኩረት ያደረገው ሥርዓቱ በሚፈጸምበት ጊዜ ሊኖር ስለሚገባ የልብ ተነሳሽነት ወይም መንፈስ ነው። ለምሳሌ አንዳንዶች ከተወሰኑ ምግቦች በከፊል በመለየት ሥርዓቱን ይፈጽማሉ። ይህንን በመሠረታዊው የጸም ትምህርት አንፃር ስንመለከተው፤ ጸም፣ ሙሉ ለሙሉ ከምግብና ከውኃ ለተወሰነ ጊዜ መከልከል የሚል አሳብ ቢኖረውም፤ መሠረቱን ሳይለቁና ከጌታ ትምህርት

¹⁶ በበተኛው ወር በዐሥረኛው ቀን የበርዋት ቀን ነው። የተቀደሰ ገባዩ አድርጎ፣ አንዳቸው ነገር አትበሉ መስዋትም በአሳት በእግዚአብሔር አቅርቡ።
¹⁷ አዲሱ የመጽሐፍ ቅዱስ ማሰራሪያ፣ የማቴዎስ ወንጌል /በተገባሩት አሳጋጊዎች የተተመ/፤ ገጽ14
¹⁸ በእርግጥ እስከዛሬም ድረስ በኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ይህን ዓይነት ጸም የተለመደ ነው፤ ነገር ግን መምህራኑ እንደሚያስረዱት እነዚያን የተመረጡ ቀናት የሚጸሙበት ምክንያት ርሱ፣ እነ ሀናና ቀዳሩ ጌታን ለግንባራ የመክራትና ፍርቅን ደግሞ እርሱን በገፍ የሰላሰቡትን ለመዘክር ነው፤ የሚል ነው።

ፈቀቅ ሳይሉ ለተወሰነ ጊዜ ከምግብና ከውኃ ተከልክሎ በተጨማሪም ከሚወጃቸው ምግቦች ለተወሰነ ቀንና ወር መለየት በራሱ ምንም መጥፎ ነገር የለውም የሚል እምነት አለን።¹⁹ አንዳንድ ሰዎች በጭፍን ተነሳስተው የሚነቅፋትን ነቀፋም ለመቀበል ይከብደኛል። ይሁን እንጂ ሥርዓቱ በሚፈጽምበት ወቅት የልብ ተነሳሽነትና ፍላጎት በሰው ዘንድ ሃይማኖተኛ መስሎ ለመታየትና በዚያም ለመኩራራት ታስቦ ከሆነ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የሌለው ጉዳይ ነው። ከዚህም ሌላ ይህንን ሥርዓት፣ ከሥርዓትነት ወይም ከቀናናነት ባለፈ እንደ ደግግ/ደክትሪን/ መቀጠርና በዚህ ሥርዓት የማይጠሙትን ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት እንደሌላቸው አድርጎ ማስብ ፍጹም ስህተት ነው። በተጨማሪም እንደ አይሁዳውያኑ ጸም የተወሰኑ ቀናትን ብቻ መምረጥና በዚያን ቀን ብቻ መጸም እንደሚገባ ተደርጎ የሚታሰበውን አሳብ ከውስጥ በማውጣት፣ መንፈስ ቅዱስ ወደ እግዚአብሔር በዚህ ሁኔታ /በጸም/ እንድንቀርብ በሚያሳስበን ጊዜ ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት ፈጥነን መቅረብ መቻል አለብን።

ጌታ ኢየሱስ፣ በአንድ ወቅት የዮሐንስ ደቀ መዛሙርት ወደ እርሱ ቀርበው «እኛና የፈሪሳዊያን ደቀ መዛሙርት ስንጸም የአንተ ደቀ መዛሙርት ግን የማይጸሙት ስለ ምንድን ነው?» ብለው በጠየቁት ጊዜ፣ ለጸም ብቻ ሳይሆን፣ የአዲስ ኪዳን ሥርዓቶች ሁሉ እንዴት መፈጸም እንደሚገባቸው የሚያስረዳ መሠረታዊ የሆነ ትምህርትን አስተምሮአል። ይህም ትምህርት፣ የብሉይ ኪዳን ሥርዓቶችንም ሆነ ከዘመን በኋላ በአይሁዳዊያኑ የተጀመሩ ማናቸውም ዓይነት የሃይማኖት ሥርዓቶችን ለመፈጸም ከመጣደፋቸው በፊት አዲሱን ኪዳን ከግንዛቤ ውስጥ ማስገባት እንዳለባቸው የሚያሳስብ ነው። ከዚህ ቀጥለን በዝርዝር ስንመለከተው ደግሞ ነገሩ የበለጠ ግልጽ ይሆንልናል ብዬ አምናለሁ።

አስቀድሞ ጌታ “መሸሪው ከክርስቶስ ጋር ሳለ ሚዛዎች ሊያዝኑ ይችላሉን?” በማለት ይጠይቃል፤ በዚህ ገለጣ ላይ ጌታ ኢየሱስ ራሱን እንደ ሙሽራ አድርጎ ሲቆጥር ነው የምናየው። በእርግጥም ከምሳሌው አንፃር የተመለከትን እንደሆነ አንድ ሰው ሲያገባ ጋብቻውን የሚጀምረው በሙሽርነት ነውና ጌታ በምድር ሊመጣ ላለው አዲስ ኪዳን ጅማሪ ላይ እንደነበሩ ለደቀ መዛሙርቱ ለማስረዳት የጠቀሰው ሳይሆን እንደማይቀር አስባለሁ። በመቀጠልም ጌታ፣ “መሸሪው ከክርስቶስ የሚወሰድበት ወራት አለ፤ በዚያ ጊዜ ይጠማሉ።” በማለት በጊዜው ላይ እንጂ በጸም መሠረታዊ አሳብ ላይ ጥያቄ ሊያስነሳ የሚችል ምንም ዓይነት የተቃውሞ አሳብ እንዳልነበረው ገልግሏል። ይህም ልትመሠረት እጅግ ቀርባ ለነበረችው ቤተ ክርስቲያን፣ የጸም ሥርዓት በአዲስ መልክ ልትፈጽመው የተዘጋጀላት እንደ ሆነ የሚጠቁም ነው። ብዙዎች እንደሚሰማሙት ቤተ ክርስቲያን የተመሠረተችው በበዓል አምሳ፣ መንፈስ ቅዱስ በሐዋርያት ላይ በወረደ ቀን ነው። ነገር ግን የእርሱ ደቀ መዛሙርት የጸምን ሥርዓት በሚጠብቁበት ጊዜ ወይም በሚጸሙበት ወቅት

¹⁹ በእርግጥ አንዳንዶች ለዚህ አጠላቸው ጥቢ አድርገው የሚጠቁበት በዳን፣፤፤፤ ያለውን ቃል ነው፤ ይሁንና ይህ ክፍል ስለ ጸም ሥርዓት የተነገረ ስለመሆኑ የተጠቀሰ ነገር አይገኝም፤ «የሳት ሳምንት ከስኪረጸም ድረስ ምርጥ ምግብ እስከሆነም ሥጋም ሆነ የወይን ጠጅ ወደ ሐረ ስለገገሞአለሙት የሚለው ሐረግ ግን ስለጸም የሚናገር ይመስላል።

ከአሮጌው ኪዳንም ሆነ አይሁዳውያኑ ከሚጸሙበት ሥርዓትና መንፈስ ፍጹም በተለየ ሁኔታ መሆን እንዳለበት ቀጥሎ በሰማቸው ምሳሌዎች ለማስገንዘብ ችሏል።

የመጀመሪያው ምሳሌ፤ “በአረፎ ልብስ አዲስ አራፊ የሚያደርግ የሰም፤ መሣፈያው ልብሱን ይጥፍቀዳል፤ መቀደዱም የባሰ ይሆናል።” የሚል ሲሆን፤ ሁለተኛው ምሳሌ፤ “በአረፎ አቀማዳ አዲስ የወይን ጠጅ የሚያደርግ የሰም ቢደረግ ግን፤ አቀማዳው ይፈነዳል፤ የወይን ጠጅም ይፈሳል አቀማዳው ይጠፋል፤ ነገር ግን የአዲሱ የወይን ጠጅ፤ በአዲሱ አቀማዳ ይኖረዋል።” ሁለት ይጠበቃሉ” የሚል ነው። (ማቴ 9:14-17)

ከምሳሌዎቹ ለመረዳት እንደሚቻለው እነዚያ አሮጌ የተባሉት ነገሮች /አቀማዳውም ጭልብሱም/ በዘመናቸውና በራሳቸው ጊዜ አዲስ እንደነበሩ መካድ አይቻልም፤ ነገር ግን ከዘመን ብዛት ወይም አገልግሎታቸው ከማብቃቱ የተነሳ አሮጌ ለመባል ችለዋል።

ከጌታ ትምህርት አንፃር ይህን ሁኔታ የመረመርነው እንደሆነ አይሁዳውያኑ የሚከተሉት የጸም ሥርዓት በአንድ ወቅት፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የነበረውና ለእነርሱም በረከት ሆኖ ያገለግል እንደነበር ነው። ነገር ግን በዘመናት ብዛት የአጻጻፍነቸው መንፈስና አሳብ የተበላሸና ፈሩን የለቀቀ ሳይሆን አልቀረም። ስለዚህ ጌታ፤ ለእርሱ ደቀ መዛሙርት ጥገናዊ የሆነ ለውጥ በማድረግ በዚያው እንዲቀጥሉ አልወደደም። በዚያ ፈንታ ስር ነቀል ለውጥን በእነዚህ ጉዳዮች ላይ ብቻ ሳይሆን በብዙ የአይሁድ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶች ላይ ለማድረግ ወደ ነበር። ከዚህ የተነሳ ስዲሱ የጌታ ትምህርትና ሥርዓት በሐሮጌው የሕይወቱ ሃይማኖታዊ ሥርዓት ላይ ቢሰጠፍ በሁለቱም መሳሪያም ሁኔታ ስይፈጠርም። ይህም ጌታ፤ በአሮጌው ልብስና በአሮጌው አቀማዳ ላይ አዲስ እራፊና አዲስ የወይን ጠጅ ቢያኖሩ ሊፈጠር የሚችለውን ከሳራ በግልጽ እንዳሳየው ማለት ነው። ስዲሱ የጌታ ትምህርት የታመቀ ኃይል ስለሆነ፤ ይህ ኃይል ደግሞ ውስጣዊ የሆነ ጉዕበት ነው። በእነዚህ የሕይወታዊ ትምህርትና ልምዶች ደግሞ ውጫዊ ብቻ ነው። ስለዚህ ስዲሱን ሥርዓት በሐሮጌው ላይ ስመሰጠፍ ቢሞክር፤ ሁለቱ ስብረት ሲኖሩ ስለማይችሉ ስዲሱ ስሮጌውን ይጠቅሳል። ይህም ደፈነዳቸው። የአሮጌው ሃይማኖታዊ ልምድ የአዲሱን ትምህርት ለመያዝ አቅም ስለሌለውና እርስ በእርስ ለመጠበቅ ስለማይችሉ ሥርዓቱም እምነቱም የከፋ ከሳራ ላይ ይወድቃሉ።

ከዚህ እንኳ ተነስተን በዘመናችን እየሆነ ያለውን ልብ ብለን ብንመለከት፤ ብዙ ሰዎች ከተለያዩ ሃይማኖት በመምጣት፤ በጌታ ኢየሱስ ብቻ ለማመን ሲወሰኑ እናያለን። ሌሎች ብዙዎች ደግሞ ከልጅነታቸው ጀምሮ እግዚአብሔርን በሚገባ ተረድተው ወይም ተገልጠላቸው ባይሆንም እንኳ በልማድ ብቻ የተለያዩ ሥርዓቶችን ሲፈጽሙ ኖረዋል። በየትኛውም ሃይማኖት ደግሞ ጉልህ ስፍራ ከሚሰጣቸው ሥርዓቶች መካከል ጸም፤ ጸሎትና ምጽዋት ዋነኛ ተጠቃሾች ናቸው። ከዚህ በመነሳት አብዛኛዎቹ በጌታ ትምህርት የሚያምኑ ሰዎች፤ በጌታ ከማመናቸው በፊት ስለእነዚህ ሥርዓቶች የራሳቸው የሆነ ዕውቀትና መረዳት ሊኖራቸው እንደሚችል መገመት እንችላለን። ስለዚህ ማንኛውም ሰው በጌታ ሲያምንና ትምህርቱን ሲቀበል እነዚህን ሥርዓቶች ሙሉ ለሙሉ መፈጸሙን

ያቆግል ማለት ሳይሆን ቀድሞ ሲያደርግ በነበረበት መንፈስ እና ልብ ማድረጉን አቀጥ በአዲስ ልብና መንፈስ ሥርዓቱን መፈጸም ይቀጥላል ማለት ነው።

ጌታ ኢየሱስ ራሱ በዚህ ምድር አገልግሎት ከመጀመሩ በፊት ጸሐፊ/ማቴ 4:13/ ነገር ግን እኔ የጸምኩትን ጸም እናንተም መጸም አለባችሁ ብሎ በፍጹም አሳስተዋል። ሐዋርያትም ብዙ ጊዜ በጸም በጸሎት ይተጉ ነበር። ከእነዚህም መካከል፤ በአንዳንድ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን በጸምና በጸሎት ስትተጋ «ዳውሱስንና በርናባስን ለጠራገችው አገልግሎት በዳላን» ብሎ መንፈስ ቅዱስ እንዳዘዛቸው፤ /ሐዋ 13:2-3/ ዳውሱስና በርናባስ ወንጌልን በሰበኩባቸው ከተሞች ሽማግሌዎችን /መሪዎችን/ ከመሾማቸው በፊት በጸምና በጸሎት በመትጋት ለጌታ ፀጋ አደራ እንደሰጧቸው፤ /ሐዋ 14:23/ መመልከት እንችላለን። ከዚህ በተለየ በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን የሚታሰቡ የጸም ወራት ነበሩ። /ሐዋ 27:19/

በሌሎች የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትም ቢሆን በጸም ወደ እግዚአብሔር በፍጹም ልብ መቅረብ ምን ያህል መንፈሳዊ ውጤትን እንደሚያመጣ የነገረ ሰዎች ለሦስት ቀን የጸሙትን ጸምና ውጤቱን በመመልከት መረዳት ይቻላል። ከታሪኩ ለመገንዘብ እንደሚቻለው ቁጥና መቅሰፍት በእያንዳንዱ ሰውና በከተማቸው በነገረ ላይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ተደቅኖባት ነበር። ነብዩ ዮናስ ይህንን በነገራቸው ጊዜ ሁሉም ሰው በንስሃ በእግዚአብሔር ፊት መውደቁን ለማሳየት ጸምን አወጁ። ነገሩ ወደ ንጉሡ በደረሰም ጊዜ እርሱም ብሔራዊ የሆነ የጸም አዋጅ አወጀ። በአዋጁ ውስጥም «ማንም ሰው አህልና ውኃ አይቅመስ፤ ማቅ ይደበስ፤ ወደ አግዚአብሔር ይጠጥ፤ ከከፋ መንገድ ይመለስ፤ ከፋ ሥራውን ይተው።» የሚሉ መሠረታዊና ከጸም ጋር አብረው ሊኖሩ የግድ የሆኑ አሳቦች ተካተውበት ነበር።

እንደ አጋማሚ ይህንን ጽሑፍ በማዘጋጀት ፅሁፉን አንዳንዶች የነገሩን ጸም ምክንያት በማድረግ ዛሬም ድረስ የሚጸሙበት ቀን ላይ ነበር። እናም ይህንን የነገሩ ሰዎች ከብዙ ሺ ዓመታት በፊት ጸመውት የነበረውን ጸምና አሁን ሰዎች በልማድ የሚጸሙትን ጸም ለማንፃጸር ዕድል ለማግኘት ምቹ ሆናልኛል። በመሠረቱ የነገሩ ሰዎች እንዳደረጉት ሁሉ ከምግብና ከውኃ ተከልክሎ ለሦስት ቀንም ይሁን ለላምንት በጸም መሆኑ ከፋት የለውም ብዬ አስባለሁ። ይሁን እንጂ ለምንጸመው ጸም መሠረታዊ ዓላማ ሳይኖረንና ወደ እግዚአብሔርም የምንቀርብበት የጸሎት ርዕስ ሳናገኝ፤ እንደው ልማድ ስለሆነ ብቻ ከእህልና ውኃ አለያም ጠቃሚ ከሆኑ ከወተትና ከሥጋ ርቆ መቆየቱ በእግዚአብሔር ዘንድ የሚያስገኘው ዋጋ ምን ይሆን? ስለ እንደገና ሁኔታውን በትን ልብ ለመመርመር ሞክራለሁ። በነገራችን ላይ እኔም ራሴ ይህንን ጸም ለብዙ ዓመታት እንደው በልማድና በሃይማኖተኝነቴ ምክንያት በመጽሔ ጥያቄዬ ለእኔ ቤተሰባዊ ሆኖ ነው የሚሰማኝ።

በተጨማሪም የነገሩ ሰዎች አንድ ጊዜ ያንንም ጸም መጽማቸውን እንጂ ስለ መደጋገማቸው ምንም የተጻፈ ነገር አላየሁም። እኛም ብንሆን በየዓመቱ ደጋጋሚ እንድንጸመው የሚያዝ ወይም የሚያመለክት ምንም አሳብ ከቀረው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል እንኳ ቢሆን አላገኘሁም። ነገር ግን ያም ቢሆን በእነርሱ መታሰቢያነት ለሦስት ቀን የታወጀውን ብሔራዊና ሃይማኖታዊ ጸምን እንደው

በጭፍን ለመቃወም ባይቃጣኝም፤ በእያንዳንዱ ጸሐፊ ልብ ወለት ያለው አሳብና የመጽሐፍ ምክንያት ለውጥ እንደሚያስፈልገው ግን ደፍራ መናገር እችላለሁ። ከዚህም በላይ ደግሜ ደጋግሜ ለመናገር የማልሰለፍው አንድ ነገር አለ፤ ይኸውም አንደኛ ማንኛውንም ሃይማኖታዊ ሥርዓት ለመፈጸም መለኮታዊ የሆነ መገለጥ እንደሚያስፈልግ ሲሆን፤ በሁለተኛ ደረጃ ክርስቲያን ወይም በጌታ ኢየሱስ የመነሳ ትምህርቱን የተቀበለ ሰው፤ ሃይማኖታዊና በጉ ምግባራትን መፈጸም ያለበት ስለ ዳነ እንጂ ለመዳን ብሎ መሆን እንደሌለበት ነው። ይህንንም እውነት ደግሞ የአዲስ ኪዳን መጻሕፍት ሁሉ ደግመው ደጋግመው የሚናገሩት ነው።

በሌላ በኩል ደግሞ ስንጽም ጽማችን በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት የሚኖረው ከእህልና ከውኃ በመከልከላችን ብቻ ሳይሆን ሌሎች መሠረታዊ የሆኑ ነገሮችንም አብረን ካደረግን ብቻ መሆኑን በተለይ የኢሳይያስ መጽሐፍ ላይ የተጻፈውንና የእውነተኛ ጽምንነትን የሚያስረዳው ክፍል ስናጠና በሚገባ ለመረዳት እንችላለን።/አ.458፡1-14/ በዚህ ክፍል እግዚአብሔር ነብዩን ሙከ ብሎ እንዲናገር ይቀሰቅሰዋል። ነብዩን ንገር የሚለው ደግሞ የሕዝቡን መተላለፍ ነው። እነዚያ ሰዎች በየዕለቱ እግዚአብሔርን የሚፈልጉ ይመስላሉ ራሳቸውንም የእግዚአብሔርን ሥርዓት እንዳልተወና በመንገዱ እንደሚሄድ ሰው አድርገው ይቆጥራሉ፤ ተገቢ የሆነ ፍርድና የእግዚአብሔርን መቅረብ አጥብቀው ይሻሉ። «አንተ ካልተቀበልኸው፤ ስለ ምን በሰን ይሞን? አንተ ከጉዳይ ካልቆጠርኸው ስለምን ራሳችንን አዋረድን?» በማለትም ይጠይቃሉ። ሆኖም እግዚአብሔር ጽማቸውን አልተቀበለውም። ምክንያቱም እነዚያ ሰዎች በጽሑፉ ቀን የልባቸውን ያደርጋሉና ነው፤ በክፍሉ ላይ በስፋት እንደተዘረዘረው፤ ጽማቸው በጥልና በክርክር፤ በግፍና በጨጓ በመደባደብ ይፈጸማል፤ ሠራተኞቻቸውን ይበዘበዛሉ ስለዚህ እግዚአብሔር፤ «በዚህ ሁኔታ የጽማችሁት ጽም በእኔ ዘንድ ተቀባይነት ያገኛል ብላችሁ ተስፋ አታድርጉ፤» ይላቸዋል።

ቀጥሎም ጌታ እግዚአብሔር፤ ሕዝቡን፤ «በውኃ እኔ የመረጥሁት ጸም አንዲህ ዓይነት ነው? ሰውነ ራሱን የሚያዋርደው በአንድነዚህ ዓይነት ቀን ብቻ ነው?» አንድ ደንገል ራሱን ዝቅ ማድረግ ነው? ወይንስ ማቅ ሰብሶ በምድር ላይ መንከባለል ነው? ታዲያ ጸምን በባችሁ የምትጠራት አንዲህ ዓይነትን ሥርዓት ነው? እኔስ አንገዲህ ዓይነትን ቀናችሁን አቀበለዋለሁ?» በማለት ይጠይቃቸዋል።

ለጥቆም፤ እግዚአብሔር እርሱ የሚቀበለውና የተቀደሰ ጽም የሚባለው ምን ዓይነት እንደሆነ ሲገልጥ፤ «እኔ የመረጥሁት ጸም፤ አንዲህ ዓይነት ነው፤ በጸማችሁ ቀን የጥቆናን ሰንሰለት አንድነት በጣጥሱ፤ የቀንበርገም ገመድ አንድነት ፈተ የተጨቆነትን ነፃ አንድነታወጡ፤ ቀንበርገም ሁሉ አንድነት ሰጠረ ነው። ጨምራችሁ ደግሞ ምግባችሁን ሰተረብ አንድነታሰሱና አንድነታከፋችሁ፤ ተንከራታችን ደህውን ወደ ቢታችሁ አንድነታሰብን፤ የተራቆተውን ስታዩ አንድነታሰብን፤ የሥጋ ዘመዶቻችሁንም ፊት አንድነታካቸው ነው» በማለት ለሕዝቡ ያስረዳል።

ይህንን ዓይነት ጽም እግዚአብሔርን እጅግ የሚያስደስተው ሲሆን በእርሱም ዘንድ በእውነት ተቀባይነት ያገኛል፤ ውጤቱም እጅግ አስደናቂ ሆኖ እናገኛለን።

በዚሁ ክፍል ላይ እንኳ እግዚአብሔር በሚለውና በሚቀበለው ሁኔታ በፊቱ በጽም ብንቀርብ፤ ጨለመብኝ በምንለው ነገር ላይ የእግዚአብሔር ብርሃን ፈጥኖ እንደሚወጣ፤ ፈውስም ቸኩሎ እንደሚያገኘን፤ ጽድቅም ቀድሞን እንደሚሄድና የእግዚአብሔርም ክብር ደጀን እንደሚሆነን ያረጋግጣልናል። ይህ ብቻ ሳይሆን የጸሎት ጥያቄዎችን ፈጥኖ መልስ ያገኛል። በእርሱ ፊት ከምናገኘው ሞክሮ የተነሳ የራሳችንን ብቻ ሳይሆን የሌሎችን የፈረሰ ነገር ማደስና ማስተካከል እንችላለን። ስለዚህም በጽማችን ወቅት በራሳችን መንገድና ፈቃድ ከመጓዝ ይልቅ ወደ እግዚአብሔር ዘንበል ማለት ተገቢ ነው።

በተራራው ትምህርት ጌታ ስለ ጽም ያስተማረው ትምህርት ከዚህ የኢሳይያስ መጽሐፍ አሳብ ጋር ፍጹም አንድ ሲሆን፤ በጽም ወቅት የአትኩሮት አቅጣጫችን መሆን የሚገባው ሰው እንዲያይልን በመሻት ሳይሆን ምጋን ሁሉ ወደሚከፍል ወደ እግዚአብሔር መሆን እንደሚገባው አስረጂ ነው።

ከዚህም ሌላ ስለ ጽም ስናስብ አብረን ማንሳት የሚገባን ሌሎች ነገሮች አሉ። ከእነዚህም ነገሮች አንዱና ዋነኛው የጽምና የጸሎት አንድነትና ልዩነት ነው። በመሠረቱ ጸሎትን ያለ ጽም ማድረግ ይቻላል፤ ጽምን ግን ያለ ጸሎት ማድረግ አይቻልም። ደግሞም ችግረኛና ድሆችን መርዳት፤ አገዛዝ ለከበዳቸው ሁሉ መራራትና ምህረት ማድረግ፤ በጽም ወቅት ብቻ ሳይሆን ከምንጽምባቸው ቀናት ውጪም ባለው የሕይወት ምልክቶችን ችላ ልንላቸው የማይገቡ የክርስቲያን የሕይወት ሥርዓቶች ናቸው። ከዚሁ ጋር ጨምረን በጽማችን ቀን ሳንበላ የተውናውን ምግብ በጀት ማሸጋሸግና ከማድረግ ይልቅ ለሌላቸው በስጦታ ብናቀርበው ይኼ ትልቅ ማስተዋል ነው።

በሌላኛው ጫፍ ደግሞ በተለይም «ወንጌል ገብተናል፤ በፀጋው ድነናል፤» በምንል ሰዎች ዘንድ ስለ ጽም ያለው የተጋነነ አመለካከት ሌላው አሳባቢ ነገር ነው። በብዙ ቦታዎች ስለሥርዓቱ ያለን መረዳትና መሰጠት ከሚገባው በላይ የወረደ መሰሉ ነው የሚታየን፤ ይህንንም በአንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት እጅግ አስፈላጊ የሆነ የጽምና የጸሎት አዋጅ በሚታወጅበት ጊዜ ያለውን የሕዝብ ምላሽ መመልከቱ ብቻ ለዚህ አባባሌ ማስረጃ ነው። በተጨማሪም በአሁኑ ጊዜ በዚህ ቅዱስ ሥርዓት ጌታን የሚያገለግሉ ሰዎችን ማግኘት ምን ያህል አስቸጋሪ የሆነ ጉዳይ እየሆነ እንደመጣ በየአካባቢችን ያሉ የቤተክርስቲያን መሪዎችና መጠየቅና መረዳት ይቻላል፤ በዚህም ምክንያት ወደ ጌታ በዚህ ሁኔታ መቅረብ በሚገባን በብዙ ጉዳዮች ፈጥነን የማንቀርብ ጸላተኞችና ቸልተኞች አስመስሎናል። እናም ይሄ ጸላተኝነትና ቸልተኝነት በፍጥነት መታረም ያለበት መሠረታዊ ጉዳይ ነው። በእርግጥ በጌታ የተሠራልንን ማመናችን እንዲሁም ከሕግና ከሥርዓት በላይ መሆናችንን ማስተዋላችን ትልቁ መታደል ነው። ይሁን እንጂ ጌታ ኢየሱስም ሆነ ሕግናቱ በተገባቸው እውነቶች መትጋት ደግሞ ከእኛ የሚጠበቅና መሠረታዊ ጉዳይ ነው።

ማጠቃለያ

በብዙ ሃይማኖቶች ዘንድ ተዘውትረው የሚደረጉ የአምላክ ሥርዓቶች ግለትም፣ ጽም፣ ጸሎትና፣ ምጽዋት በአዲሱ የክርስቲያን ማኅበረሰብ ዘንድ በምን ዓይነት ሁኔታ ሊከፈሉ እንደሚገባቸው ጌታ አስተምርናል። ነገር ግን ሁላችንም ብንሆን አሁን ወደምናምነው ዓይነት የክርስትና ሕይወት ከመግባታችን በፊት፣ እንደም የሌላ እምነት ተከታዮች የነበረን ነን፤ አለም ክርስትናን ከቀንት ከአባቶቻችን እንደ ዘር ሐረጎችን ወርሰነው ልማዳዊ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን ስንፈጽም የነበርን ልንሆን እንችላለን። ይህ ደግሞ በየዕለቱ በምናከናውናቸው ሃይማኖታዊ ሥርዓቶቻችን ላይ ያለፈው ሃይማኖታዊ ልምድ፣ ተጽዕኖ ሊፈጥርብን እንደሚችል ያሳያል። ጻፋ ግን እነዚህ የጌታ ትምህርቶች እግዚአብሔር በእነዚህ ሥርዓቶች ውስጥ ከእኛ ምን እንደሚፈልግ ያስረዳናል፤ ያስተምራናል።

ስለዚህም ከግብዝነትና ከልማዳዊ አምላክ ራሳችንን አንጽተን መንፈስ የሆነውን እግዚአብሔርን በመንፈስ እያመለከን ከእርሱ የሆኑትን ድንት በረከቶች ልንቀበል ያችናል።(ዮሐ4፡24) አለያ በሃይማኖታዊ ሥርዓቶቻችን ተገብዘን በሰው ፊት ሙገሳ ከብርና ምስጋና በዝቶልን ብንገኝ እንኳ ከእግዚአብሔር ዘንድ አንዳች ሳናገኝ እንቀራለን። ምጽዋት መፅደቅ፣ በጸሎትና በጽም መተገበት ከጌታ ጾቀ መዘመር ሁሉ የሚመበቁ ሲሆን የዚያን ያህል ስነዚህን ሥርዓቶች በሰው ስሙተተ ስንሳ ወይም በሰማይ ስንጻጻጽናቸው መዘንቀቅ ይገባል። በተጨማሪም ለሰው እየልጁ እየልጁ ባንል እንኳ በውስጣችን የእኔነት አስተሳሰብ ወይም ራሱን በውስጥ የማክራራት ስሜት እንዳልተፈጠረብን ሁልጊዜ ማረጋገጥ መቻል አለብን። ምንም ነገር አድርገን ብንገኝ እንኳ ግለት ያለብን፤ «የመንጠቅም ባሪያዎች ነን ያደረገውም ሰናይረገ የሚገባንን ብቻ ነው» የሚል መሆን አለበት። ምክንያቱም የሁሉም ነገር ምንጭና ባለቤት እርሱ ነው።

የጥያቄ ጊዜ ጥያቄዎች

1. ለክርስቲያን መልካም ሥራ አስፈላጊ የሚሆነው ለምንድነው?
2. አንተ ካለህ ለድሆች በማኅፈል ምን ያህል ተግባራት ብለህ ታስባለህ?
3. በጸሎት ሕይወትህ ምን ያህል ውጤታማ ሆኖለህ ብለህ ታስባለህ?
4. በቤተ ክርስቲያን መደበኛ የአምላክ ሥርዓት ላይ ጌታ ያስተማረው ጸሎት ይጸለያል? የሚጸለይ ወይም የማይጸለይ ከሆነ ምክንያቱ ለምን እንደሆነ ጠይቅና ተረዳ።
5. በቤተ ክርስቲያን ካሉ ወንድሞችና እጎቶች ጋር በጽም ምን ያህል ትተጋላችሁ?
6. በምትፈጽማቸው መንፈሳዊ የአምላክ ሥርዓቶች ከልማድና ከግብዝነት ምን ያህል ተፈውሻለሁ ብለህ ታስባለህ? በጉዳዩ ላይ ከጻደቅኙ ጋር የመወያየት ዕድሉ ካለህ ተወያዩበት።

ከፍበ፩ ፩፤ ደቀ መዛሙርት፣ ሰዚህ ዓለም ያሳቸው

ስሜትና ፍላጎት ምን መሆን ስንደሚገባ፤ከ6:19-34

በሐቀሉ ተጽምር በመፅሐፍ የሚፈጸም!

ሁሉም ሰው ወደእዚህች ምድር ሲመጣ በለቅሶ ነው፤ ይህ የሰው ብቻ የተለየ ባሕርይ ይመስለኛል፤ በሌላ ፍጡር ዘንድ እንዳለ አላውቅም፤ መልስ እንዳለው ብዬ አንድ ዶክተር ጠይቄ ነበር፤ እርሱም አልመለሰልኝም። ሐኪሞቹ እንደሚሉት ከሆነ የሰው ልጅ ሲወለድ የሚያለቅስበት ምክንያት የጤነኝነቱ ምልክት ስለሆነ ነው፤ እኔ ግን በዚህ አልሰማማም። ለእኔ እንደሚገባኝ ግን እንዲያ አምርር የሚያለቅስበት ምክንያት ይህ ዓለም ለእርሱ እንደ ማይመቸው ለመግለጽ ነው። መቼም ቢሆን ለቅሶ የጤና ምልክት ነው ለማለት እንዴት ይቻላል? ገና በተወለደው ህፃን ውስጥ ያለው ደመ ነፍስ ይህች ምድር ለእርሱ የተመቸች እንዳልሆነች የሚነግረው ይመስለኛል፤ እናም ያንን በለቅሰው ይገልጠዋል።

በሌላም በኩል ሰው ከዚህ ምድር ሊሄድ ሲል በብዙ ጣዕር ነው። እየሳቀ የሞቱ ጥቂት ሰዎች ይኖሩ ይሆናል። ታዲያ ለዚህች በለቅሶ ተጀምራ በጣዕር ለምትፈጸም ሕይወት ነው የሰው ሁሉ ድካምና ጭንቀት።!

«አንገዲህ ከክርስቶስ ጋር ከተነሳችሁ ከክርስቶስ በአግዚአብሔር ቀን ተቀምጦ ባለበት በላይ ያለውን እኛ፤ በላይ ያለውን አስቦ አንዲ በምድር ያለውን አይደለም።» /443:1-2/

መምህር ዘገዝ ፋርነት የጥቂት 22 ቀን 1998 ዓ.ም በቃል ኪዳን ቤተ ክርስቲያን ከተናገረው የተወለደ።

ሰማያዊ መዝገብ 16:19-21

ብል ሲበሳው ዝገት ሲያበላሸው፡ ሊባም ቆፍር ሊሰርቀው በሚችልበት በዚህ ምድር ስራሳቸው ሀብትን አታከማቹ። ነገር ግን ብል ሲበሳው ዝገትም ሲያበላሸው ሊባም ቆፍር ሊሰርቀው በማይችልበት በዚያ በሰማይ ስራሳቸው ሀብት አከማቹ፡ ሀብትህ ባበባት ልብህ በዚያው ይሆናል። /ክ.መ.ት/

ይህ ክፍል ከምዕራፍ ፩ ቀጥሮ ፩ እስከ ምዕራፍ ፮ ቀጥሮ ፲፰ ድረስ ያለውን ሃይማኖታዊ ሥርዓቶች አፈጻጸምንና ከምዕራፍ ፮ ቀጥሮ ፴፬ ጀምሮ እስከ ፍጻሜው ድረስ ያለውን ክርስቲያን ከዚህ ምድር ሀብትና የኑሮ ውጣ ውረድ ጋር ሊኖረው ስለሚገባ አስተሳሰብ እንደ አያያዥ ክፍል ሆኖ ሊያገለግል ይችላል። በተጨማሪም ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን በምንፈጽምበት ጊዜ እንዲሁም ቀሳዊ ሀብትና ንብረትን ከማፍራት አንፃር፤ ዕድታን የሚቃኙ መሠረታዊ እውነታዎችን ያካተተ ነው።

ለማናችንም ቢሆን ይህ ምድር ዘላለማዊ መኖሪያችን አይደለም፤ ከተወለድንበት ቀን ጀምሮ ባናስተውለውና ባንረዳውም እንኳ እርሱን ወደምንሰናበትበት ጊዜ እጅግ እየቀረብን ነው። በቅርብ ቀን የአንድ ወዳጆ አባት አርፈው በቀብራቸው ላይ ተገኝቼ በነበረበት ጊዜ ሳስብ የነበረው፤ አንድ ቀን እኛ ቀበሪዎቹ ራሳችን ተመልሰን ወደዚያ ስፍራ መምጣታችን እንደማይቀር ነበር። ነገር ግን ለንቅያችን ይህንን ነገር በቁምነገር እንደምናስበው ለመገመት አልቻልንም፤ ብዙዎች እንደውም በዚህ ርዕስ ላይ ለመነጋገርና ለመወያየት ፈቃደኝነት አይታይባቸውም። ይህ ግን፤ ሰገን አዳኝ ሲመጣጣትና ሲያነጣጥርባት የቀረውን አካላን አስቀርታ ጭንቅላቷን ብቻ በአሸዋ ውስጥ በመቅበር “የለሁም” ለማለት እንደምትወክረው ዓይነት አስቂኝ ታሪክ ይመስላል፤ ስለዚህ በእኔ እምነት ማናችንም ብንሆን ስለማንቀርበት ስለዚህ ኹ አጥብቀን ማሰብ ያለብን አሁን ነው።

ለማለት የፈለግሁት ከዚህ ምድር በኋላ ሰላላን ሕይወትና ኑሮ ምን ያህል አስበንበታል? ብቻ ሳይሆን ምን ያህል እንደተዘጋጀንም ራሳችንን እንድንጠይቅ ጭምር ነው። ምናልባትም አንዳንዶቻችን የብዙ ዓመት ክርስትናችንንና ዕድሜ ጠንብነታችንን እያሰብን እንጽናና ይሆናል ብዬ አፈራለሁ።

ማቴዎስ እንደ ጻፈው፤ የጌታ ኢየሱስ የተራራው ትምህርት መቼም ያልነካው የሕይወታችን አቅጣጫ አለ ለማለት አይቻልም፤ ለዚህ ደግሞ ከዚህ በፊት ያየናቸውም ሆነ ወደፊት የምናጠናቸው እውነታዎች ለዚህ ዓበይት ማስረጃዎቻችን ናቸው። በዚህም ተከታይ ክፍል ከሃይማኖተኝነት ጭንብል ጀርባ በጌታ ፊት ለዘላለም ሊያቆም የሚችል አስተሳሰብና መልካም ተግባር እንዳለንና እንደሌለን እንፈትሻለን፤ ደግሞም ለየትኛው ኑሮ /ከምድሩ ወይም ከሰማይ/ የበለጠ ትኩረት እየሰጠን እንደሆነ ራሳችንን በቃሉ እንመረምራለን። የስነዚህ ቀጣይ የምንዛብ ክፍሎች ዓላማም በምድር ሳሰው ነገር ሳይሆን ይወቁኑ ስለማይ የበለጠ ትኩረት ስንደንሰጥ የሚያሳስቡና በዚህ ዓለም ስላብ ስንዳንሰጥም የሚያስጠነቅቁ ናቸው።

“ከተመሠረተው በቀር ማንም ሰላ መሠረት ሲመሠርት አይችልምና፤ አርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ማንም በዚህ መሠረት ሳይ በወርቅ ቢሆን በብርም በከበረም ደንጋይም በአንጠትም በሰላም ወይም በአገዳ ቢያንጽ፤ የአይጓዳንዱ ሥራ ይገለጣል፤ በአሳት ሰለሚገባጥ ያ ቀን ያሳደዳና፤ የአይጓዳንዱም ሥራ አንዳት መሆኑን አሳት ይፈትነዋል” /ቆሪ3+11-14 /

በጭንፈሳዊውም ሆነ ቅሳዊውን ሕይወታችንን፤ የምንጭራበት ስስተሳሰብና ተግባር ስንድ ቀን በጌታ ፊት መጠበቅ አይቀርም። እንደውም ከላይ ባየነው የምንባብ ክፍል መሠረት ፈተናው በአሳትም ጭምር እንደሚሆን ነው። ከዚህም የተነሳ ዛሬ የምናደርገው ማናቸውም የተሰወረ ተግባራችን ሁሉ አንድ ቀን በአደባባይ መገለጡ አይቀርም። ብዙ ሰው ግን ያ ቀን እጅግ ሩቅ መስሎ ይታያል። ነገር ግን በመገቢያዬ ላይ እንደገለጥኩት ቀኑ መፍጠኑንና መገሰገሱን ደግሞ አላቋረጠም፤ መሸቱ ሲነጋገር አንድ ቀን ሲሆን፤ ብዙ ሰው፤ ወደሚፈራውና ማሰብ ወደማይፈልገው ቀን እንደቀረበም አያስተውልም።

ጌታ ኢየሱስ በዚህ ትምህርቱ፤ “ብልና ዝገት በሚያጠፋት ለበቶም ቆፍረው በሚሰርቀት ዘንድ ለእናንተ በምድር ላይ መዝገብን አትሰበክሱ” በማለት ይጀምራል። እንደሚታወቀው፤ ብል በሳጥን ወይም በሌላ ነገር ሽሽን ያስቀመጥነውን ልብሰ የሚበላ ትል ነው። ሰው ለከት ይሆነኛል፤ አንድ ቀን እደምቅበታለሁ ብሎ ያሰበውን ልብሱን ተሸሽን በመብላት ታላቅ ኪሳራን ያደርሳል። ስለዚህም ብል የሰውን የተለየ ቀን መድመድና መዋቢያ የሚያጠፋ ክፉ ጠላቱ ነው ለማለት ይቻላል። እንደዚሁም ዝገት ደግሞ ምንም ጠንካራ ቢሆን፤ ብረትን መዝም የሚበላና ዓቅሙን የሚያጠፋ ነገር ነው። ከዚህም ሌላ ሌባ ያልደከመበትንና ያልለፋበትን ሁሉ፤ ከሰው ኪስ ወይም ሳጥን በመውሰድ ሰውን የሚያናድድ፤ የሚያስቆጭና የሚያበላጭ ከዚያም ሲያልፍ በአንድ ላይህነት የሚዳርግ እንደሆነ በእኛ የደረሰብን ብቻ ሳንሆን በሌሎች ደርሶ ያየን የምናውቀው ነው።

ከዚህ አንፃር በዚህ የተራራው ትምህርት ላይ የተጠቀሱትን ሃይማኖታዊ ተግባራት በምንፈጽምበት ጊዜ በግብዝነት የምናደርጋቸው ከሆነ ምናልባት ከሰው ዘንድ ክብርን ወዳሌንና ምስጋናን ለናገኝ እንችል ይሆናል። ነገር ግን ሰው ጥቂት ቆይቶ መልሶ ሊያገኝ፤ ሊከሰንና ለማችንን ሊያጠፋው ይችላል። ይህም ብዙ ጊዜ እንዳስተዋልኩት ለብዙ ሰው ጠዋት እንደ ባንድራ ሰቅሎ ማታ ደግሞ እንደማውረድ ያህል ቀላል ሲሆንለት ይታያል። በሁለተኛ ደረጃ፤ በዚህ ምድር ምስጋናንና ክብርን በተቀበልንባቸው “መልካም ሃይማኖታዊ ሥርዓቶቻችን” ከሰማይ የሚቆይልን አንዳችም ሽልማት ወይም ሀብት አይኖረንም። እንግዲህ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን በሰው ፊት ማድረግ ብልና ዝገት የሚበላው ሌባም ቆፍር ሊሰርቀው በሚችልበት ሥፍራ የምድር ሀብትን እንደማከማቸት ተደርጎ ሊቆጠር ይችላል።

፤ በመሠረቱ ለአንድ ክርስቲያን «ሥጋዊና መንፈሳዊ» የሚባሉ ሁለት የሕይወት ክፍሎች ሊኖሩት አይችልም፤ ምክንያቱ ደግሞ ለክርስቲያን ሁሉም ነገር መንፈሳዊ ስለሆነ ነው፤ እንደውም ይህ አገላለጽ በራሱ ትግር አለው፤ ነገር ግን በብዙ ቦታዎች ይህንን ቃል መጠቀምና እንዲያ ማሰብ የተለመደ ነው።

ዛሬ በመልካም ሥራችን የመሰገኑንና የወደሱን ሰዎች ነገ በዚያ ላይቀጥሎ ይችላሉ። በሰማይ አምላክ እግዚአብሔር ፊት ማድረግ ግን በዘመን መጨረሻ ዋጋና ሽልማትን ያስገኛል። ደግሞም ይህ ቃል የታመነ ነው።

«እግዚአብሔር፣ ቅዱሳንን ሰላገሰገሳቸው፤ አስካሁንም ለሰምታገሰገሷቸው፤ ያደረጋቸውን ሥራ ለሰውም ያሳደጋቸውን ፍቅር ይረሳ ዘንድ በመፀና አይደሰምና፤ በአምላክና በትዕግስትም የተሰፋውን ቃል የሚወርሱትን እንደትመስሉ እንጂ ዳተኞች እንዳትሆኑ ተስፋ አስኪሞላ ድረስ እያንዳንዳችሁ ያን ትጋት አስከመጠረሻ እንድታሳየ እንመኛለን።» /ዕብ 6:1012/

በተጨማሪም ጌታ በዚህ ክፍል በአብዛኛው ትኩረት ሰጥቶ ያስተማረው ሰው በዚህ ምድር ላይ ሲኖር፤ ለቀላላ ነገሮች ያለው አመለካከት ምን መሆን እንደሚገባው ነው። ይህ ደግሞ ከአይሁዳዊያን ይልቁንም ከፈሪሳዊያን አስተሳሰብና ለዘመናት በውስጣቸው ሰርጎ ከኖረው፤ ስለ ገንዘብ ካላቸው አመለካከት ጋር ተቃራኒ የሆነ ትምህርት ነበር። በፈሪሳዊያን ዘንድ ሀብት የአራትን ሕግ በመጠበቅ የሚሰጥ ሽልማት እንደሆነ ተደርጎ ነው የሚታሰበው። ስለዚህም ፈሪሳውያኑ አክራሪ ሃይማኖተኝነታቸውን አቋራጭ የሀብት ማግኛ መንገድ አድርገው ይመለከቱት ነበር።

ያም ቢሆን ጌታ ኢየሱስ፤ «ሰው በምድር ላይ ሲኖር ምንም ዓይነት ሀብት ሊኖረው አይገባም፤» የሚል አንድምታ ያለው ትምህርት አላስተማረም። ነገር ግን የትምህርቱ ዓላማ፤ የመንግሥተ ሰማያት ዜጎች በምድር ላይ ለሚያፈሩት ሀብት ሊኖራቸው ስለሚገባ ጤናማ አመለካከት ግንዛቤ መስጠት ነው። ሰው በዚህ ምድር ላይ ቀላላ የሆኑ ሀብቶችን ለማግኘት ከወደደ በሆነው መንገድ ሲያገኘው ዳቸዕ ይሆናል። ይሁን እንጂ በዚህ ምድር የሚያፈራው ሀብት ብዕ ሲበሳው፤ ዝግት ሲያበላሸውና ሲባም ሲሰርቀው ዳቸዕ። ሰው ደግሞ ገንዘቡን ባጣው ጊዜ፤ ለግኝትነት በነበረ ጊዜ ከተደሰተው ደስታ ደስቅ ስጅግ መሬት የሆነ ሀዘንን ያዝናል። ብልና ዝግት እንዲሁም ሌባ ምድራዊውን ሀብት ለማጥፋት የሚችሉ ምሳሌዎች ናቸው። ሰው ከዚህ ምድር በሚሄድበት ጊዜ ከሀብቱ ጥቂቱን እንኳ ሊወስድ አለመቻሉ የሚደንቅ ነው።

ለሀብት የምንሰጠው ግምትና ዋጋ፤ ለእውነተኛ መንፈሳዊነታችን መለኪያ ሚዛን ነው። በምድራዊ ነገር አብዝተን ሀብትን ለማከማቸት የምንመኝ ከሆነ ልባችን በምድር ብቻ ይሆናል። ይህም ለዚህ ዓለም ገዢ ለሆነው የሰይጣን ፈቃድ በቀላሉ የተጋለጥን እንድንሆን ያደርገናል። ብዙ ሰው፤ ሌላው ቀርቶ የጌታ ተከታይና እውነተኛ ክርስቲያን ነኝ የሚሉ እንኳ በሀብት ጉዳይ ምንኛ እንደሚፈተኑና እንደሚወድቁ በተደጋጋሚ መመልከት ይቻላል። አንዳንዶች ሀብት ለማግኘት ሲሉ ያቋቋሙበት ይዋሻሉ፤ የእነርሱ ያልሆነውን ከሌላው ላይ ይሰርቃሉ። ይህም የሚያሳየው አላባቸው በምድራዊ ነገር ክፉኛ እንደተወሰደ ነው። በምድራዊ ነገር ዓይናቸው ጨርሶ ከመታወሩ የተነሣ ሌላ ምንም ነገር ለማየት የማይችሉ መስለው ነው የሚታዩት።

ደግሞ ለማስታወስ የምወደው አንድ ነገር፤ ጌታ በምድር ላይ ስንኖር የቀላላ ነገሮች ባለቤት መሆናችንን በምንም ዓይነት ሁኔታ እንዳልተቃወመ ነው። ነገር ግን እርሱ፤ ቀላላ ሀብቶች በእኛ ዘንድ ያላቸውን ዋጋ ወይም ስፍራ ያሳስበዋል። ይህም ቢሆን እግዚአብሔር ልዩነት ሀብትና ገንዘብ የሚሰጠው ሰዎች፤ የእርሱን ዓላማ በምድር እንዲፈጸሙበት ነው። ነገር ግን በራሱ ወዳድነት ተቀፍቶና ምድራዊ ሀብት ለማፍራት ብቻ የምንሻ ከሆነ ያለጥርጥር ከእግዚአብሔር አላብ ጋር ፊት ለፊት መላተማችን አይቀሬ ነው።

በመጨረሻ ስንደ መንፈሳዊ የእግዚአብሔር ሰው፤ መጨረታዊ ፍላጎቶቻችንን ሲያሟላ የሚችል ጥቂት ነገር ካለን፤ ይህ ሰዕኔ በቂያችን ሲሆን ዳቸዕ። ነገር ግን እግዚአብሔር፤ በሞላና በተትረፈረፈ ሀብት ሊባርከን ወይም አብዝቶ ሊሰጠን ይችላል። ይህንን የሚያደርገው ግን እኛ ለሌላው አንድናካፍል ጭምር ነው። ይሁን እንጂ የብዙዎች ውድቀት የሚጀምረው እዚህ ላይ እንደሆነ አይቻለም። ደጋግሞ ለመታዘብ እንደቻልኩት አብዛኛው ሰው፤ ሀብቱ ሲጨምር ስስቱ የዚያኑ ያህል ይጨምራል። ሰው ሀብቱ በበዛ ቀጥር ተጨማሪ ሀብት መፈለጉ የባህርይው ነው። ይህም ንፋግነቱና ራሱ ወዳድነቱ መንፈሳዊ ድህነትን ያስከትልበታል። ምናልባት በሌላው ዘንድ በምድራዊ ሀብት ባለጠጋ ቢመስልም በእግዚአብሔር ፊት ግን እጅግ ድህ ነው።

በመሆኑ ካለን ነገር ምን ያህሉን ሰባት ሥራ በእግዚአብሔር እንሰማዳን? እንገነዘባችን ምን ያህሉን ሰውንጌዕ እንገባሉት ለማውጣት ችለናል? ጌታ በዚህ ሰሚያገሰገሱ ሰዎች ከስኔ የሰየሙን ወሥራትስ ምን ያህል በታላላቅነት ወደ ቤት እናስገባለን? እስከ ዛሬ ድረስ ካለን ምን ያህል ሰቅገረኛና ይህ ገረቤቶቻችን ሕይወትና? እስከ ሰውያደ ምግባራት ያዋሰነውን የገንዘባችንን መጠን ለማሳደግ ጊዜ እንወስዳለን። ምናልባት ብዙዎቻችን በዚህ ነገር የሚገባንን ያህል አልተንቀሳቀስንም ይሆናል። ይህ እንዲሆን ያደረገው ደግሞ፤ ቸልተኝነታችን ብቻ ሳይሆን ለዚህ ምድር ሀብት ያለን የተጋነኑ አመለካከትና ስስት ሊሆን ይችላል። አስተውሉ! ሀብትን አለመጠን ካፈቀርነው እርሱ በእኛ ላይ ጌታ መሆኑ አይቀርም። እንደ እውነቱ ከሆነ እግዚአብሔር ብቻውን በሕይወታችን ሊተልቅ ይገባዋል።

አንድ ጊዜ አንድ ባለ ጠጋ የሆነ ሰው ወደ ኢየሱስ ሮጦ በመምጣት በፊቱ ተንበረከከና «ቸር መምህር ሆይ የዘላለም ሕይወትን እወርስ ዘንድ ምን ሳድርገ? ብሎ ጠየቀው። ኢየሱስም፤ ስለ ምን ቸር ትሰናሰህ? ከአንዱ ከእግዚአብሔር በቀር ቸር ማንም የለም። ትዕዛዛችን ታወቃለህ፤ አታመንክር፤ አትገደድ፤ አትሰረቁ፤ በሐሰት አትመስክር፤ አታታዕድ፤ አባትና እናትህን አክብር አለው። እርሱም መልሶ፤ ይህንን ሁሉ ከሐፃንነት ደምራ ጠብቁአለሁ አለው። ኢየሱስም ወደ እርሱ ተመልከቶ ወደደውና አንድ ነገር ገደለህ፤ ሂድ ያለህን ሁሉ ሽጠህ ሰይሆኑ ሰጥ፤ በሰማዩም መዝገብ ታገኛለህ።» አለው። ነገር ግን ስለዚህ ነገር ፊት ጠቅረ፤ ብዙ ንብረት ነበረውና አያዘነ ሂደ። /ግቴ.19:16-22/

የዚህ ወጣት ታሪክ አስገራሚ ነው። ወደ ጌታ ሲመጣ ሕገን ሁሉ እንዳደረገ እርግጠኛ ሆኖ ነበር። ጌታ ግን የሚገድለው ነገር እንዳለ አስረዳው፤ ይህ ሰው ሀብቱን ከማንኛውም ነገር ይልቅ ይወዳል። በእርግጥ ጥሩ ሰው ሊሆን ይችላል። ከሰማይ ዜጎች የሚጠበቀውን ጥሩ ሥራ እየሠራ ግን አልነበረም። ይህ ወጣት ሀብቱ ከዘላለም ሕይወቱ ይልቅ እንኳ ገዢነት ነበር። እንዲያ ባይሆን ኖሮ ሀብቱን ሽጦ ጌታን ይከተለው ነበር ብዬ አስባለሁ።

ወጣቱ ከእነርሱ ከተለየ በኋላ ጌታ፤ ለደቀ መዛሙርቱ፤ ባለ ጠጋ ሰዎች ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ለመግባት ምን ያህል እንደሚችሉ ነገራቸው። ይህም ሌላ ባይሆን ከእግዚአብሔር ይልቅ ሀብታቸውን ስለሚያስቀድሙ ወይም ስለሚያስበልጡ ነው። ነገር ግን ሀብታቸው ምንም ዕድል የላቸውም ማለት አይደለም። ሀብታቸው ክህብታቸው ይልቅ ጌታን ሊወዱ የሚችሉበትን ፀጋ እግዚአብሔር ሊሰጣቸው ይችላል። ዋናው ጥያቄ እነርሱ ያንን ፀጋ ለመቀበል ፈቃደኞች ናቸው ወይ? የሚለው ነው። ዛሬ እንኳ በዘመናችን ያለው የወንጌል ሥራ እንዲሮጥ እንደነዚህ ዓይነት ሀብታቸው ማስፈለጋቸው አልቀረም። የቱንም ያሽል እሳት የላሱ ሰባዚዎችና የወንጌል አገልጋዮች ቢኖሩ እንኳ ገንዘብ ካላቸው ከቦታ ቦታ ተዘዋወረው የጌታን መልዕክት ማድረስ አይችሉም። ለዚህ አገልግሎታቸው መቃናት ደግሞ ከጀርባቸው በገንዘባቸው በኩል ጌታን የሚያገለግሉ ሰዎች መኖራቸው የገድ ሆኗል።

ነገር ግን እነዚህ በገንዘባቸው እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ ሰዎች፤ በዚህ ዓለም ሰዎች ዘንድ እንደ ሞትና ሀብቱን ያለ እግብ እንደሚበትን ሰው ሊቆጠሩ ሁሉ ይችላሉ። ይሁን እንጂ፤ በሰማይ ብል ወይም ዝግት የማያበላሸው፤ ሊባም ቆፍሮ የማይለርቀው መዝገብ እንዳላቸው ሊታወቅ ይገባል። ብዙ ሰዎች ደግሞ ይህንን የመሰለ አገልግሎት እንደሚመኙ ይገባል። ነገር ግን ዓትምን አላገኙም። ይህን ዓይነት አገልግሎት በመመኘት ብቻ የሚገኝ አይደለም። ይህ ዓይነቱን አገልግሎት ለማገልገል የሚፈልግ ሰው፤ ከራስ ወዳድነት መጠበቅና ራሱን በመከላከል ጥቂት ዋጋ ለመክፈል ፈቃደኛ መሆን ይኖርበታል። ለዚህም ቀልፋ ነገር ሌላ ባይሆን መዝገባችንን ያኖርበት ሁኔታ ሥፍራችን ነው። ለምን? ቢሉ፤ ሰው፤ መዝገቡ ባለበት ልቡ በዚያ ይሆናልና ነው። ልቡ ካለበት ስፍራ ደግሞ የቱንም ያህል ዋጋ ቢያስከፍል ዋጋውን ከፍሎ ከመድረስ አይከለከልም። መጽሐፉ፤ «በዚህ የምትኖር ከተማ የላችንምና፤ ነገር ግን ትመጣ ዘንድ ያላችን እንፈልጋለን» ይላል። ይህም ድንቅ ተስፋ ነው። መዝገባችን በዚያ የሚገኝ ከሆነ ደግሞ የበለጠ ደስ ይላል። አይሻግትም፤ አይበላሽም። በዚህ ምድር ያለው ሁሉ ግን እንዲህ አይደለም።

ደቀ መዛሙርቱ፤ የሀብታሙን ወጣት ታሪክ ከሰው በኋላ ወደ ጌታ ተጠግተው እኛ “ሁሉን ትተን ተከተልንህ” ቢሉ አስተዛዝነው ተናገሩት ጌታ ኢየሱስም፤

“እውነት አላችኋለሁ፤ ስለ እነዚህ ስለ ወንጌል ቤትን ወይም ወንድሞችን ወይም አገቶችን ወይም አባትን ወይም እናትን ወይም ሚስትን ወይም ልጆችን ወይም እርሻን የተወ፣ እሁን በዚህ ዘመን ከስደት ጋር ሲቸኝ ወንዶችንም አገቶችንም

አናትችንም ልጆችንም እርሻችንም የተወ ሁሉ፤ መቶ ዕጥፍ፤ በሚመጣው ዓለም የዘላለም ሕይወት የማይቀበል ማንም የለም፤ ግን ብዙ ፈተኞች ጎሰኞች፤ ጎሰኞችም ፈተኞች ይሆናሉ አላቸው” /ማር10+17-31/

በወቅቱ ይህን ባለጠጋ ሰው፤ ጌታ ለተለየ ኃላፊነት ወይም አገልግሎት ይፈልገው ነበር፤ እንደውም ጌታ ኢየሱስ ወጣቱን ባለጠጋ ያለው «የሰህን ሁሉ ሽጠህ ሰይህቶ ስጥና ተከተልን» እንጂ ያለውን ሽጦ በጌታ አገልግሎት ላይ ገቢ እንዲያደርግ አልነበረም። እነ ኢጥሮስ ግን ትንሽም ብትሆን ያላቸውን ትተው ተከትለውት ነበርና የሀብታሙን ሰው ሁኔታና የጌታን መልስ ሲሰሙ ጥያቄ በውስጣቸው ሳይሟርባቸው አልቀረም፤ እናም ፈጥነው «የእኛ ሁሉን ትተን የተከተልንህ ዋጋችን ምንድነው?» ብለው መጠየቃቸው አስገራሚ አይደለም። ጌታ ኢየሱስም፤ እሁን በዚህ ዘመን የሚያገኙትንም ሆነ በሚመጣው ጊዜ የሚሆንላቸውን ነገሯቸዋል።

በሌላም በኩል እንዳንድ ጊዜ የዚህን ምድር ሀብት መናቅ የሚገባን ከላይ በተጠቀሱት ምክንያቶች ብቻ ሳይሆን ይችላል፤ ብዙ ጊዜ ከሀብትና ገንዘብ ጋር ዐመፅና ኃጢአት አይጠፋም። በዚህም ምክንያት እንዳንድ ጊዜ ሲላው ቀርቶ ሰዜ የሚያከፈሉንን መሠረታዊ ፍላጎቶች ለሚሟላት እንኳ ስንቸገር ይሆናል። ይህም ሥራን ካስመዘዘደዳችን ወይም ከሰንፍናችን የተነሳ ሳይሆን፤ ሥራውና በዚያ የሚገኘው ገንዘብ ጽድቅ ሳይሆን በመቆየት የሚገኘው ሆነው ከመገኘታቸው የተነሳ ነው። ለምሳሌ በጊጂ ዓ.ም የሐንስ በፍጥጦ ደሴት ሆኖ ከጌታ ዘንድ የተቀበለውን ደብዳቤ ያደረሰላቸው የሰምርኔስና የትያጥሮን አብያተ ክርስቲያኖች ውስጥ አስከፊ የሆነ ድህነት ነገሶ እንደነበር እንረዳለን። ለዚህም ዋነኛው ምክንያት በክርስቲያኖች ላይ በየከተማው ተከሰተ የነበረው ተቃውሞና ጥላቻ ነው። ትያጥሮንን ብንመለከት፤ በከተማዋ ውስጥ ብዙ አነስተኛ የሙያ ማኅበራት የነበሩ ሲሆን ማንም የትያጥሮን ከተማ ሰው፤ የእነዚህ የሙያ ማኅበራት አባል ካልሆነ በስተቀር መሥራትም ሆነ ማሠራት የማይችልበት ሁኔታ ነው የነበረው። ችግሩ ደግሞ በሙያ ማኅበራቱ ውስጥ ያለው ውስጣዊ ደንብ፤ ማንኛውም የማኅበሩ አባል በከተማዋ ውስጥ ለሚመለከት የንግድ እግልክት ሃይማኖታዊ የአምልኮ ሥርዓትን ለመፈጸም መገደዱ ነው። እናም በትያጥሮን የነበሩ ክርስቲያኖች ከዚህ የተነሳ ሥራ ፊት ለመሆን ተገደው ነበር። በተመሳሳይ ሁኔታ በሰምርኔስ በነበሩት ክርስቲያኖች ላይ ኃይለኛ የሚባል ስደትና መከራ እየደረሰ በነበረበት ሰዓት ጌታ፤ “ይህ እንደሆነክ አወቃሰሁ፤ ነገር ግን ባለጠጋ ነህ፤” የሚል ተስፋን በመስጠት ነበር ያጽናናቸው።

እንደ እውነቱ ከሆነ ይህ ዓለምና ሥርዓቶቹ ለክርስቲያኑ ማኅበረሰብ ምቹ አይደለም። ይሁን እንጂ ጌታ በዚህ ውስጥ ሆነን በእውነት እንድናመልከው እንዲሁም እርሱን መውደዳችንና ከምንም ነገር በላይ ማስበልጣችንን በተግባር እንድንገልጥለት ይፈልጋል። ደግሞም ፈታኝ ወደ እኛ ቀርቦ አማራጭ የብልጥኛ መንገዶችን ማቅረቡ አይቀርም። ጌታንም በዚሁ ሁኔታ ፈትኖት ነበር። ምንድነው ያለው? “እስቲ የእግዚአብሔር ልጅ ከሆነክ ይህንን ድንጋይ ዳቦ አድርገህ ብላ”። አይደለምን? በወቅቱ ሰይጣን ይህንን ፈተና ወደ ጌታ ኢየሱስ ይዞ በመጣ ጊዜ

ጌታ ምን ያህል ርቦት እንደነበር ለመረዳት የግብ ቀን ጽሑፍ ማስታወስ ብቻ ይበቃል። እርሱ ግን “ሰው ከእግዚአብሔር ስፍ በሚመጣ ቃል ሁሉ እንዲ በእንደራ ብቻ አይኖርም ተብሎ ተጽፏል” ቢል መለሰለት። ይሁን እንጂ ሰይጣን፣ ከዚያም በኋላም ቢሆን በተለያዩ መንገድ ሊፈትነው መሞከሩ አልቀረም።

ልብ በሉ “ሰው፣ መዝገቡ ባለበት ሰቡ በዚያ ይሆናል” ስለዚህም በልቡ ባለው አሳብ ሲሳብና ለምኞቱ ሲሸነፍ የዚያን ጊዜ በዚህ ዓለም የብልጥግና ወጥመድ ውስጥ ድንገት ይወድቃል። እንዲያ እንዳይሆንበት ግን ሁልጊዜ ከጌታ ጋር ስለ መሆኑ ልቡን ሊመረምር ወይም ሊፈትሽ የተገባ ነው። ከዚህ ቀጥሎ የምናያቸው አሳቦችም ይህንን እውነት የበለጠ አጉልተው የሚያሳዩ ናቸው።

ጢናማ ዓይን 6:22-23

የሰውነት መብራት ዓይን ናት፤ ዓይንህ እንግዲህ ጤናማ ብትሆን፤ ሰውነትህ ሁሉ ብረህ ይሆናል፤ ዓይንህ ግን ታማሚ ብትሆን፤ ሰውነትህ ሁሉ የጨለመ ይሆናል። እንግዲህ በአንተ ያለው ብርሃን ጨለማ ከሆነ ጨለማውስ እንዳት ይበረታ፤

እንደ እኔ እንደ እኔ፤ ማንኛውም ነገር ትልቅነቱ ወይም ትንሽነቱ ለዓይናችን የቀረበውን ያህል ነው የሚል እምነት አለኝ። ነገሮች፣ ሁኔታዎች ወይም ከዚህ ጋር ተዛማጅ የሆኑ ሁሉ መላ ሕይወታችንን ከመቆጣጠራቸው በፊት በዓይናችን ፊት ማለፋቸው የግድ ነው። ማንኛውም ነገር በውበቱ መመልከት የሚቻለው ደግሞ በስፍራው ወይም በቦታው አኑረን ለመመልከት የቻልን እንደሆነ ብቻ ነው። አለበለዚያ በጣም ተጠግተን ወይም ለዓይናችን አቅርበን ከተመለከትነው ዕይታችንን ሙሉ ለሙሉ በመጋረድ ራሱንም ሆነ ሌላውን እንዳናይ ማድረጉ አይቀርም።

ጌታ ኢየሱስ የትልቁ ሰውነት መሪ ትንሿ ዓይን እንደ ሆነች ለደቀ መዛሙርቱ ያስረዳል። በእርግጥም የማንኛውም ሰው አረማመድ ጤነኛነት የሚወስነው ከዓይኑ ጤናማነት አንፃር ነው። ዓይን ጤነኛ ስትሆን ሰውነት ሁሉ ብሩህ ይሆናል፤ ዓይን ሲታወክ መላው ሰውነት በጨለማ ይዋጣል። ከላይ ከቀጥሮ ፲፱-፳፩ በተመለከትነው መሠረት ሰው መዝገቡን ባስቀመጠበት ልቡም በዚያው ይሆናልና ቃሉ የልብንና የዓይን ቀርኝት ምን ያህል ጠንካራ እንደሆነ ያስረዳናል። ስንደ መጽሐፍ ቅዱስ ተምህሮት ከሆነ፣ የሰውን የሕይወት ስቅጣጫ የሚወስነው ዕይታ የሚመነጸው በሥጋዊ ዓይን በሚመስከተው ብቻ ብቻሆን በውስጣዊ ዓይን ወይም በሰብ በሚያስተውላቸው ነው። ዓይን ተመልክቶ መልእክቱን ስለብ ይልካል። ልብም የተቀበለውን መልዕክት አብሰልሰሎ ሲያበቃ ውሳኔ ይሰጣል። ስለዚህም በተለይም መንፈሳዊና ሰማያዊ የሆነው ነገር በትክክል ለመረዳት፣ ልባችንን ሊሸፍን የሚችለውን የዚህን ዓለም የብልጥግናና የሀብት ምኞት ጨለማ ግስወገድ ይጣል።

ለምሳሌ ጳውሎስ ለኤፌሶን ክርስቲያኖች በ60 ዓ.ም መልዕክትን በጸፈላቸው ጊዜ እነዚያ የጌታ ደቀ መዛሙርት በእምነታቸውና በፍቅራቸው እየበዙ እንደነበር ተረድቷል። ይሁን እንጂ ይህ መንፈሳዊ ማንነታቸው ዘለቄታዊና ቀጣይነት ይኖረው ዘንድ ጥብቅ ጸሎት እንደሚያስፈልጋቸው ተገንዝቦ ነበር። ስለዚህም ስለእነርሱ በጸለየው ጸሎት መሠረታዊና አስፈላጊ ናቸው ያላቸውን ሦስት የጸሎት ርዕሶችን አንስቷል፤ እንደ ጳውሎስ እምነት የእነዚያ ሰዎች ቀጣይ መንፈሳዊነት የሚወስነው ከዚህ በታች ያሉትን መሠረታዊ እውነቶች በተረዱና በተገለጠላቸው መጠን ነው። (ኤፌ1+15-22)

- 1ኛ የክብር አባት የሆነውን የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን አባትና አምላክ የሆነውን እግዚአብሔርን የበለጠ እንዲያውቁት፤
- 2ኛ የመጥራቱ ተስፋ፣ በቅዱሳኑም ዘንድ ያለውን የርስት ክብር ባለጠግነት ምን ያህል እንደሆነ ያውቁ ዘንድ የሰባቸው ዓይኖች እንዲበረሩ፤
- 3ኛ በኢየሱስ ክርስቶስ ሳመኑ ሰዎች የተሰጠውን የኃይሉን ታላቅነት ያውቁ ዘንድ ነው።

ከዚህ አስደናቂ የጸሎት ርዕስ ውስጥ በሁለተኛ ደረጃ በጳውሎስ ትኩረት የተሰጠው አሳብ በተለይ አሁን ካሳነው ርዕስ ጋር ጥብቅ ትስስር አለው የሚል እምነት አለኝ። ጳውሎስ በጸሎቱ ለኤፌሶን ክርስቲያኖች የመጠራታቸውን ተስፋና እግዚአብሔር ያዘጋጀላቸውን የርስት ባለጠግነት ክብር ያውቁ ዘንድ አጥብቆ ይለምናል። ነገር ግን የኤፌሶን ክርስቲያኖች ይህንን ምሥጢር የልባቸው ዓይኖች ካልቡ በቀር ለመረዳት እንደሚችጉ ስለተረዳ ስለ ልባቸው ዓይኖች መብራት አጥብቆ ይጸልያል። ይህ እንዴት አስደናቂ ነገር ነው?

በየትኛውም ቦታ ቢሆን በሥጋዊ ሁለት ዓይኖች ተመልክቶ ሰው፣ ሰውን ባለ ጸጋ ወይም ሀብታም የሚልበት መመዘኛ ይኖረዋል። ለምሳሌ እኔ ባለሁበት ከተማ ማንኛውም ሰው፣ የጥሩ ሺላ ቤት ባለቤት ከሆነ፣ ጥሩ መኪና ወይም መኪኖች ካሉት፣ ጥሩ ደሞዝ ወይም ገንዘብ ካለውና ይህንን የመሳሰሉ ሌሎች ነገሮችን በግልጽ ማሳየት ከቻለ፣ ሀብታም ተብሎ ይጠራል፤ ደግሞም በብዙዎች «ምነው እርሱን ባደረገኝ?» ተብሎ ይቀናበታል። መቼም ይህ ዓይነቱ የመመዘኛ መስፈርት ይብዛም ይነስም በዓለም ሁሉ የሚሠራ የዘመናችን ክስተት ሆኗል።

ለምሳሌ በቅርቡ በተለያዩ መጽሔቶች ላይ /አንዳንዳቸው መንፈሳዊ ናቸው/ ስለ የዓለማችን ቀጥር አንድ ሀብታም ስለ ሆነው ሰው፣ “የቢልጌት ያለህ” በሚል ርዕስ የቀረበ አጭር ዘገባ ለማንበብ ዕድሉን አግኝቼ ነበር። በዘገባው ላይ ቢልጌት፣ አሁን የዓለማችን ቀጥር አንድ ሀብታም ያሰኘውን ሀምሳ ቢሊየን ዶላር ብዛት ለማጋነን፣ ብዙ ማስረጃዎች ቀርበዋል። ከነዚህ መኻል ለአብነት ያህል አንዱን ብጠቅስ ደስ ይለኛል።

“ቢልጌት አንድ ሺህ ዶላር መንገድ ላይ ወድቆ ቢያገኘው አያነሳውም፤ ለምን ቢባል አንድ ሺህ ዶላርን ከመሬት አጉንብሎ ለማንሳት አራት ሰከንድ ያህል

ሲፈጅበት ይችላል። እርሱ ደግሞ በሰከንድ የሚያገኘው ሁለት መቶ አምስት ዓመት ነው። ታዲያ ለሚስተር ቢልጌት ከድካም በቀር ምን ለማትረፍ ነው። ጉንበስ ብሎ አንድ ሺህ ደላፍን ከመሬት የሚያነሳውን በማለት ይጠይቃል።

ይህ መጽሐፍ በእነዚህ ሁለት ሥጋዊ ዓይኖቻችን ያየነው የሚስተር ቢልጌት ሀብት፣ የአንድ ሰው የነፍስ ወከፍ ዓመታዊ ገቢ ከአንድ መቶ ዐሥር ደላፍ በላይ ከፍ ይልልበት ዘንድ ያልቻለው ወገኑ ልብ ምን ያህል እንደሚያዝለው ለመረዳት አስቸጋሪ አይደለም። ከሰሌዳው አንፃር ብንሄድ እንኳ አቶ ቢልጌት በሰከንድ የሚያገኙት ብቻ የአንድ ኢትዮጵያዊ ከሁለት ዓመት አማካኝ ገቢው በላይ ሊሆን እንደሚችል እንረዳለን። ነገር ግን በጌታ ትምህርትና በጳውሎስ ጸሎት አንፃር የተመለከተው እንደሆነ ስለቱ ፍጹም ተቃራኒ ሆኖ ማግኘታችን አይቀርም።

አንድ ጊዜ ጌታ፣ “ሰው ዓለምን ሁሉ አትርፎ የዘለዓለምን ሕይወት ቢያጣ ምን ፋይዳ አለው? ለመሆኑ ከዘለዓለም ሕይወት ጋር የሚስተካከል ምን ነገር አለ?” በማለት ደቀ መዛሙርቱን ጠይቋቸዋል። ይህም በዚህ ዓለም ባለጠጋ የሆኑ ነገር ግን ከዘለዓለም ሕይወት ተካፋዮች ያልሆኑ ሰዎች ምን ያህል ምስኪኖች እንደሆኑ እንድናስተውል የሚያደርግ ጥያቄ ነው። (ማቴ:16:24-26)

ጭቶም ቢሆን በክርስቲስ ከተደረገውን ባለጠጋ ጋር ሲወዳደር የሚቻል ምድራዊ ወደም ቁሳዊ ዘብት በምድር ላይ ሲኖር ስደቸዋል። አንዳንድ ጊዜ ግን ውጫዊ ዓይኖቻችን በሚያዩትና በሚያቀርቡልን መረጃ ብቻ ተመስጠን ውስጣችን ሲዝልብን ልናገኘው እንችላለን። ይህም ድንገት በውስጣችን ሊከሰት ወይም ስር ስዶ በየጊዜው ሕይወታችንን ትርጉምና ጣዕም በማሳጣት ሊፈታተን ሁሉ ይችላል። ታዲያ በዚህን ጊዜ ቶሎ ነትተን የተጠራንበትን ዓላማና በእርሱ ዘንድ ምን ያህል ባለ ጠጋ እንደሆንን እንዲሁም የሀብታችን መጠን ቁሳዊ በሆኑ ነገሮች እንደማይተመን እናውቅ ዘንድ ጌታ የልባችንን ዓይኖች እንዲያበራልን በፊቱ ወድቀን መለመን ነው። እንዲህ ዓይነት ነገር በሕይወታችን አድኅ በክርስቶስ የሆነልንን ሁሉ ትርጉም እንዳያሳጣብን ለምናየው ለምንሰማውና ለምንናገረው ማናቸውም ነገር ጠንቃቆች መሆን ይገባል። ዘወትር በአሳባችን በላይ ያለውን በመሻት መዝገባችን ባለበት ልባችን በዚያ እንዳለ ማረጋገጥ አለብን።

አሳፍ የሚባለው ሰው በዳዊት ዘመን በጣም የተከበረና እንደውም «በሚንስተር ማዕረግ» የመዘምራንና የአምልኮ ክፍል ኃላፊ ሆኖ በእስራኤል ላይ የተሾመ ሰው ነበር። እንዲያም ቢሆን ታዲያ ይህ ታላቅ የእግዚአብሔር ሰው በአንድ ወቅት ድንገት ልቡ በውስጡ መቅለጥና መዛል ጀምሮበት እንደ ነበር ከዘመራው አንድ የመዘመር ክፍል ለመረዳት ይቻላል። አሳፍ ልቡን ያዛለውን ምክንያት ሲናገር የኃጢአተኞችንና የዐመፀኞችን ሰላም እና መላካት ተመልክቶ እንደነበር ያወሳል። አሳፍ ኃጢአተኞችን በራሱ ጊዜ ሲመለከታቸው ስለእነርሱ የነበረው አመለካከት ለጊዜውም ቢሆን ስሕተት መስሎ ሊሰማውም ጀማምርት ነበር።

ይህ የእኔ የእስራኤል መረጃ ትውፊት

አሳፍ በወቅቱ ኃጢአተኞች “እንደማንኛውም ሰው መከራ የሰጣቸውም፣ በሰዎች የሚደርሰው ጣጣ አይደርስባቸውም፣ ሰውነታቸውም ጤናማና የተደላደሰ ነው። ስለዚህ ትዕቢትን እንደ አንገት ገጥ ወይም ሀብቱ አጠቃቀም በመፅናን እንደ ልብስ ተጉናዳፏት” በማለት ያማርራል። አሳፍ «እነዚህን ሰዎች ልብ ብዬ አየኋቸው» እንደሚለው በፈለጉት ላይ የሚዝቱ የፈለጉትን የሚያስፋና የሚፈቱ ፊዛኞችና ተሳታፊዎች እንደሆኑ አንድ በአንድ ማሰረጃ እየጠቀሰ ለማብራራት ይሞክራል። ሌላው የተገረመበት ምክንያት ደግሞ ዕለት ዕለት ሕዝብ ሁሉ ወደ እነርሱ መንጉዳ ነው። ከዚህ የተነሳ አሳፍ እንደሚለው የእነዚህ ሰዎች ንግግር በሰው ላይ ብቻ ሳይሆን በሰማይ ባለው እግዚአብሔር ዘንድም ደርሶ ነበር። “ስመሆኑ እግዚአብሔር እንዲት ያውቃል? በዕውቀት ዘንድ እውቀት አለ? ይላሉ። እነዚህ ሰዎች ሁሉ ጊዜ እንዲህ ዓይነት አስተሳሰብና ባህርይ ቢኖራቸውም እንደ አሳፍ ዕይታ፣ ሁሉ ጊዜ ግድ የለሽና ሀብት በሀብት ናቸው።

ይህንን ጉዳይ በአንክር የተመለከተው አሳፍ “ሰካ ሰበን ንጹሕ ያደረግሁት በከንቱ ነው፤ እጅን በየዋህነት የታጠበኩት በከንቱ ኖርሻል፤ ቀኑን ሙሉ ተቀሠፍኩ፤ ጠዋት ጠዋትም ተቀጣሁ”። በማለት ቁጭቱን በታላቅ ምሬት ይገልጻል። ቀጥሎም የእርሱ ሃይማኖት ያመጣለትን ውጤትና አሁን ልቡን ያስመረረውን ዓይነትም የተመለከተውን ነገር ለማንፃወር ጊዜ ሰጥቶ ባሳሳለው መጠን አድካሚ ተግባር ሲሆንበት ይታያል። ይሁን እንጂ ይህ የሚሆነው በእግዚአብሔር ሀልዎት ወይም በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ እስኪገባ ድረስ ብቻ ነበር። ወደ እግዚአብሔር መቅደስ ገብቶ የእነዚህን ሰዎች ፍጻሜ ከተመለከተ በኋላ አስተሳሰቡና መዝሙሩ ሙሉ ለሙሉ አቅማሚውን ይቀይራል። በእግዚአብሔር ሀላፊ ውስጥ ሆኖ ቅድም የተናገረውን ሰዎች ሲመለከታቸው፣ በድጥና ለአደጋ በተጋለጠ እንዲሁም ዋስትና በሌለው ሕይወት ውስጥ እንዳሉ ይገነዘባል። እንደውም ያላቸው ነገር ሁሉ ቅዠት እንጂ እውነት እንዳልሆነ ይረዳል። እናም አሳፍ እነዚያን ሰዎች ከጥቂት ጊዜ በፊት የተመለከተበት ዓይን ትክክል እንዳልነበርና እንደውም እንስሳዊ አስተሳሰብ እንደነበረው ይናዘዛል። ቀጥሎም ዘወትር ከእግዚአብሔር ጋር ለመሆን በመቻሉና እግዚአብሔር እጁን ይዞ በመልካም ምክር እንደመራው በማስታወስ ምስጋናን ለእርሱ ያቀርባል። ተስፋውንም ሁሉ ለዘለዓለም በእርሱ ላይ ይጥላል።

«በምክርህ መሪኸን፤ ጎሳም ወደ ክብርህ ታስገባኛለህ። በሰማይ ካንተ በቀር ማን አለኝ? በምድር ካንተ ሌላ የምሸው የሰኝም። ሥጋዬና ልቤ ሲደክሙ ይቅሉኝ፤ እግዚአብሔር ግን የዐቢ ብርታት የዘለዓለም ዕድል ፈንታዬ ነው።... ስኬ፤ ግን ወደ እግዚአብሔር መቅረብ ይሻሰባል፤ ጌታ እግዚአብሔርን መጠጊያዬ አድርገዋለሁ።»/መዝ:72(73)/

ከአሳፍ የሕይወት ውጣ ውረድ አንፃር የራሳችንንም ሕይወት መመልከት እንችላለን። አንዳንድ ስለክርስቲያን ያለን አመለካከት ጨለምተኛ ሲሆን ለሕይወት ትርጉም ማጣት እንጀምራለን። ሌላው የሕይወትን ሥራ ማለጥ ሲገባን እኛ ራሳችን መንገዱ ጠፍቶብን ለመደናበር እንገደዳለን። ሌላውን ማጽናናት በሚጠበቅብን ሰዓት እኛ ራሳችን አጽናን ያስፈልገናል። ይህ እንዴት የሚያሳዝን

ነገር ነው? ዛሬ ብዙ ክርስቲያኖች ከዚህ የተነሳ ሕይወታቸው ዝብርቅርቅ ብሏል፡፡ ዕይታቸው ስለ ተበላሽ በጨለማ ውስጥ ለመቆየት ተገደዋል፡፡

ነገር ግን ክርስቲያን፣ ጌታ በሰጠው ደንብ ብርሃን ለማግኘት በሕይወት የሚኖሩትን ምክንያቶች ምስጢር ሲፈቅድ ይታያል፡፡ ይህም ደግሞ ከዚህ ዓለም ሰዎች የተሰዩ የሕይወት ፍቺና ትርጉም ያስገኛሉት፡፡ ስለዚህም ዘወትር ይህንን ብርሃን ጌታ እንዲሰጠው መለመንና ባገኘውም ጊዜ እርሱን እያመለከን ሊኖር ይገባል፡፡ ምናልባትም አንዳንድ ጊዜ የዚህ ዓለም ሰዎች የኑሮና የሕይወት አተረጓጎም ሳያስተውሉ በሕይወቱ ውስጥ ስርጎ ሊገባ ይችላል፡፡ ታዲያ በዚህን ጊዜ ከአመለካከቱ የተነሳ ድንገት የሕይወት መርሁ ሊበላሽ አለም ከዚህ ዓለም ሰዎች ምንም ልዩነት የሌለው እንዲሁም ኑሮውም በጭንቀትና በሰጋት የተሞላ ሊሆን ይችላል፡፡ ልክ አሳፍ እንደሆነው እግዚአብሔርን በማምለኩ ምክንያት ለእርሱ የተደረገላት ማናቸውም መልካም ነገሮች ሁሉ ሊጠፋበትና እንደውም አብዝቶ እያማረረ የሥጋቸውንና የልቦናቸውን ፈቃድ በሚያደርጉ በዚህ ዓለም ሰዎች እጅግ ሊቀና ሁሉ ይችላል፡፡ በእርሱ ኑሮና ሕይወት ብዙዎች መቅናት ሲገባቸው እርሱ የሌሎችን መመኘቱ ደግሞ በእርግጥ ጤና ማጣቱን ያሳያል፡፡ እንግዲህ ጌታ “ባንተ ያለው ብርሃን ጨለማ ከሆነ፣ ጨለማው እንዴት ይቀድቅ ይሆን?” ያለው ይህንን ዓይነት ሕይወትን ነው፡፡

ስለዚህ ሁሌም ቢሆን የሚያስፈልገን ጌታ የልባችንን ዓይኖች እንዲያበራልንና እኛም ራሳችን የዓይኖቻችንን ጤንነት መጠበቅ እንድንችል ማስተዋሉን እንዲሰጠን ነው፡፡ ምክንያቱም ዕይታችን ወይም አመለካከታችን በትንሽ ነገር ሊበላሽ ይችላልና ነው፡፡ እርሱ ከተበላሽ ወይም ጤንነቱ ከተቃወሰ ደግሞ የመላው ሰውነታችንን ጤንነት ያውካል፡፡ ስለዚህ የመንፈሳዊ ዓይኖችን ጤንነት ጉዳይ ለእኛ ዋነኛ ነገር ነው፡፡

በሁለት ጌቶች መገዛት ስደቻዎ 6:24

ለሁለት ጌቶች መገዛት የሚቻለው ማንም የሰም፣ ወይ አንዱን ይጠሳል ሁለተኛውን ይወዳል፡፡ ወይም ወደ አንዱ ይጠጋል ሁለተኛውን ይንቃል ለእግዚአብሔርና ለገንዘብ መገዛት አትችሉም፡፡

ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ገንዘብ ምን ያህል በሰው ላይ ጉልበት እንዳለው ለማሳየት ጠንካራ የሆነ ቃል ተጠቅሟል፡፡ ለመጀመሪያ ጊዜ ገንዘብ “ጌታ” ተብሎ የተጠቀሰው በዚሁ ትምህርቱ እንደሆነ አስባለሁ፡፡ ይህም የእርሱ ደቀ መዛሙርት ለሀብትና ለገንዘብ ያላቸውን አመለካከት ፍጹም ሊቀይር የሚችል ትምህርት ነው፡፡

በእርግጥ በዚህ ዓለም የምንፈልገውን ማናቸውንም ነገር ለማግኘት ገንዘብ የግድ አስፈላጊ እንደሆነ መካድ አይቻልም፡፡ ለመብላት ለመጠጣት፣ ለመጠለያ፣ ከቦታ ወደ ቦታ ለመዘዋወር፣ ለመልበስ ... ወ.ዘ.ተ ገንዘብ ሊኖረን ይገባል፡፡ ሌላው ቀርቶ ይሄ መጽሐፍ ታትሞ ወደ አንባቢያን ለመድረስ ብዙ ገንዘብ አስፈልጎታል፡፡

የዚያኑ ያህል በገንዘብ እጥረት ምክንያት ከአንባቢ ሳይደርሱ የቀሩ ብዙ መጻሕፍት እንዳሉ ለመረዳት እንችላለን፡፡

በዚህ ዓለም ሰዎች ዘንድ ሰው ገንዘብ ካለው ከመሠረታዊ ፍላጎቶች ባሻገር ግድረግ የሚፈልገውን ነገር ሁሉ ለማድረግ እንደሚችል ተደርጎ ነው የሚታሰበው፡፡ ከነ ተረቱ “ገንዘብ ካለ በሰማይ መንገድ አለ” አይደል የሚባለው? ምናልባት ይህ ተረት በአውሮፕላን ስለ መሄድ ተነገሮ ከሆነ ተቀባይነት ሊኖረው ይችላል፡፡

ገንዘብ ያለው ሰው ይከበራል፡፡ ብቻ ከየትም ያምጣው ከየት፣ ባለ ገንዘብ የሆነን ሰው፣ ብዙ ሰው አብሮት ሊሆን መፈለጉ አይቀርም፡፡ ከገንዘቡና ከሀብቱ የተነሳ የፈለገውን መናገር የፈለገውን ማክበር የፈለገውን መናቅ ይችላል፡፡ ይህንንም ሥርዓት ይህጅ ዓለም በሙሉ ድምጽ ያጸደቀቸውና የተሰማማችበት ነው የሚመስለው፡፡ ስለዚህም ሰው ተገቢ በሆነ ብቻ ሳይሆን ተገቢ ባልሆነ መንገድ ገንዘብ ለማግኘት ሲጥር ይታያል፡፡ ይሁዳን ጨምሮ ብዙ የጌታ ደቀ መዛሙርት ወደ ጌታ የተመለሱበትና ጌታን የካዱበት ዋነኛ ምክንያት በፍቅረ ንዋይ የታወረ ዓይኖቻቸው መጪውን ተስፋቸውን ለመመልከት ስላላስቻላቸው ነው፡፡ ገንዘብ ራሱን ጌታ የማድረግ ሃይል አለውና ካልተጠነቀቀና በስፍራው ይኖር ዘንድ ካልተደረገ ሁለንተናን ገዝተና ጨቀኖ ማንነትን የማስተዳደር ጉልበትና ዓቅም አለው፡፡ ስለዚህም ነው ጌታ “በሁለት ጌቶች መገዛት አትችሉም” ሲል የገንዘብን ጌትነት ከእግዚአብሔር ጌትነት ጋር በንጽጽር ለማሳየት የፈለገው፡፡

ከጌታ ጋር ያለን ገብረት፣ ጤናማና ዋስትና ያለው እንዲሆንልን ከፈለግን በየሰላቱ ለምናቶቻችንና ለፍላጎቶቻችን ልንም ሊሆን የሚያስችለንን የ “ኑሮዬ ይበቃኛል” መርህ ልንከተል ይገባል፡፡ ነገር ግን ይህን ግድረግ ሳንችል ቀርተን አንድ ጊዜ በገንዘብ ፍቅር ከተነደፍን ከዚያ ለመውጣት ያለው ስቃይ ቀላል አይደለም፡፡ ይህ ነገር ይሁዳን ያስከፈለውን ዋጋ መጠን እናውቃለን፡፡ በእርግጥ በጌታ ላይ የተጸወተ ይምሰል እንጂ አስቀድሞ የገንዘብ ፍቅር ልቡን ከፋኛ ዐውሮት ነበርና ይህንን ለማስተዋል አልታደለም፤ እኔ እንደማስበው ይሁዳ ጌታን አሳልፎ የሸጠው ጌታን ስለሚጠላ ወይም ስለሚቃወመው ሳይሆን ለገንዘብ ያለው ፍቅር ለጌታ ካለው ፍቅር በብዙ እጥፍ ስለኖረ ይመስለኛል፡፡

አንዳንድ ሰዎች ገንዘብ የጋጢአት ሁሉ ስር ነው ብለው ሲናገሩ ይደመጣሉ፤ ነገር ግን መጽሐፉ የሚለው፣ የጋጢአት ሁሉ ስር ገንዘብን መውደድ ነው እንጂ ገንዘብ ራሱ አይደለም፡፡ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ በጻፈው በመጀመሪያ መልዕክቱ በምዕራፍ ስድስት ላይ ይህንን ጉዳይ እጽንኦት በመስጠት ለወጣቱ የቤተ ክርስቲያን መሪ ትክክለኛ መመሪያ ሰጥታል፡፡ ጳውሎስ በወቅቱ በግልጽ ለመታዘብ እንደቻለው አንዳንድ ሰዎች የክርስትናን ሃይማኖት ሳይቀር አፋራጭ የሀብት ማግኛ መንገድ አድርገው ለመጠቀም የሞከሩበት ሁኔታ ነው የነበረው፤ እንደዚህ ዓይነት

*በእርግጥ የይሁዳ ፍጥኔ አስቀድሞ ለእርሱ ከተነገረው ትንቢት አንገር መሆኑ ባይካድም ሲደግግ ወደ ልዩ ለመጣት ቀላል የገኘው በሙሉ የገኘውን ሃይለኛ የገንዘብ ፍቅር ከላለ አድርጎ ነው ብዬ አስባለሁ፤ /ሐጥ:116/

በቶሎ ለመመለስ ስለሚችረውና «ቢዝነስ» ስለሚጥመው፤ ማለቂያ የሌለው የሐዘንና የጨለማ ኑሮ ውስጥ ለማሳለፍ መገደዱ አይቀርም። ይህም ራስን በራስ እጅ ገዢው እንደ ማጥፋት ይቆጠራል። በተጨማሪም ሰው ገንዘብ አጥብቆ መውደድ ሲጀምር ከጌታ መንገድ ቀስ በቀስ መራቅ ይጀምራል። ለዚህም ምክንያቱ ደግሞ ገንዘብንና ጌታን በእኩል ደረጃ በአንድ መውደድ ስለማይቻል ነው። በዚህ ምክንያት ከጌታ ለመራቅ የተገደዱ ሰዎች ዘወትር ሰላምና ጥሰትና የሌላቸው ሐዘንተኞች ሆነው ይገኛሉ።

ዳውሎስ ለጣጦቴዎስ ጨምሮ እንደ መከረው ሀብታም የሆኑ ወይም ገንዘብ ያላቸው ሰዎች በዚህ አላፊና ጠፊ በሆነው ገንዘብ እንዳይመኩና እንዳይከራሩ ምክር እንደሚያስፈልጋቸው ገልጧል። ማንኛውም ሰው ማስተምህራም ቢሆን ደህ ደስታው መመሥረት ያስበት፤ ደስ ይሰጋበት ዘንድ የሚያስፈልገውን ሁሉ ስትረፍር፤ እንደ ባስጠገነቱ መጠን ሲለጥ በሚችል በእግዚአብሔር ብቻ ሲሆን ይገባዋል። ደግሞም ባሰጠጋ የሆኑ ሰዎች በገንዘባቸው መሰባሰብ ማድረግን እንዲማረና፤ ሰችገረኞችም እንዲቅረ፤ እግዚአብሔር የሰጣቸውን ሀብት ከሌሎች ጋር መካፈልን እንዲያውቁ ዘወትር መመከር ስለሰጣቸው።

በዳውሎስ ትምህርት መሠረት ባለጠጋ የሚባለው ከሚያስፈልገው መጠን በላይ ያለው ሰው ሁሉ ነው። የሚያስፈልገው ማለትም ደግሞ መሠረታዊ ፍላጎቶቹን በመጠን አድርጎ እንደ መንፈሳዊ ሰው በሥርዓት መኖሩን ያመለክታል እንጂ የሰው ፍላጎት መረን ከተለቀቀ ማለቂያ እንደሌለው የታወቀ ነገር ነው። ሀብታሞች፤ እንደ ዳውሎስ ትምህርት የሚያደርጉ ከሆነ ስውነተኛውን ሕይወት ያገኙ ዘንድ ሲዘሰባሰቡ የሚቆዩ ሀብት በሰማይ በማከማቸት፤ በሚመጣው ዓለም መሰባሰብ መመሥረት ስራላቸው ያኖራቸው። (1ኛ ጢሞ 6:16-19)

ሰው ጥልቅ የገንዘብ ፍቅር ውስጥ የሚገባው እግዚአብሔር ከሰጠው ወይም ከሚያስፈልገው በላይ ለማግኘት ሲሻ ነው። ማንም ሰው በቀላሉ እንደሚረዳው ሰው ስተፈጥሮው ራስ ወዳድ የሆነ ባህርይ አለው፤ ይህ ባህርይ ደግሞ እያንዳንዱን ሰው ለራሱ እንጂ ለሌላው ግድ እንዳይኖረው ልብን ይሸፍናል።

በሌላም በኩል ይህ ዓለም የውድድርና አንዱ ከአንዱ ተሽሎ ወይም በልጦ ለመገኘት በሚደረግ ራሜ የተሞላ ነው። ያንን ውድድር በአሸናፊነት ለመወጣት ደግሞ ገንዘብ ያለው ሰፍራ ከሁሉም በላይ ነው ለማለት ይቻላል። እንግዲህ ማንኛውም ሰው በቀላሉ «ያለኝ ይበቃኛል፤» የሚለው መረዳት ላይ ለመድረስ አይችልም። ከዚያ ይልቅ በምን ዓይነት መንገድ አሸናፊ መሆን እንደሚችል ቢያስብ ይቀለዋል። ስለዚህ በእጁ ያለውንም ይሁን በእጁ ያልገባውን ገንዘብ የሚያስበው በእርሱ ሁሉ እንደሚቻል አምላካዊ ኃይል አድርጎ ነው።

እንደ እውነቱ ከሆነ ብዙ ሰው በአፋ እግዚአብሔር እንዳለ የሚያምን ቢመስልም በልቡ ግን ግን በአምላኩ ፋንታ ስፍራ የሚሰጠውና የሚያመልከው ገንዘብን ነው። ለምሳሌ ከዚህ በፊት ታሪኩን ያጠናነው ያ ወጣት ባለጠጋ ሰው ጌታ፤ «የሰህን ሽጠህ ተከተሰን» ባለው ጊዜ ምን ያህል እንደከፋው ታዝበናል። በእርግጥ ሰውየው ጌታን የሚወድና የዘለዓለምን ሕይወት የሚፈልግ ይምሰል እንጂ በልቡ ግን

አምላኩ ያደረገው ንብረቱና ገንዘቡ ነበር። ምናልባትም ይህ ሰው ባለው ገንዘብና ሀብት ምክንያት ብዙ ክብርና ዝና ሳያገኝ አይቀርም፤ ይህ ከሆነ ደግሞ የጌታን ትምህርት መቀበል ምን ያህል አስቸጋሪ ሊሆንበት እንደሚችል እንረዳለን። ምክንያቱም ጌታን በተከተለ ጊዜ ከዚያ ክብርና ዝና መውረድ ይገደዳልና ነው።

ገንዘብ ጌታ፤ ወይም አምላክ የሚሆነው ሊገዛ ወይም ሊያደርግ በሚችለው ነገር እንጂ በራሱ እንዳልሆነ እንገነዘባለን። ሰው ደግሞ በገንዘቡ ክብርን፤ ዝናን፤ ወዳጆችን፤ እውነተኛ ባይሆኑ እንኳ/ ኃይልን፤ ያገኘ ወይም የሚያገኝ እስከመሰለው ድረስ ገንዘብን አጥብቆ ቢፈልገው ምን ይደንቃል? ነገር ግን የዚህ ዓለም ሥርዓት በራሱ ለዚህ መሰሉ የሰዎች ፍላጎት ሕጋዊ በሆነ ሁኔታ የሚያረካበት የተመቻቸ ነገር የለውም፤ ስለዚህ ሰው ለገንዘብ አምላክነት አውቆም ሆነ ሳያውቅ፤ በግልጽም ሆነ በሰውር ዕውቅና መስጠቱ አይቀርም።

ጌታ ግን «ሰህተት ጌቶች መገዛት ስትችሉም፤» ሲሰ ሰደቀ መዛሙርት ስለተምሯል፤ የስርዐቱ ደቀ መዛሙርት ስለ ገንዘብ ያላቸው ስመሰከከት ከዚህ ዓለም ሰዎች የተሰዩ መሆን እንደሚገባው ብቻ ሳይሆን በዚህ ዓለም ሰዎች ዘንድ ወደ ትኩረት የሚሰጥባቸውን ክብር፤ ዝና፤ ብዙ ወዳጆችና ከዚህ ጋር የሚመጣውን ኃይል ሁሉ እንደ ቀሳሳና ምንም እንዳልሆነ ነገር እንዲቆጥረት የሚያሳስብ ነው።

ስለዚህ ክርስቲያን ከሁሉም በላይ እግዚአብሔር በሰጠው ነገር የሚያመለክትና ካለውም ሁሉ ለሌሎች የሚያከፍል መሆን ይጠበቅበታል። ከዚህም ሌላ ክፉ የሆነ የባለጠገንነት አሳብ በልቡ ሞልቶ ለአምላኩ ያለውን ፍቅርና ታማኝነት እንደጎድለበት ዘወትር ልቡን በጌታው ላይ ማሳረፍ አለበት።

ከትውኑ ስትጨነቅ፤ 6:25-32

ስለዚህ አሳቶጊሰሁ፤ ስለነፍሳችሁ በምትበሉትና በምትጠጡት፤ ወይም ስለሰውነታችሁ በምትሰጡት አትጨነቁ፤ ነፍስ ከመብሰ ሰውነትም ከሰብስ አይበልጥም? ወደ ሰማይ ወደቶ ተመሰከቱ አይዘረም አያጥዱም በጉተሪም አይከተም? የሰማየ አባታችሁ ይመገባቸዋል፤ አናንተ ከአርሶ አደግ አትበልጡም? ከአናንተ ተጨነቅ በቀመተ ላይ አንድ ከንድ መጨመር የሚችል ማለው? ስለ ሰብስስ ስለምን ትጨነቃላችሁ? የሚዳ አበቦች አንዳት እንዲያደጉ ልብ አይርጋችሁ ተመሰከቱ አይደክሙም አይፈትሱምም ነገር ግን አሳቶጊሰሁ፤ ስሎሞንስ አንኳ ስክብራ ሁሉ ከአዚህ አንድ አንዳ አስበስሱም። እግዚአብሔር ግን ዛሬ ያለውን ነገም ወደ አቶን የሚጠሰውን የሚዳ ሳር አንዲህ የሚያሰብሰው ከሆነ፤ አናንተ አምነት የጉደላችሁ አናንተንም ይወቁ፤ አንዳት? አንገዲህ ምን አንበሳለን? ምን አንጠባለን? ምን አንበሳለን? ብላችሁ አትጨነቁ፤ ይህን ሁሉ አስከባ ይፈልገታል፤ ይህ ሁሉ እንደሚያስፈልጋችሁ የሰማየ አባታችሁ ይወቃልና።

ከዚህ ቃል በፊት ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ ስለ ገንዘብን ሀብትና ሰግያዊ መዝገብ እንዳስተማረ እናስታውሳለን። ይህም ከዚህ ዓለም አስተሳሰብ ሩቅ የሆነ ትምህርት ቢሆንም ደቀ መዛሙርቱ ለምድራዊ ነገር ያላቸው አስተሳሰብ ፍጹም የተለየ ሊሆን እንደሚገባ ጌታ ወዷል። ይሁን እንጂ አንዳንድ እነዚህን ትምህርቶች

ሙሉ ለሙሉ ለመቀበል ዋስትና የሚሆን የሚታይና የሚጨበጥ ነገር መፈለጋቸው አይቀርም፤ ስለዚህ ጌታ ከዚህ ተነስቶ ነው፤ ለመሠረታዊ ትምህርቶቹ ዋስትናና የእግዚአብሔርን ዝግጅት በሚገባ ለማስረዳት የወደደው።

ክርስቲያን ወይም የጌታ ደቀ መዛሙር ጌታን በእውነት በሕይወቱና በነፍሱ እያገለገለ ሊኖር ይገባዋል። ነገር ግን በዚህ ዓለም ያለው የኑሮ ሥርዓት ብዙ ጊዜ ለክርስቲያኖች የተመቸ እንዳይደለ ይታወቃል፤ «እንዲያ ከሆነ ታዲያ የሚበላውን፤ የሚጠጣውንና የሚለብሰውን ነገር እንዴት ሊያገኝ ይችላል?» የሚለው ጥያቄ በየጊዜው መነሳቱ አይቀርም። መልሱ ግን ያው «ጌታ ያዘጋጃል።» የሚል ብቻ ነው። ይህ ግን ክርስቲያኖች፤ በስንፍናና ያለ ሥራ ተቀምጠው እንደው ከሰማይ መኖ አየጠበቁ ነው የሚኖሩት፤ ማለት አይደለም፤ እንደውም መጽሐፍ ቅዱስ ደጋግሞ እንደሚናገረው የማይሠራ ሰው መብላት የለበትም። በተጨማሪም እንደዚህ ዓይነት ሰው በማንበረ ምእመናን መኻከል ከተገኘ ከማንበረ መገለል እንደሚገባው መጽሐፍ ቅዱስ ያዛል።

«ደግሞ በአናንተ ዘንድ ሳሰን ሲሠራ የማይወድ አይብላ ብሰን አዘናችሁ ነበርና... አንደዚህ ያሉትንም በጸጥታ አየሠራ የገዛ አንደራቸውን ይበሉ ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ አናዛቸዋለን አንመክራቸውማለን፤... በዚህ መልዕክት በተሳካ ቃላትን የማይታዘዝ ማንም ቢኖር፤ ይህንን ተመልከቱት፤ ያፍርም ዘንድ ከአርሱ ጋር አትተባበሩ።» /2ኛ:ተሰ3:16-15/

ነገር ግን አሁን አሁን በብዙ ቦታዎች በክርስቲያኖች ዘንድ ያለው የሥራ ባህል እጅግ አሳፋሪ የሚባል ደረጃ ላይ የደረሰ መሰሉ ይታያል፤ ቀላል ቀጥር የሌላቸው «ክርስቲያኖች» ካላቸው ደካማ የሥራ ፍቅርና አክብሮት የተነሳ በየተሰማሩበት የሥራ ቦታ ውጤታማ ሆነው ባለመገኘታቸው ምክንያት የጌታን መልካም ስም ሲያስነቅፉ ይታያሉ። እግዚአብሔር ግን በየተሠማራበት የሥራ መስክ ሁሉ ታማኝና ትጉህ እንድንሆን ይጠበቅብናል። ይህም ስንፍናና የሥራ ተነሳሽነት ችግር አንዳንዴ የሚከሰተው ምናልባት ለእግዚአብሔር ቃል ካለን የተዛባ አተረጓጌም የተነሳ ሊሆን ይችላል ብዬ እገምታለሁ። ነገር ግን፤ በዚህ በተራራው ትምህርትም ሆነ በአጠቃላይ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ይህን ዓይነት መንፈስ ያለው አሳብ ለማግኘት አንችልም።

በመሠረቱ «ስለምትበሉት፤ ስለምትጠጡት ስትጨነቁ፤» ማለት ስለ ወደፊት ነፍሳችሁ ስንዳች ራሴ ስለነፍሳችሁ ወደሆነ ሰዓት የሌላችሁ ሰዎች ሁኔታ ማለት ስለይደለም። ወይም ደግሞ አንዳች ሥራ ሳትሠሩ ተቀመጡ፤ ያላችሁንም ሥራ አቁሙ፤ የሚል አንድምታ የለውም። ነገር ግን ጌታ ኢየሱስ፤ በዚህ ትምህርቱ ሊያስተላልፍልን የፈለገው መልዕክት፤ ይህንን ለማግኘት ያለንን ጭንቀትና ጭንቀታችን ደግሞ የሚመራንን ተገቢ ያልሆነ አካሄድ አስቀድመን እንድናስወግድ ነው። ምክንያቱም ለንድ ሰው የሚጨነቀው፤ አሁን በማናረውና ወደፊት ሊሆን በሚችለው ነገር እምነት ሲያጣ ነው። ጌታ ደግሞ በእርሱ የምናምን ሰዎች ሁሉ በእርሱ ላይ ፍጹም ተደጋፊ እንድንሆን ይፈልጋል። ደግሞስ እንዲያ ባናደርግ በመጨነቅ

የምናተርፈው አዲስ ነገር ምንድን ነው? በቁመታችን ላይ አንድ ክንድ መጨመር እንችላለን? እንደ እውነቱ ከሆነ ሁላችንም ይህንን ለማድረግ እንደግንኙል እናውቃለን። ስለዚህ የሚያዋጣን በእግዚአብሔር ላይ ፍጹም ብንታመን ወይም ብንደገፍ ነው።

አንዳንዶቻችን ምናልባት ጥቂት እምነት ሊኖረን ይችላል ይሆናል፤ እምነታችን ጉዳሉ ከሆነ ግን ጌታ በዚያ ደስ አይለውም። ደቀ መዛሙርቱን፤ እናንተ እምነት የጉዳላችሁ እንጂ እምነት የሌላችሁ አላላቸውም። ጉዳሉ እምነት ጥርጥር የሞላበትና ብዙ ርቀት የማያስከድ ነው። ለምሳሌ አንዳንዶች በእግዚአብሔር አምናለሁ ይላሉ፤ ይሁን እንጂ ጌታ የሚለውን ለማመን ሲቸገሩ ይታያሉ። አሁን እንኳን ይህንን መጽሐፍ እያነበቡ ሰዎች ይህንን እውነት ለመቀበልና ለማመን ምን ያህል እንደሚከብዳቸው ለመገመት አስቸጋሪ አይደለም።

ሌላ ጊዜ ደግሞ እግዚአብሔርን እስከተወዛ፤ ጊዜ ድረስ ብቻ እንታመነው ይሆናል። ከዚያ በኋላ ግን መኻል ላይ ለማመን ስንቸገርና ተስፋ ስንቆርጥ እንታያለን። አንድ ቀን ዲፕሮስ ለምሳሌ በውኃ ላይ እስኪራመድ ድረስ ታላቅ እምነት አግኝቶ ነበር። በኋላ ግን ጥቂት እንደ ተራመደ ወጀቡንና ማዕበሉን አይቶ ፈራ፤ ከፊት ለፊቱ ያለውን ጌታ መመልከት ትቶ ግራና ቀኙን መመልከት ሲጀምር እውነታው እጅግ አስፈሪ ሆኖ አገኘው ስለዚህም ፍርሀቱ ጥርጣሬን፤ ጥርጣሬው ደግሞ የእምነት መጉደልን አስከተለበት። ከዚህ በኋላ የሆነውን በአንክር ስንከታተል ዲፕሮስ በፍጥነት በውኃው ውስጥ መስጠም ጀምሮ ነበር። ጌታ ግን «ስንት አምነት የትደበህ ስለ ምን ተጠራጠርህ?» በማለት ከውኃ ውስጥ ፈጥኖ አወጣው።/ማቴ14:31/ ከዚህ በመነሳት መጨነቅ በሕይወታችን እንዲከሰት ከሚያግዙት ምክንያቶች ዋነኛው ጥርጥር ወይም በጌታ ላይ ያለን አነስተኛ እምነት እንደሆነ መናገር እንችላለን።

ጠቅሞ ቢሆን ጌታ፤ ፍጹም የሆነ ስምነትን ከደቀ መዛሙርቱ በስንድ ጊዜ ስንደማያንኝ ያውቃል። የእምነት መሠረታዊ ባሕርይን ስናጠና ከተንሸ ወደ ተወቅ፤ ከጠባብ ወደ ሰፊ የሚያደግ ነገር ስንደሆን ለመረዳት ስንችላለን። በእምነት መኖር ስለረባጊ ስንደሆንና ይህንንም ሰበት ሰበት ለመስማማድ ስንወስን፤ የዚያን ጊዜ ወደ ፍጹም ስምነት ማደግ ስንጃምራለን። ከዚህ የተነሳ በእያንዳንዱ ሰው ያለው የእምነት መጠን የተስደዩ ለመሆን ትግል።

ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ፤ በተራራው ትምህርት ላይ፤ ከቶውኑ በምንም ምክንያት ቢሆን እንዳይጨነቁ ተናግሯቸዋል። ለሰው ጭንቀት ምክንያት የሚሆነው ደግሞ መሠረታዊ ፍላጎቶቹና አንዳንዴም ከዚያም ያለፈ ምኞቱ ሊሆን ይችላል። በተለይ ግን የጌታ ደቀ መዛሙርት ከጌታ ትምህርት የተነሳ ከዚህ ዓለም የአኗኗር ሥርዓት ጋር ለመስማማት ስለማይችሉ ለመኖር በሚያደርጉት ትግል አንዳንዴ አስቸጋሪ ሁኔታ ይገጥማቸዋል። ስለዚህም ምን እንበላለን? ምን እንጠባለን? ምን እንለብሳለን? የዕለት ዕለት የአማኞች ጥያቄ ነው።

ጌታ፤ ለእነዚህ ጥያቄዎች መልስ የሰጣቸው ድንቅ ምሳሌዎችን በመጠቀም ነበር። ከሁሉ በፊት ግን ነፍስ ከምግብ፤ ሰውነትም ከልብስ የላቀ ጥጋ እንዳላቸው

የሕዝብን ስንደ ዘመን ዘመን በሰባት ወሃቅ ስንገኝ በሰባት ምክንያት ከፍተኛነት ወይም ዝቅተኛነት ሲሰማን ሕዝባዊ፡፡ የእኛ ኃላፊነትና መሆን ያለበት ጽዳቱን በተገቢው ሁኔታ መጠበቅ ብቻ ነው፡፡ ይህ ነገር ሲገባን የልብስ ጉዳይ ሊያስጨንቀን ወይም እረፍት ሊነሳን ጨርሶ አቅም አይኖረውም፡፡ ምናልባት የአንዳንድዎችን ልብሶች አሁንም ገና አዳዲስ ቢሆኑም ከዘመኑ ጋር ስለማይሄዱ ወይም ፋሽን ያለልባቸው ስለሆኑ ብቻ ኃይለኛ ጭንቀት ውስጥ ገብተን ሊሆን ይችላል፡፡ ነገር ግን ይህ አመለካከት እኮ የጌታ ትምህርት ወይም የመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮ አይደለም፡፡ ይህ አንደውም የሚያሳየው ዓለም ምን ያህል በእኛ ላይ ተጽእኖ ለመፍጠር አቅም አንደገኘች ነው፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ ደግሞ ዓለምን ወይም የዓለምን አስተሳሰብ እንዳንመስል ያሳስበናል፡፡

ይህ አሳቤ በዚህ ዘመን ካሉ ከብዙ ክርስቲያን ወጣቶች አሳብ ጋር ሊቃረን እንደሚችል የተለየ መገለጥ ሳይሰፈልግ እንደው እረዳለሁ፡፡ ያም ሆኖ ግን ምርጫው የራሳቸው ነው፤ ራሳቸውን እንቅልፍ ማሳጣትና ሲጨነቁ ማደር፤ አለያም በጌታ ትምህርት፤ «እፎይ» ብለው የሰጣቸውን መልካም እንቅልፍ ማንቀሳፋት፡፡ እኔ እንደማስበው የብዙዎቻችን ችግር በክርስቲያን ትምህርት ገና መሆናችን ወይም አለመለወጣችን ነው፡፡ እርግጥ ነው፤ የሆኑ አንዳንድ መንፈሳውያን ሥርዓቶችን እንደጽዎ ወይም ቋሚ በሆነ ሳምታዊ የቤተ ክርስቲያን ነገርግራዎችም ላይ በጎቃት እንሳተፍ ይሆናል፤ ይሁን እንጂ መሠረታዊውን የክርስቲያን ትምህርትና የክርስቲያንን እድገት ዘይቤን እንደተረዳን ለማሳየት ይህ ነገር ያለው ስፍራ እጅግ በጣም ጥቂት ብቻ ነው፡፡ ጌታ ኢየሱስ ሕይወትን ለሚያክል ትልቅ ነገር ያን ያህል ዋጋ ከፍሎልን እያለ ስለዚህ ትንሽ ነገር ከልክ ባለፈ ጭንቀት መጠመዳችን የጤነኛ ክርስቲያን ምልክት ግን አይደለም፡፡

ክርስቲያን ማለት ሕክ ለዚህ ዓለም፤ ፍጹም የሞተ ማለት ነው፤ ነገር ግን ሕይወት የሆነ ክርስቲያን በሚገለጥበት ጊዜ የሚገለጥ ነው፤ ይህ ከሆነ ደግሞ ሕይወት ሰው የነበረው ሕይወት ስለተሳሰበ ከሕዳሱ ሰው ውስጥ ወርሶ መወገድ ስለበት፡፡ የፈጠረውን ምሳሌ ስንደመስሰው ስውቀትን በማግኘት የሚታደሰውን ሕዳሱን ሰው ሙሉ ሰውሉ መሰበሰብ ይገባል፤ ይህም ውስጣዊ ዕብላ ነው፡፡ ስንገዳህ ጌታ ሰበት ሰበት ተኩረት ስንደገስጠው የሚፈሰገው ለዚህ ውስጣዊ ዕብላችን ነው፡፡ ነገር ግን ለማለት የፈለግኩት አሳስፈላጊ ጭንቀትን እናስወግድ እንጂ በአለባበስ ጉዳይ ግዴላሽና ዝርዝር እንድንሆን ለማድፈር አይደለም፡፡

እንደው ክርስቲያን አንፃር መንሻ አድርጌ ስለ ልብስ ያለውን አስተሳሰብ ተናገርኩ እንጂ የክርስቲያን ለውጥ መገለጫው ዘርፈ ብዙ ነው፡፡ ጌታ ደግሞ በነገር ሁሉ ይህ አስተሳሰብ በአማኞች ውስጥ ሰርጎ ማየት ይፈልጋል፡፡ ስለ ልብስም ቢሆን ጭንቀት ውስጥ የሚከተን አንዱ ምክንያት የምንለብሰው ማጣታችን ብቻ ሳይሆን ራሳችንን ከዚህ ዓለም የውድድር ስሜት ውስጥ በፈቃዳችን መዝፈቃችንም ጭምር ነው፡፡ ስለዚህም አስተሳሰባችንና አመለካከታችን ሲቀየር ወይም ሲለወጥ መሳው

እኛነታችን ላይ አስገራሚ ለውጥ ማየት እንችላለን፡፡ ደስታችን ለምግብ፤ ፀመጠዋ በልብስ የሚወሰን ሳይሆን በጌታና በአቅርቦቶቹ ላይ የተመሠረተ ብቻ ነው፡፡

«አትጨነቁ» የሚለው ቃል ከማጽናኛነቱ ባሻገር እንደ ትዕዛዝም ሊታይ ወይም ሊቆጠር የሚችል ነው፡፡ ጴጥሮስ ከብዙ ዘመን በኋላ በዳፊው መልዕክት «እንዲሰጡር፤ ስለሚያስጠቅሱና የሚያስፈልጋቸውም ነገር እንዳይደሰ ስለሚጠቀሱት የሚያስጨንቃቸውንና የሚያሳስባቸውን ማንኛውንም ነገር በእርሱ ላይ ጣሉት፡፡» በማለት አስተምሯል፡፡ ይህም ከብዙ ጊዜ የጌታ ቤት ቆይታው ከእግዚአብሔር የተማረውን አስደናቂ በጌታ ብቻ የመታመንና የመደገፍን ሕይወት ያሳያል፡፡ ጴጥሮስ፤ በመቀጠል የጌታ ደቀ መዛሙርት ዘወትር በመጠን መኖርን እንዲለማመዱ ለጥቆ ባለው ቁጥር ላይ ያስጠነቅቃል፡፡

ስክሪስቲያን በመጠን መኖር ስክሪሳጊ ሆኖ የተገኘው ባላጋፊው የሆነውን ዲያብሶስ በምቅተና በፍላጎትቶች ዙሪያ ታኮ ስመገባት ዘወትር ዙሪያ ዙሪያውን ስለሚዞረው ነው፤ ስርሱ /ሰዳጣን/ ስንደ ስንበሳ ስንገባ በአማኞች ላይ ፍርሀት በመሰቀቅ ወገኖቻቸው የተፈታና ፈፈዎች ስንደሆን ሰማደረገ ዘወትር ይሞክራል፡፡ ይህም ፍርሀት በአማኞች ላይ ጭንቀትን ያሳድራል፡፡ ስንደገድ ጊዜ ከመሬት ተነስተን ስለ ብዙ ያን ያህል ስክሪሳጊ ስላሳሳን ነገሮች ስንወድቅ የምንገኝበት ስንደ ምክንያት ይሸው ነው፤/1ኛኢፕ518/

በመሠረታዊ ፍላጎቶቻችንም ቢሆን እንኳ ሰይጣን አሳሱን እንዳይፈጽም ጠንቃቄ መሆን አለብን፤ ለጥንቃቄአችን መሠረት የሚሆንን ጉልበት የምናገኘው ደግሞ በመጠን መኖርን የተለማመድን እንደሆነ ነው፡፡ በተለይ ከላይ ያነሳኛቸው ወጣት ወንዶችና ሴቶች እንዲሁም በተለያዩ የዕድሜ ክልል የሚገኙ አማኞች የክርስቲያንን የሕይወት ጣዕም በመላት ለመለማመድ ከፈለጉ በመጠን መኖርን መለማመድ አለባቸው፡፡ በመጠን መኖር ማለት ደግሞ እግዚአብሔር በሰጠንና ስህን ባሰን ነገር ረክተን መኖርና ከማንም ጋር ራስን በነገ ስለማወዳደር ስንደዞም ካሰን ሁሉ ስለላው የማካፈል ኃላፊነትም ስንደሰብን መቆጠር ማለት ነው፡፡ አንዳንድ ጊዜ ገንዘቡ ስላለን ወይም ማድረግ ስለቻልን ብቻ ለመሠረታዊ ፍላጎቶቻችን ከሚያስፈልገን በላይ ስናደርግ የምታየው ይህን መሠረታዊ የሆነ ትምህርት ልብ ካለማለታችን የተነሳ መስሎ ይታየናል፡፡ ስለዚህ እንደ ክርስቲያን የዚህ ዓለም ሰዎች ከሚያስቡት የኑሮ ሥርዓት ወይም የቅንጦት አስተሳሰብ መውጣት ያለብን መጽሐፍ ቅዱስ በመጠን እንድንኖር ስለሚያዘን ነው፡፡ ጴጥሮስ የማያምኑ ወይም ከጌታ ትምህርት ወደኋላ ለተመለሱ ባሉች ለነበሯቸው ሴቶችን ሲመክር፤

«ሰላው በሚታይ በልጥሰዋ ነገር በማገጥ፤ በውድ ዋጋ በተገዙ ልብሶች በመሸጣገጥ፤ ወይም የፀጉራቸውን አሠራር በየጊዜው በመሰወጥ ውጣዊ ውበታቸውን ስመንከባከብ ያን ያህል አትጨነቁ፡፡ ነገር ግን ውበታቸው ከእግዚአብሔር ፊት ዋጋው እጅግ በከበረና በማይጠፋ ወርቅ ማለት በገርነትና በጨዋነት መንፈስ ያገጠ ውስጣዊ ውበት ይሁን፡፡ እንዲህ ባለ ውስጣዊ ውበት የቀድሞ ዘመን የነበረ፤ ፈረሃ እግዚአብሔር ያደረባቸው፤ የባሶቻቸውን ፈቃድ የፈፀመ ቅዳሳን ሴቶች አገጠወበት

አሰራር፡፡ በማለት አስደናቂውን የውስጣዊ ውበት አስፈላጊነት አጽንኦት በመስጠት ጽፏል፡፡(1ኛ አጥ.213-5)

ከዚህ ባለፈ ስድስት ስድስት ወር በሆኑት መሠረታዊ ፍላጎቶችን ስንዘክራልን ስኛ ሰላኝ ከምናስብው ደቅ ያስብሳል፡፡ ደግሞስ ስንዘክራልን ሕይወት ለሚያክስ ተዕቅ ነገር ያን ያክስ ስለሆነ፤ ወደ ወደ ምድር ዕኩስ ስኛ ደሞት ዘንድ ሳይረገው በኋላ፤ ስለሰነዘረ ተናገሮ ስለነዳዎት ስንደሞትህ ስንደሞትህ ስንደሞትህ? ነገር ግን ሁሉንም ቢሆን እንዲሰራው የሚሰጠን የሚያስፈልገንን እንጂ የምንፈልገውን ሁሉ አይደለም፡፡ ለምሳሌ አንድ ጊዜ ሁለት ሰዎች የሆነ ነገር ለማግኘት አጥብቀው ይጸልዩ ነበር አለ፡፡ ከጥቂት ጊዜ በኋላ ለአንደኛው የለመነው ነገር ሲሰጠው ለአንደኛው ግን ሳይሰጠው ቀረ፡፡ በዚህን ጊዜ ያልተሠጠው ሰው፤ «ጌታ ሆይ ስለምን ጥያቄን ችል አልከው? ለጌደኛዬ ስትሠጠው ለእኔ የሰጠህክን ምክንያት ምንድን ነው?» ቢል አጥብቆ ጸለየ፡፡ ጌታም «ለሆነ ልጅ፤ ለዚያኛው ጌደኛህ የሰጠውት ነገርን ባያገኘው ኖሮ እንደሚጠፋ ሰላወትሁ ነው፤ ሳንተ ደግሞ ብስጥህ ያለ ጥርጥር ከፈቴ እንደምትጠፋ ሰላወትሁ ከልክዎላሁ» አለው፡፡ ከዚህ ምሳሌ ለመረዳት እንደሚቻለው ጌታ፤ ሁሉም ሊሰጠን የሚወደው የሚያስፈልገንና የሚጠቅመንን ብቻ ነው፡፡

እንዲሁም ወፍችንም ሆነ ሌሎች እንሰሳትን በምድር ላይ ሲፈጥር የሚያስፈልጋቸውን ሁሉ አዘጋጅቶ ስለነበር ይኸው ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ ይኖራል፡፡ የጌታ ሲከሰቱ የሚሰጡት /የሰላም ወፍች የምድር ስለሆኑ የሆኑ የእንዲሁም የሚሰጡት የምድር ስቅርቦት ዘወትር የሚገኝ ሕይወት የሚከሰቱ ናቸው፡፡ ስንደ ሰው ስምንቱ ሲደክምና ዕቅ በዚህ ዓለም ነገር ሲዘጋጅ ማድረግ ያለበት ስነዚህን ፍጥረት ወጣ ብሎ መመስከት ብቻ ነው፡፡ ነገሩ መለኮታዊ እጅ ስላለበት፤ አስደናቂ የሆነ የጌታ ክንድ በእርሱ ላይ መገለጡ አይቀርም፡፡

ጌታ ኢየሱስ፤ በመጠቀም አሕዛብም ይህንን እንደሚፈልጉና እንደሚጨነቁበት በማስታወስ፤ በደቀ መዛሙርቱ መኻል የተለየ ሕይወትና ሰብዕናን ሊያይ እንደሚወድ ይናገራል፡፡ እዚህ ላይ ነገሩን የበለጠ ግልጽ ለማድረግ፤ አሕዛብ ማለት በእንዲሁም ላይ የማይታመኑና የማይደገፉ ሰዎች ምሳሌዎች ናቸው፡፡ እነርሱ ምግብ፤ መጠጥ፤ ልብስ፤ መጠለያና ይህንን የመሳሰሉ ነገሮችን ለማግኘት አጥብቀው ይጨነቃሉ፡፡ ስሕዛብ የሚሰጣቸው ስባት ስንደሞትህ ስለሚያውቁ ሰው ላይ ላይ የሚሰጡ ስንደ ሕይወት ተገቢ ነው፡፡ ስኛ ግን የሰላም ስምሳክ ብቻ ሳይሆን የሰላም ስባት ስላለንና ስራ ስለሚያከብሩን በስራ ስንተማመናለን፡፡ ጴጥሮስ «ስርሱ ስለ ስናንተ ያለባልና የሚያስጠንቃቅቱን በእርሱ ላይ ጣሱት» ማለቱን ያስታውሳል፡፡(1ኛ አጥ.5/7)

እንዲሁም ለባችን ልናመልከውና ለንሰማው እስከ ወደድን ድረስ ከሚያስፈልገን ሁሉ አንዳች አያሳልብንም፡፡ ይህም ሌላው ቀርቶ ከምድራዊ አባታችን እንኳ ምን ያህል ቅርብ የሆነ አባት እንዳለን ያስረዳናል፡፡ ግንም ሰው፤ የቀንም ያህል ለሌላው ሰው ክፉ ቢሆንም ለወለደው ልጁ ግን መልካም እንደሚያሰብ አብዛኞቻችን መመስከር እንችላለን፡፡ እኔ ራሴ ካለፍኩባቸው

አንዳንድ የሕይወት አጋጣሚዎች የተነሳ ለምድራዊው አባቱ ላቅ ያለ ለክብርና ፍቅር አለች፡፡ ይሁን እንጂ የምድራዊ አባቶች ካላቸው የአቅም ውስጥነት የተሻለ የሚያስፈልገንን ሁሉ ለመስጠት መቻላቸው አይቀርም፡፡

ስለዚህ እንዲሁም ከማንም ይልቅ እንደሚያሰብልን በማመን ለባችንን እናሳርፈው፡፡ ለዚህ ምድር ኑሮ ከመጠን ያለፈ ሰንጠረዥ፤ ከዚህ ዓለም ሰዎች አንዳች ልዩነት የሌለን ሆነን እንዳንገኝ፤ በነገር ሁሉ ልክኞች እንሆን ዘንድ ይገባናል፡፡

ስለቀድሞት ዘድቀንና መንግሥቱን ስሹ፤ 6:33

ነገር ግን ስለቀድሞት የእንዲሁም መንግሥት ጸድቀንም ፈፀን ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል፡፡

ጸድቀና መንግሥቱ ክርስቲያኖች ከሁሉም ነገር ይልቅ ቅድሚያ ሊሰጧቸው የሚገቡ ነገሮች ሲሆኑ የዚህ ዓለም ሰዎች ግን የሚፈልጉት በዚህ ዓለም ያለውን ብቻ ነው፡፡ ስለዚህም ስለ እንዲሁም መንግሥት ያን ያህል አያሰቡም፤ አንዳንድ ጊዜ እንኳ የሚያሳስባቸው መስለው ቢታዩም ሲላልን ወይም ገንጠው እሳትን ስለሚፈሩ እንጂ የጌታ ፍቅር ገብቶአቸው ወይም ገድ ብሏቸው አይደሉም፡፡

በሕይወታችን የእንዲሁም መንግሥት አስቀድመን ስፍራ መስጠት ማለት፤ በላይ ያለውን የጌታን አባብና ፈቃዱን ማድረግ እንዲሁም ራሳችንን በዚህ ዓለም ለዘላለም ነዋሪ እንደሆንን አለመቀጠርና አሳባችንን ሁሉ በምድራዊ ነገር ላይ ያለመጣል ማለት ነው፡፡ እርግጥ ነው፤ በዚህ ምድር እንደማንኛውም ሌላ ሰው እንበላለን፤ እንጠጣለን፤ እንግራለን፤ እንሠራለን፤ እናገባለን፤ እንወልዳለን የተወሰነ ሀብት ወይም ንብረትም ሊኖረን ይችላል፡፡ ነገር ግን እነዚህ ሁሉ የዚህ ምድር ዜጎች ስለ መሆናችንና ብዙ ዘመን እንደምንኖር አድርገው ሊያታልሉን አይገባም፡፡ ደግሞስ ስንደ ቀን ወደ ዘላለማዊ ቢታችን መገዛችን ስለቀርባለን፡፡ ስለዚህ ዘላለማዊ ቢሆን በዚህ ዓለም የእንደሆነት ስሜት ነው ሲሰማን የሚገባው፡፡ ስኛ ስላባችንን ሁሉ በዚህ ዓለም ባለው ነገር ላይ ጥሰን ስራዬ ያሳን ሰዎች አይደሉም፡፡ የምትመጣ ሌላ አገር ስላለችን በዚህ ለዚያኛዬቱ እንዘጋጃለን፡፡ ከዚህ የተነሳ ዘወትር ቅድሚያ የምንሰጠው ገና ሳላዩናት ነገር ግን በቅርቡ ትመጣለች ወይም ትገለጣለች ብለን ለምናስባት እንዲሁም በክርስቶስ ለመጣችዋና አሁን በቤተ ክርስቲያን ወይም በአማኞች መኻከል ለተገለጠችው የእንዲሁም መንግሥት ነው፡፡ እኛ ክርስቲያኖች፤ ከዚህ ምድር ምቹትና ድሉት ይልቅ ለመጣችዋና ለምትመጣ የእንዲሁም መንግሥት ቅድሚያ እንሰጣለን፡፡ ለእርሷም እንኖራለን፡፡

ዳሩ ግን አንዳንድ ሰዎች «የእንዲሁም መንግሥት ዕትመጣ ቀርቦለች» የሚለው ሰብስቶ ዘመን ያለፈበትና ሊሆን ያልቻለ አድርገው የመቀጠር አዝማሚያ

ይታይባቸዋል። ይህም ሊሆን የቻለው ከዛሬ 2000 ዓመት ጀምሮ ይህ ስብከት ቢሰበክም ጌታ ኢየሱስ በቶሎ አልመጣም ብለው ስለሚያስቡ ነው። ነገር ግን እነዚህ ሰዎች የዕለታዊነት ስንድ ነገር ስርዐት ባይጠቀሙ ብዙዎች ወደ ስርዐት ስያሜ መሆናቸውን አውቀዋል። በዚያ ምን እየሆነ እንዳለ ደግሞ ከእኛ ከቆሚያዎች አንዳችንም በእርግጠኝነት መናገር አንችልም። መናገር የቻልነው መጽሐፉ የገለጠልን ድረስ ብቻ ነው።

የአንደኛ ተሰሎንቄ መልዕክት በአብዛኛው በዚያ የነበሩ ቅዱሳንን ለጌታ ምጽአት እንዲዘጋጁ የሚያነሳ ነበር። የደብዳቤው መልዕክት አማኞች እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ እንዲኖሩ መመሪያ የሚሰጥና የሚሠሩት ዕለታዊ ሥራቸውን ሳያቋርጡ የጌታን መምጣት በትጋት እንዲጠበቁ የሚያሳስብ እንዲሁም በጌታ ያንቀላቱ ሰዎች ስለሚጠበቃቸው ተስፋ የሚያስረዳ ነው። ይሁን እንጂ መልዕክቱ በደረሳቸው ጊዜ በተሳሳተ ሁኔታ ተረድተውት የነበሩ አንዳንድ አማኞች ሥራቸውን አቁመውና ዕቃቸውን ሁሉ ሸክፈው የጌታን መምጣት ቀን በቀን የመጠበቅ አዝማሚያ ታይቶባቸው እንደ ነበር ከሁለተኛው የተሰሎንቄ መልዕክት የትኩረት አቅጣጫና ከአንዳንድ ጥንታዊያን ታሪኮች የተገኘው መረጃዎች ያስረዳሉ። ለዚህም በወቅቱ ተከስተው የነበሩ ሐሰተኛ አስተማሪዎች አስተዋጽኦ ቀላል የማይባል ነበር። ስለዚህ ጳውሎስ በዚህ በሁለተኛው መልዕክቱ በድጋሚ የተሰሎንቄ ክርስቲያኖች ሥራቸውን ተግተው እንዲሠሩና ጌታንም በዚያው ልክ እንዲጠበቁ ያሳስባቸዋል።

እንግዲህ ከዚህ አንፃር ስብከታችሁ የእግዚአብሔር መንግሥት ፈፀሙት ማሰባት፣ ስብከታችሁ መንግሥት ስላብሩት ቅዱሳን ስጦታ እንዲሁም በስርዐት ስላብሩት ስጦታዎችን ማሰባት ነው። ደግሞም ከላይ ለማስረዳት እንደ ሞከርኩት በውስጣችን ያለውን የዚህ ዓለም የነዋሪነት አሳብ አስወግደን እንደ የእግዚአብሔር መንግሥት ዜጋ ራሳችንን እናዘጋጅ ማለት ነው። ይህም ደግሞ በዕለታዊ ኑሮአችንና እንቅስቃሴአችን በግልጽ መታየት ይኖርበታል።

በተጨማሪም ጌታ ጽድቅንም ፈልጉ ብሎናል። በተደጋጋሚ እንደ ተገለጠው ጽድቅ ማለት እውነት ማለት ወይም ትክክል የሆነ ነገር ማለት ነው። ሰው በዚህ ምድር ላይ ሲኖር በየዕለቱ ብዙ ትክክል ካልሆኑ ነገሮች ጋር መሳተፍ አይቀርም። መጽሐፍ ቅዱስ ደግሞ ለእግዚአብሔር መንግሥት ተገቢ የሆነ የጽድቅ ሕይወት እንድንኖር የሚያስተምር መጽሐፍ ነውና በነገር ሁሉ ክርስቶስን የመምሰል ኃላፊነት ከአማኞች ሁሉ ይጠበቃል። ይህ ማለት ደግሞ ለሁሉ ነገር እርሱን ለመታዘዝና ለማገልገል ፈቃደኛ መሆን ማለት ነው። ሌሎች ሰዎች ለራሳቸው ዓላማና ግብ ቅድሚያ እንደሚሰጡና ለራሳቸው ብቻ እንደሚያቅዱ ይታወቃል። እነርሱ ሁሉ ጊዜም ቢሆን ጌታን ከመጀመሪያ ስፍራ አስወጥተው ሁለተኛና ከዚያ በታች እንደሚያደርጉት በሥራቸው ይገልጹታል። ለአንተ ግን የእርሱን መንግሥትና ጽድቅ መሻት የመጀመሪያው የሕይወትህ መመሪያ ነው። ዳዊት ደግሞ ትክክለኛ የመኖሪያ ሥፍራን መምረጥና ትክክለኛ የሕይወት ዘዴን በመከተል መመሰንን ያመለክታል። ጌታ ኢየሱስ ሰው ቅድሚያ ሊሰጣቸው የሚገባውን

ነገሮች ቅድሚያ በሚሰጥ ጊዜ፣ ሌላው ነገር ሁሉ እንደሚጨመርለት ያስተምረናል። ይህ ምን ማለት ነው? “ሰው ዘቶ ዋነኛ የሚሰጠውንና የሚጠይቁለትን ነገር ስንተ ናቀውና ዋነኛ ነገርህ ሲሳ ይዙን? ያን ጊዜ ስንተ ባተፈሰገው ስንኳን በሰደራሻህ ወደ ስንተ ይመጣል?” የሚል ትርጉም ያለው ነው።

አንድ ቀን እኔ ይህንን ትምህርት በተለየ መልክ ነበር የተረዳሁት። በወቅቱ ከአንዲት ጠባብ ክፍል ውስጥ ቆሜ የእግዚአብሔርን ቃል ለጥቂት ሰዎች እናገር ነበር። በጠባቢ ቤት የበራችው አንዲት ከአናቴ በላይ ተሰቅላ እንደነበር አስታውሳለሁ። እኔም እየተናገርኩ አንዴ ወደ እርሷ ስቀርብ፣ አንዴ ከእርሷ ስርቅ፣ የራሴው ጥላ፣ እኔ ለአንግላ ከመቅረቢና ከመራቄ አንፃር ሲረዝምና ሲያጥር ተመለከተኩት፤ ይህንንም ልብ ብዬ ሳስተውል እኔ ወደ አንግላ የበለጠ ስቀርብ፣ ጥላዬም ወደ እኔ የበለጠ ይቀርባል። እኔ ከአንግላ ስርቅ ከእኔ እርሱም በጣም ይርቃል። እናም በዚያች ሰዓት አንድ ነገር ተማርሁ። ሁላችንም ብንሆን ወደ ጌታ ኢየሱስ ስንቀርብ /እርሱ የገለጸ ብርሃን ነኝ እንዳለ ያስታውሷል/ የእኛ የሆነውና በእግዚአብሔር የተመደበው ነገር ሁሉ ወደ እኛ መቅረብ ይጀምራል። ይህ እንግዲህ መንፈሳዊ እውነት ነው።

ወይም ላምን ተመልከቱ እርሷ ወደፊት እስከሄደች ድረስ ጭራዋ ተከትሏት መሄዱ አይቀርም። ወደ ጭራዋ ብትዞር ግን ሦስት መቶ ስልሣ ዲግሪ ስትዞር መዋላ አይቀርም። ልክ እንደዚሁ ክርስቲያን አማኝ የሆነ ሰው አስቀድሞ መፈለግ የሚገባው ነገር የእግዚአብሔርን መንግሥትና ጽድቅ እስከሆነ ድረስ ሌላው ሁሉ እርሱን የማይከተልበት ምክንያት የለም። ስለዚህም ማንኛውም ለእኛ የተመደበ ነገር ሁሉ በጊዜው የእኛ ከመሆን አይቀርምና አስቀድሞ የእግዚአብሔርን መንግሥትና ጽድቅ መፈለግ ከሁሉ የተሻለ ነው።

በብሉይ ኪዳንም ቢሆን የመባረክ ሚስጥሩ ከዚህ የተለየ አይደለም። በተለይም በዘጸናም መጽሐፍ ላይ ሰው፣ የአምላኩን ቃልና ትዕዛዝ ሁሉ ቢያስከብርና በመንገዱ ቢሄድ፣ አምላኩ እግዚአብሔር ከምድር አሕዛብ ከፍ ከፍ እንደ ሚያደርገውና በረከቶችም ራሳቸው ፈልገው እንደሚያገኙት በግልጽ ተጽፎ እናገለጻለን። ይህም ሰው ወደ አምላኩ አሳብ ሲፈጥን በረከትም ወደ እርሱ መፍጠኗ ዘለዓለማዊና የማይለወጥ የእግዚአብሔር ሕግ መሆኑን ይጠቁማል።/ዘጸ28:1-14/ ለዚህም ነው ጌታ፣ አስቀድሞ የእግዚአብሔርን መንግሥትና ጽድቅ ፈፀሙት ሰዓታት ሁሉ ይጨምራሉ። በማለት አትኩሮት ሰጥቶ ያስተማረው።

በዚህ ምድር ላይ በሁለት ስገራችን ቅመን እንደገና ያደረገን የመሬት ስበት ሕግ የመኖሪያ ያህል፣ በዚህ ምድር የባለጠገነት ስላብ ተጠምደን ስላባችን ምድሪዊ እንዲሆን የሚያደርግ ሲሳ ዓስማዊና ሥጋዊ የሰበት ሕግ ስለ። ታዲያ ከዚህ የሰበት ሕግ ሥርዓት ውጪ የሆኑ ሰዎች ብቻ ናቸው፤ ወደ ሰማይ ስምላክ ስግዚአብሔር መንግሥት ስመድረስ የሚችሉት፤ ስነሮሳ ደግሞ በዚህ ዓለም ሞተው ሰሚመጣው ዓለም በክርስቶስ ሕያዋን የሆኑ ናቸው።

ጌታ ኢየሱስ በምድር ላይ አገልግሎት ከጀመሩ በፊት ፈታኝ ቀርቦ ሦስት ጥያቄዎችን አቅርቦለት እንደነበር ከዚህ በፊት ትምህርታችን ተመልክተናል።

ሦስቱም ጥያቄዎች ጽድቅ የጎደላቸውና አሳቡን በምድር ላይ እንዲጥል ለማድረግ የተነጣጠሩ ነበሩ። ለምሳሌ የመጀመሪያው ፈተና፤ ለራብው ጌታ በሆዱ አንፃር የቀረበለት ሲሆን፤ ሁለተኛው ፈተና ደግሞ በክብርና ዝና፤ በዚህም ዓለም ቁሳዊ ሀብት ማግኘት አንፃር የቀረበ ነበር። ሦስተኛው ፈተና ደግሞ እግዚአብሔርን እንዲፈታተን የሚያግባባ ጥያቄ ያዘለ ሆኖ ተገኝቷል። በዚህ ሁሉ ግን ጌታ ከቅዱሳን መጽሐፍቶች በመጥቀስ ተገቢውን መልስ ሰጥቶታል። በዚህም ከሰይጣን ዘንድ ለቀረቡለት ፈተናዎች መቶ እጅ አሸናፊ ሲሆን ችሏል። ዛሬም ቢሆን በየቀኑ ከጠላታችን ሰይጣን ዘንድ ለእኛ የሚቀርቡ ጥያቄዎች መልካቸውን ይቀያያሩ እንጂ ከእነዚህ ብዙም የተለዩ አይደሉም። ነገር ግን በእግባብ መመለስ የምንችለው ቅድሚያ በምንሰጠው ነገር አንፃር በመሆኑ በሕይወታችን ሁልጊዜ መንግሥቱና ጽድቁ የመጀመሪያውን ስፍራ መያዛቸውን ማረጋገጥ አለብን።

በተፈጥሮ የሕይወት ሥርዓትም ቢሆን፤ አንዳንድ መዛባት የሌለባቸው እውነታዎች አሉ። ምን ጊዜም ቢሆን ፈረሱ ከጋራው በፊት እንጂ ጋራው ከፈረሱ ፊት ሊሆን አይችልም። ልክ እንደዚሁ ጌታ በሕይወታችን የመጀመሪያውን ስፍራ መያዝ ስለበት፤ ስንዲህ ካደረግን በላይ ነገር ዘቅ በጊዜው ስኞን መከተል የጌታ የበረከት ሥርዓት ገደ ያበቃል። አለያ ግን መንፈሳዊ የሕይወት ቀውስ ማስከተሉ አይቀርም።

በሌላ በኩል የእግዚአብሔር መንግሥት በመካከላችን ከመሆኗ አንፃር አስቀድሞ ጽድቅና መንግሥቱን መሻት ማለት፤ ከርስቲያን የሚያደርገው ሣናቸውም ነገር ለመንግሥቱ ካሰው ታዛዥነትና ለጸደቁ ከሚኖረው ናፍቅት የተነሳ ሲሆን ስንደሚገባው የሚጠቁም ነው። እንደሚታወቀው በዚህ ዓለም ያለው ሥርዓት በአብዛኛው ማለት ይቻላል በውሸትና በዐመጽ የተሞላ ነው። ክርስቲያኖች ደግሞ በክርስቶስ ከተገለጠውና በውስጣቸው ካለው የጽድቅ ፍላጎት የተነሳ ብዙ ጊዜ ይህ ሥርዓት ለእነርሱ ምቹ አይደለም፤ ይሁን እንጂ በየሰውነት ቦታ ይህንን የጽድቅ ናፍቃታቸውን በተለያዩ መንገድ መግለጣቸው አይቀርም፤ የቱንም ያህል ኪሳራ ውስጥ እንደሚከታቸው ቢያውቁ እንኳ ከዚህ ዓለም የዐመጽና የክፋት ሥራ ጋር አይተባበሩም፤ እንደውም ይህ ለእውነትና ለፍትህ ያላቸውን ጥግትና ናፍቅት የሚገልጡበት መልካም አጋጣሚያቸው ነው። ይህ ጤናማ የሆነ ሕይወት በሌላው ላይ ሊፈጥር የሚችለውን ተጽዕኖ ለመገመት እንችላለን። እንደ እኔ እምነት ይህ የክርስቲያኖች የጽድቅና የፍትህ ናፍቅት በሕይወት ተገልጦ ሲታይ የእግዚአብሔር መንግሥት በመካከላችን የመኖሯ ምልክት ይሆናል። በሌላ አንፃር ስለዚህ ነገር ለሚት የሌላቸውና ፍላጎታቸውም የቀዘቀዘ ሰዎች የሞሉበት ቤተ ክርስቲያን ለክርሞት እጅግ አስፈሪ ሆኖ ይታያል።

ሴባ ነገ ስተጠቁ፤ 8:34

«ነገ ሰራሱ ይጠነቅቃል፤ ሰነገ ስተጠቁ፤ ሰቀት ከፋቱ ይበቃዋል።»

ጌታ፤ በምንም ዓይነት ሁኔታ ውስጥ እንኳ ብንሆን ስለሚመጡት ቀናት መጨነት እንደሌለብን አስጠነቅቃል። ይህ ማለት ግን ለነገ ራዕይና ዕትድ የሌላችሁ ጸተኞችና ሰነፍች ሁኔታ ማለት እንዳይደለ እንደገና ለማስታወስ እፈልጋለሁ። ጌታ የተቃወመው ስለ ነገ ያለንን ጭንቀት እንጂ አርቆ አሳቢነታችንን ወይም መልካም ዝግጅታችንን አይደለም። እንደውም እግዚአብሔር ራሱ ራዕይ እንዲኖረን አጥብቆ ይመክረናል። «ራዕይ የሰጠው ሕዝብ መረን ይሆናል።» በማለት የራዕይን አስፈላጊነት ያስረዳናል። መረን የሚለው ቃል ትርጉም ደግሞ ስድፈት ወይም ሥርዓት የጉደለው እንደ ማለት ነው። ማንም ክርስቲያን ወይም የጌታ ደቀ መዝሙር ደግሞ በዚህ መልካም ባልሆነ የሕይወት ሥርዓት ጨርሶ መታገት ወይም መነቀፍ የለበትም፤ ሆኖ 429:118/ ይሁን እንጂ ራዕያችንም ሆነ እትደቻችንን «እግዚአብሔር በፈቅድ ብንኖርም» ተብለው ከመታቀዳቸው በቀር ከንቱ ለሆነ ጭንቀት ወይም አሳብ ሊዳርጉን የተገባ አይደለም። ያቀድነው ቢሳካ ወይም ባይሳካ የሚደርሰውን መጥፎና ጥሩ ውጤት በማሰብ በአጉል ጭንቀት ተሞልተን ዕድሜአችንን መፍጀት የለብንም። «እግዚአብሔርን ለሚወዱት አንደኛ ስላብም ሰተጠረት ነገር ሁሉ ለባን እንዲደረግ እናወቃለን»/ሮጳ8:128/

በዚህም የምዕራፍ ስድስትን የመጨረሻ ቁጥር አሳብ ከላይ ከተሰጠው ትምህርት አንፃር የተመለከትነው እንደሆነ የሰው ሁሉ ጭንቀት ዋነኛ መንስኤ «ምን እበላለሁ? ምን እጠግላለሁ? ምን እሰጣለሁ?» የሚለው ቢሆንም አንዳንድ ጊዜ ግን ከዚያም በላይ ሊያልፍ ይችላል። በእርግጥም ሰዎችን ከዚህ በላይ ሊያስጨንቁ የሚችሉ ሌሎች ብዙ ጉዳዮች አሉ። ለምሳሌ፤ ትናንት የወራሪው ስህተትን እየተከታተለ ሰይጣን ሁልጊዜ በከሱ ሊያሸግቅቀን ወይም ሊያሳትቀን ይችላል። በዚህም ምክንያት በሌሎች ባልተገለጡ ወይም ሊገለጡ በሚችሉ ስህተቶቻችን የተነሳ ስለ ነጋችን ስናስብ ጭንቀትና ፍርሃት ውስጥ ለመግባት እንገደዳለን።

ጌታ ሊያሰሰም፤ እያንዳንዱ ቀን የራሱ የሆነ ችግር እንዳለው ተናግሯል። ስለዚህ እኛ ምን እናድርግ? ተስፋ ቆርጠን እንደው እጃችንን አጣጥፈን እንጠብቀው ማለት ነው? አይደለም። እያንዳንዱን ቀን በጌታ ሊያሰሰ ታምነን መምጣቱን በእምነት መጠባበቅ ነው ያለብን። ያን ጊዜ እርሱ ከማናቸውም ዓይነት ክፉ ነገር ይሰውረናል፤ ፈተናም ቢመጣ እንኳ ያንን ፈተና በድልና በአሸናፊነት የምንወጣበትን አትምና ብርታት ይሰጠናል። እንደውም የእሱ ቃል የሚለው «በአሳት ውስጥ ባበፍክ ጊዜ አያቃጥሳህም፤ በውኃ ውስጥም ባበፍክ ጊዜ አያሰጥምህም» /ላሳ43:2/ ነው እንጂ እሳቱና ውኃው ጨርሶ እንደማይመጣ ወይም እንደማንጋፈጠው ምንም ዓይነት ተስፋ አልሰጠንም።

በቅርቡ አንድ የመድረክ ላይ አገልግሎት ከሰጠሁኝ በኋላ ሁለት ሰዎች ወደ እኔ መጥተው ስለ አንድ ነገር እንደጸልይላቸው ጠይቀውኝ ነበር። ሰዎቹ «ኢፑላይቪ

እንዳለብንና እንደሌለብን ለመመርመር ፈልገን ነበር፤ ነገር ግን እጅግ ፈርተናልና፤ እባክህ ደፋርች እንድንሆን ጸልይልን። ነበር ያሉኝ። በእውነቱ የሰዎቹ ፊት ላይ ያየሁት ሥጋትና ፍርሀት በጣም እንዳዝገላቸው አድርጌቻል። ነገር ግን ነገ የሚሆነውን የሚያውቅ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ስለዚህም በነበረችኝ አጭር ጊዜ እግዚአብሔር ከሚመጣው ማናቸውም ከፋ ነገር እንዲሰውራቸውና የሚመጣውንም ቀን በእርሱ ላይ ባላቸው እምነት «አሜን!» ብለው እንዲቀበሉት መከፈና አጽናንቼ ጸልዬላቸዋለሁ። እነዚህን ሰዎች ያን ያህል ያስጨነቃቸው ካላለፉት ትናንት የተነሳ ነጋቸው እጅግ ስላስፈራቸው ነው ብዬ አስባለሁ። ምንም እንኳን በሕይወታቸው እኩሌታ ጌታ ኢየሱስን ተቀብለው የሕይወታቸው ጌታና መሪ ቢያደርጉትም በዚህ ነገር ላይ ግን ፍርሃታቸውን ማስወገድ አልቻሉም። ይህ ደግሞ የብዙ ክርስቲያኖችን ሕይወት ይመለከታል ብዬ አስባለሁኝ።

ምንም ይሁን ምን ብዙ የምንጨነቅበት ዋነኛው ምክንያት እስከ ዛሬ ድረስ እኛ ለራሳችን ለመኖር መመከራችን ነው። የሕይወት ሥርዓታችን ግን እንዲህ መሆን አልነበረበትም። ከፎክሎር በሕዝብ ስር፣ በክርስቲያን ውስጥ ብንኖር ሞትን የሚያደርግና በተወገደ ነበር። ሳውሎስ፣ ስለዚህ ጉዳይ ሲጽፍ እንዲህ ብሏል። «ከክርስቶስ ጋር ተወቅዶ ሞታለሁ። ይህም በመሆኑ ከእንግዲህ ወዲህ በእኔ ውስጥ የሚኖረው ክርስቶስ ነው እንጂ እኔ ራሴ አይደለሁም። አሁን በሥጋዬ የሚኖረው ኑሮ በወደደኝና ስለእኔም በሞተው በእግዚአብሔር ሰጅ ላይ ባለኝ አምነት ነው።» /1ኛ 2ኛ/20/።

በእርግጥ ከላይ የተጠቀሰው ቃል ሳውሎስ በሕግና በፀጋ መካከል ለተነሳው ውዝግብ መልስ ለመስጠት ከጻፈው ክፍል ውስጥ የተወሰደ ቢሆንም፣ የሳውሎስ ሕይወት፣ የእምነት አቋም አድርገን ልንወስደው እንችላለን የሚል እምነት አለኝ። ሳውሎስም ቢሆን አስፈሪ የሚመስለ ነገሮች ገጥመውታል፤ ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ላይ አጋቦስ የሚባለው ከጥንት እውነተኛ ነብያት አንዱ፤ የሳውሎስን መታጠቂያ ወስዶ፣ የራሱን እግርና እጅ ጥፍሮ አድርጎ በማሠር «መንፈስ ቅዱስ በአዋረሳለሁ ያሉ አይሁድ የዚህን መታጠቂያ ባለቤት እንዲህ አድርገው በማሠር ስሕተትን ይሰጡታል፤ ይላል። በማለት ትንቢት ተናግሮ ነበር። ይህን የሰሙና በዚያ የነበሩት ሁሉ፣ የሳውሎስ ነገ እንደማያምር አድርገው በማሰብ ወደ ኢየሩሳሌም እንዳይሄድ አጥበቀው ይለምኑት ጀመር። ሳውሎስ ግን «እምነ አያስቀሳቅሱ ታባብሩኝሁ? እኔ ስመታሠር ቀርቶ ስለ ጌታ ኢየሱስ ስም በአዋረሳለሁ ስመሞት እንኳ ዘግጃለሁ» አላቸው። በዚህ ምክንያት «የጌታ ፈቃድ ይሁን» ብለው ነገሩን ለመተው ተገደዱ።/ሐዋ21:11-14/

ሳውሎስ፣ ለጌታ ፈቃድና አሳብ እንጂ፣ በእርሱ ላይ ስለሚሆነው ነገር አንዳች ሳይጨነቅና ገድሎ ወደ ስፍራው መሄዱ ለእኛ በዚህ ዘመን ለምንኖር ክርስቲያኖች ትልቅ መልዕክት አለው። አንዳንድ ሰዎች፣ ገና ለገና እናቴ ብትሞት፤ ለጂ አደጋ ቢደርስበት፣ ትዳራ ቢፈርስ ወይም ከሥራ ብባረር ወይም በዚህ በሽታ ብያዝ ማን ያስታምመኛል? በማለትና ሌሎች ብዙ ምክንያቶችን ፈጥረው ለነገ አጥብቀው ሲጨነቁ ይታያሉ። ጌታ ደግሞ «ስለነገ አትጨነቁ፤ በቀኑ የራሱ የሆነ በቂ ችግር አለውና» በማለት በእርሱ የሚያምኑ ሰዎች መታመናቸውን

ሁሉ በእርሱ ላይ እንዲያደርጉ አስከሮ ያሳስባቸዋል። ስለዚህ ስለማንኛውም ጉዳይ ቢሆን የጌታ ፈቃድ ይሁን ብለን በእርሱ ላይ እርፍ ማለት ነው የሚያዋጣን።

ደግሞም የእግዚአብሔር መንግሥት ጉዳይ የመብልና የመጠጥ ጉዳይ እንዳልሆነች ጌታ ለነፍሳችን መገለጡን እንዲሰጣት መለመን ይኖርብናል። «የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ እንጂ መብልና መጠጥ ብቻ አይደሰቅምና»/ሮሜ14:17 ጌታ ከዚህ በፊት የእግዚአብሔርን መንግሥትና ጽድቁን አስቀድመን ስለመሻት ያስተማረንን ሁሉ ዕለት ዕለት ብናስብ ከጭንቀትና ከመታወክ እናርፋለን። ደግሞም የእግዚአብሔር ቃዕ በእግዚአብሔር የሚታመንና ስምነትም እግዚአብሔር የሆነ ሰው የተባረከ እንደሆነ፣ እንዲሁም እንደዚህ ዓይነት ሰው፣ በውኃ ስጠገብ እንደ ተተከሰ፣ በወንዝም ስጠገብ ሥረን እንደሚዘረጋ መቀተም ሲመጣ እንደሚደረግ ቀጠሎም እንደሚሰጠውም፣ በድርቅ ዓመትም እንደሚደረግ ፍሬውንም እንደሚያቋርጥ ዛፍ እንደሚጸና ይናገራል።/ሐር17:7-8/

እንዲያ ከሆነ ለጭንቀታችን ምክንያት የሚሆንን ዋነኛ ነገር በእግዚአብሔር ላይ አለመታመናችን ወይም ስለእርሱ ያለን አነስተኛ ዕውቀት ነውና ይህንን ወደ ቃሉና መንፈሱ በመቅረብ ጨርሰን ማስወገድ ይቻላል። ስርሱ የምድር ዙሪ ደግሞ፣ ከስርሱ ቀጥጥር ውጪ የሆነና ከስርሱ የሚያስቸግረው እንዳች ነገር የሰምን ውደ ስርሱ ይበደግ በቀረብን ቀጥጥር ከስርሱ ሳይ ያሰን መታመን ስያጠፋል ይሄዳል፤ ውደቀን ስንረዳው የስርሱ በመሆናችንና ስርሱም የእኛ በመሆኑ ምክንያት ትምክታችን ስጅግ ስለሚበረታ ሞንቀትና ስጋት የሚሉት ቃላት ከሕይወታችን መዝገበ ቃላት ስየጠፋ መሄዳቸው ስለቀርሟ። ታውቃላችሁ? በዘመናት ሁሉ እግዚአብሔር ደንግጦ ወይም ሰግቶ አለማውቁን ባለብኩ ቀጥሮ በእርሱ ላይ ያለኝ መታመን ሲያድግ አገኘዋለሁ።

እንደ ጊዜ ሰዎች፣ የዳዊትን ነፍስ እንደ ወፍ ወደ ተራሮች ለምን አትበረም? ብለው ሞግተዋት ነበር፤ ዳዊት ግን አልተቀበላቸውም። እነርሱም ለምን እንዲያ እንዳሉት ሲያብራሩ፣ «እነሆ ከፋዎች ቀስታቸውን ገትረዋል፤ የትኑን ሰው ልብ በጨለማ ለመንደፍ፣ ፍላጻቸውን በአውታሩ ላይ ደግነዋል። መሠረቱ ከተናደ ጽድቅ ምን ሊያደርግ ይችላል?» በማለት አሳማኝ ማስረጃዎቻቸውን አቅርበውለታል። ዳዊት ግን ምንም እንኳን ማስረጃቸው እውነተኛ አሳማኝ ሆኖ ቢያገኘውም፣ ከዚያ ይልቅ ጎልተና ገና የታየው የእግዚአብሔር በዙፋኑ ላይ መቀመጡና ለዘለዓለም በመቅደሱ ጸንቶ መኖሩ ነው።/መዝ11:1-5/ በእርግጥም የእግዚአብሔር ዓይኖች ወደ ምድር ያያሉ ደግሞም ሁሉን ይመረምራሉና ከእርሱ የተሰወረ ምንም ነገር አልነበረም፤ አይኖርምም። በእርሱ መታመን ድንቅ ነው።

ምንም እንኳን እያንዳንዱ ቀን የራሱ የሆነ ከፋትና ከፋ ነገር ቢኖረውም ጌታ ግን በክፉው ቀን ጸንተን መቋቋም የምንችልበትን የጦር ዕቃ ሁሉ እንድንታጠቅና የዚህ ዓለም ከፋት ሁሉ ጠንባሽና አቀናባሪ የሆነውን ሰይጣንን በእምነታችን ጽናት እንድንዋጋው ይፈልጋል። ከዚህ ውጪ በመጨነቅና በመጠበብ የምናጠፋው እያንዳንዱ ሰዓትና ደቂቃ ግን በጌታ ፊት ፋይዳ ቢሰና ለምንም የማይጠቅም ሆኖ ነው የሚቆጠረው። «ነገ ሰራሰ ይጠነቅቃል ሰነገ አትጨቀጥ፤ በቀኑ ከፋቱ ይበቃዋልና።»

ጌ ጌ ጌ

ማጠቃለያ

በዚህ ክፍል ጌታ ኢየሱስ፣ የአዲሱ ሰው አስተሳሰብና አመለካከት ምን መሆኑን እንደሚገባው ለደቀ መዛሙርቱ በሰጠው ትምህርት አሳስቧቸዋል። የደቀ የደቀመዛሙርቱ አሳብና ልብ በሳይ በሰማይ ባለው ላይ እንዲሆን እንጂ በምድር እንዳይሆን አስጠንቅቋል። ጳውሎስም፣

«እንግዲህ ከክርስቶስ ጋር ከተነሳችሁ፣ ክርስቶስ በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀምጦ ባለበት በሳይ ያለውን እሾ፣ በሳይ ያለውን አስቦ እንዲሁ በምድር ያለውን አይደለም። ሞታችኋልና፣ ሕይወታችሁም በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውሯልና፣ ሕይወታችሁ የሆነ ክርስቶስ በሚገልጥበት ጊዜ፣ የዚያን ጊዜ እናገኝ ደግሞ ከእርሱ ጋር በክብር ትገለጣላችሁ። ይላል።/ፋፋ3:1-4/

ለመጣ ላለው ዘለዓለማዊ መንግሥት ለመዘጋጀትም ቢሆን ክርስቲያኖች ለዚህ ምድር ያላቸው አተያየት የተጋነነ እንዳይሆን ጌታ እንዲህ በማለት መከራል።

ነገር ግን ልባችሁ በመጠጥ ብዛትና በሰላም ስለ ትዳርም /ስለ ኑር/ በማሰብ እንዳይከብድ፣ ያ ቀንም በድንገት እንዳይመጣባችሁ ሰራሳችሁ ተጠንቀቁ፣ በምድር ሁሉ ላይ በሚቀመጡ ሁሉ እንደ ወጥመድ ይደርስባቸዋልና። እንግዲህ ሲመጣ ካለው ከዚህ ሁሉ ለማምለጥ፣ በሰው ልጅም ፊት ለመቆም እንደትችሉ ስትዳወቁም ሁል ጊዜ ትጉ።/ሉቃ21:34-36/

የጥጥና ጊዜ ጥያቄዎች

1. ሰማያዊ የሆነው መዝገብ ምን ዓይነት ነው?
2. ጤናማ ዓይን የሚባለው ምን ዓይነት ነው?
3. ገንዘብ በሰው ላይ ጌታ ሊሆን የሚችለው እንዴት ነው?
4. ከቶውኑ አለመጨነት ማለት ምን ማለት ነው?
5. ጌታ አስቀድሞችሁ ጽድቁን እና መንግሥቱን እሹ ሊል ምን ማለት ነው?
6. ስለ ነገ አለመጨነት ማለት ምን ማለት ነው?
7. ክርስቲያን ስለ ነገ ከሚኖረው አስተሳሰብና ራዕይ አንፃር ይህን የክፍል1፤ ትምህርት በሕይወቱ መተርጎም ያለበት እንዴት ነው?
8. ከዚህ ከክፍል ፩ ትምህርት አንፃር ሕይወትህን እንዴት ያኖሻው? ልታሻሻላቸው ወይም ልታስወግዳቸው የሚገቡ ነገሮችስ ይኖሩ ይሆን?

ከፍሰ ፯፤ ደቀ መዛሙርት ከሴቶች ሰዎች ጋር ሲኖሩት

የሚገባ ግንኙነትና ተብረት ከ7:1-7:20

ከቶውኑ በሚገኝም ላይ ስትፍረዱ 7:1-5

እንዳይፈረደባችሁ አትፍረዱ፤ በምትፈርዱበት ፍርድ ይፈረደባችኋልና በምትሰፍሩበት መሰረደ ይሰፈርላችኋል። በወንድምህ ዓይን ያለውን ገደፍ ስለ ምን ታያለህ? በዓይኑ ግን ያለውን ምስሉ ስለ ምን አትመስከትም? ወይም ወንድምህን፣ ከዓይኑ ገደፍ ባወጣ ፍቀደዕኝ እንዲሰጥ ትሰቀለህ? እነዚህም በዓይኑ ምስሉ አሉ። እንጂ ግንዛቤ አስቀድመህ ከዓይኑ ምስሉን አወጣ፣ ከዚያም በኋላ ከወንድምህ ዓይን ገደፉን ታወጣ ዘንድ አጥርተህ ታያለህ።

ጌታ ኢየሱስ በዚህ ክፍል ራሳችንን በፈቃዳችን በእግዚአብሔር ወንበር ላይ በግስቀመጥ የምናስተላለፈውን ብይንና ፍርድ በመቃወም ነው ያስተማረው፤ ፈራጅነት ደግሞ በገዛ እጅ ከአምላክ ፍርድ በታች ራስን ለመጣል እንደ መጋበዝ ነውና አስፈሪ አደጋ አለው። በዚያው በፈረድንበት ፍርድና በበየነው ብይን እኛ ራሳችን መሰረራችንና በእኛ ላይ መፈረዱ አይቀርም። ጌታ ኢየሱስ ይህንን ትምህርት ለደቀ መዛሙርቱ ለማስረዳት የተጠቀመበት የጉድፍና የምስሉ ገጽጽር አስቲኝ የሆነ ስዕል መፍጠሩ ባይቀርም፣ እኛ ሰዎች ድርጊታችን በጌታ ዓይን ምን ያህል አስነዋሪ እንደ ሆነ በዚህ ሁኔታ መገለጡ አስደንጋጭ የሆነ መልዕክትን ሊፈጥር ችሏል።

ጌታ፣ ፈራጅነትን እንድናስወግድ ባስተማረበት በዚህ ክፍል የሰዎችን ኃጢአት ወይም ስህተት ብንመለከትም አንዳች ነገር ከግለት ታትበን ወይም ከጻር ቆመን እንመለከት፤ ወይም ማረም ስንችል እናርማቸው የሚል መልዕክት የለውም። እንዲህ ዓይነቱ ድርጊት እንደውም በጌታ ትምህርት መሠረት ግብዝነትና አስመሳይነት ነው። ይህ ደግሞ ከአጠቃላይ የመጽሐፍ ቅዱስ እውነት ጋር የሚጋጭ ትልቅ ስህተት ነው። ነገር ግን የሌላውን ስህተትን ለማረም ስንነሳ፤

1. የዘለ የሚለው ቃል በሌሎች የእግርኝ ትርጉም መጽሐፍ ቅዱስ ፀሐፊት ፍላጎት ገንደ የሚል ትርጉም ተሰጥቶታል።/1980/9.9 ትርጉምና የሌሎች ቃል ትርጉም/